

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Forever Wild

a novella

**K.A.
TUCKER**

INTERNATIONAL
BESTSELLING AUTHOR

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.A. Tucker

Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11 Bölüm

12 Sonsöz

Yan Kapıdaki Oyuncu - Kısa Bir Bakış Teşekkür

Yazar Hakkında

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

On Küçük Nefes

Bir Küçük Yalan

Kaybetmek İçin Dört Saniye

Onun İzinde

Düşmenin Beş

Yolu Suyu

Gömmek Yağmur

Olmak Nehri

Kovalamak Buzda

Hayatta Kalmak

Solana Kadar

Benim Harabem

Olacak Onu

Güvende Tut

Basit Vahşi

Kız ol

Beni Hala Sevdiğini Söyle

Wild at Heart

Yan Kapıdaki Oyuncu

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2020 Kathleen Tucker

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

ISBN 978-1-7772027-3-6

ISBN 978-1-7772027-4-3 (e-kitap)

Editör: Jennifer Sommersby

Kapak tasarımı: Hang Le

Yayınlayan: K.A.Tucker

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Calla ve Jonah'a aşık olan herkese.

BİRİNCİ BÖLÜM

Aralık

"Yine mi dışarıda?"

"Bir yerde. Bunlar taze izler." Anne geyik son birkaç aydır buralarda pek görülmedi. Sanırım arazimizi ikinci evi haline getiren bir kurt köpeği yüzünden. Ama son zamanlarda tekrar gelmeye başladı. Bu hafta her sabah, cumbada beliren varlığımdan habersiz ya da daha büyük olasılıkla rahatsız olmadan donmuş dalları kemirmesini izledim. Alaska merkezli Instagram akışıımı doldurmak için birkaç fotoğraf çekmeyi bile başardım.

Lattemi yudumluyorum, uçsuz bucaksız donmuş araziye hayranlıkla bakarken boğazımdan aşağı akan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Üst üste dördüncü gece yağan taze bir kat kar, küçük Trapper's Crossing kasabasının hemen dışındaki küçük sığınağımızı beyaza bürüdü.

"Muhtemelen onu sabanla korkutup kaçırmışımıdır." Jonah boynuma bir sabah öpücüğü kondurmak için eğiliyor, kirli sakalı tenimi gıdıklıyor.

Burnuma odunsu sabun kokusu geliyor ve derin derin içime çekiyorum. Yoğun tatil sezonundan önceki haftalarda bu, günün en sevdiğim bölümlerinden biri haline geldi. Günlük işlerin telaşından önceki sessiz sakinlik,

Ocakta çıtırdayan odunların sesinden başka bir şey olmadığına ve Jonah'ın tüm dikkatini birkaç dakikalığına üzerime çektiğimde. Yakında ikimiz de koşacağız. Ya da Jonah'ın durumunda uçacağız.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum. "Bu sabah erken kalkmışsın."

"Dün gece hava soğudu. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim."

Jonah erken kalktı çünkü *yine* bütün gece dönüp durdu. Bunun soğuk havayla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin annesi ve üvey babasının bugün Oslo'dan gelişiyle ilgili olduğunu biliyorum. Astrid'i göreceği için heyecanlı olsa da aynı şey Björn için söylenemez.

"Her şey *yoluna* girecek," diye bilmem kaçınıcı kez söz veriyorum, uzanıp avucumu yanağında yumuşatıyorum. Özel gölümüzün karşı tarafındaki ağaçların arasından görünen küçük kulübeye başımı sallayarak bakıyorum. "*Oraya kadar* gitmiş olacaklar, önümüzdeki birkaç gün boyunca yirmi saatlik yolculuğu uyuyarak geçirecekler. Onlar uyandığında annem ve Simon burada olacaklar." Heyecan göğsümde alevleniyor. Alaska'daki yeni hayatıma tek yön biletle beni havaalanına bırakmalarının üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Bir ömür önceymiş gibi geliyor. "Ve sonra Agnes ve Mabel *Pazartesi* günü burada olacaklar. Björn'le aranızda bir sürü tampon var."

"Bir tampon, anneme lanet bir hizmetçi gibi davranmasını engellemeyecek," diye mırıldandı.

Jonah'ın üvey babasıyla ilgili genel tembellik, sürekli şikâyet etme ve dırdır etme gibi uzun bir şikâyet listesinin yanı sıra, Björn'le ilgili en büyük sorunu, Astrid'den yemek pişirmesini, temizlik yapmasını ve evi düzenli tutmasını beklemesi. Bu onun ikinci evliliği ve resmi törenleri ilk eşinden boşandıktan sadece üç hafta sonra gerçekleşmiş - Jonah'a göre üvey babası bekarlığa dayanamıyor. Hayatı buna bağlı olsa bile mutfakta yolunu bulamaz.

Jonah'nın bana anlattıklarının yarısı doğruysa, bu şovenist, eski kafalı herifle iki hafta geçireceğim için ben de heyecanlanmıyorum ama bunu itiraf ederek Jonah'nın endişesini beslemeyeceğim.

"Söz veriyorum, bu Noel *mükemmel* olacak."

Jonah'nın alaycı homurtusu aksini söylüyor ama vücudundaki gerginliğin bir nebze olsun gevşediğini hissediyorum.

"Şey, heyecanlıyım. Bu evdeki ilk Noelimiz. Şuna bir *bakın*." Geçtiğimiz ayı yaratıcı tatil fikirleri arayarak, malzeme arayarak ve gece geç saatlere kadar sıcak tutkalla parmaklarımı yakarak geçirdim. Jonah'ın ormandan kesip getirdiği on iki metrelik ladinden, yaprak dökmeyen bir çelenkle süslenmiş ve eski zaman fenerleriyle çevrelenmiş devasa tarla taşı şömineye, bufalo ekoseli minderler ve battaniyelerle süslenmiş merdivenlerin altındaki davetkâr okuma köşesine kadar evimiz kutlamalar için dört dörtlük giyindi.

Geçen Mart ayında girdiğimiz, ölü hayvanlar, eski püskü mobilyalar ve otuz yıllık bir evliliğin kalıntılarıyla darmadağınık rustik ev, yerini gurur duyduğum, ailelerimizi ilk kez ağırlamak üzere olduğumuz rahat, şık bir kütük eve bıraktı. Muriel bile bu evin "şu pahalı dergilerden birine" ait olduğunu söyledi. Gerçekten de mükemmel bir Noel evi olması için eksik olan tek şey bir şömineydi. Çoraplarımızı şimdilik pencere kenarındaki kancalara astım.

Nasıl görüldüğünden daha önemlisi, artık her gün dönmeyi arzuladığım bir ev olması.

Ama her gece beni kollarına alan bu adama dönmeyi arzuladığım kadar değil.

Jonah, "3000 dolarlık boynuz avizenin bu oda için mükemmel olduğunu söylemiştim," diye espri yapıyor.

Bakışlarım onun şamatalı kahkahasını kazanıyor.

"İyi iş çıkardın, Barbie." Hızlı bir öpücük alıyor. "Tamam, gitmem gerek. Havaalanına gitmeden önce yapmam gereken çok şey var. Rick muhtemelen çoktan

benim için." Rick, The Yeti'ye geçtiğimiz hafta donmuş Alaska'yı gezip ideal çekim yerleri araması için yüklü bir ödeme yapan izci.

Jonah'ın kolu iyileştiğinden beri küçük charter şirketimiz aracılığıyla düzenli bir iş olduğu için mutlu olsam da, her uçuğunda midemin bir kısmı sıkışıyor. "Seyahat programını doldurdun, değil mi?"

"Masanın üzerinde."

"Buna sadık kal." Sesim artık tanıdık gelen bir uyarı tonuna bürünüyor. Jonah programa uyma ve haber verme konusunda çok daha iyi olsa da, yine de bazen kendini kaptırıyor ve unutuyor.

"Evet, patron." Ön kapıya doğru yürümeden önce kıcımı sertçe sıkıyor.

"Bu işyeri tacizi!" Arkasından bağırdım.

Omzunun üzerinden sinsi bir gülümseme sunmak için duraklıyor. "Peki dün ofiste bana yaptığın şeye ne diyorsun?"

"Noel ikramiyen."

Onun derin, hırıltılı kıkırdaması kalbimi ısıtıyor.

Oscar ve Gus kuyruklarını sallayarak ve heyecandan havlayarak cipime doğru koşuyorlar. Oscar'ın ayı kapanı yaralanmasından kaynaklanan topallaması hâlâ belirgin ama bu onu pek yavaşlatmışa benzemiyor. Botlarım kara değdiğinde bana Gus'tan sadece bir saniye sonra ulaşıyor, her iki kurt köpeği de selamlamak için eldivenimi kokluyor.

İkisinin de başını kaşıyorum. "Roy nerede, ha? Dükkânda mı?" Onlardan bir cevap almam gerekmiyor, zaten alamazdım da. Baca borusundan çıkan kara dumanın kıvrımı yeterli bir cevap. Altmış küsur yaşındaki adam hayvanlarla ilgilenmiyorsa, içeride, gerçek bir zanaatkâr ustalığıyla ahşap kesiyor, çekiçliyor ve zımparalıyor.

Ben geçerken sıcak kmeslerindeki tavuklar gürültüyle gıdaklıyor ve bana alışveriş listeme yumurta eklemem gerektiğini hatırlatıyor. Yumurtamız azalıyor ve Roy'un tavukları Alaska kışının uzun geceleri ve soğuk günleri nedeniyle bugünlerde fazla üretmiyor.

Sürgülü ahır kapısını çekip açıyorum ve sıcaklığı hapsetmek için hızla arkamdan kapatıyorum.

"Bana geleceğini sylememiştin!" Roy, ahşap eserinin üzerine aceleyle bir çarşaf örterken ve onu tamamen örtmek için bir köşesiyle uğraşırken Teksaslı ağız hırnlaşıyor.

"Ben ne zaman?" Her ne inş a ediyorsa, benim görmemi istemiyor. Bilmesem Noel hediyesi olduğunu düşüneceğim. Glmsemini bastırıyorum ve tanıdık kokuyu içime çekiyorum - odun talaşı ve keçi karışımı, kk siyah sobada yanan ateşten kalan dumanla demlenmiş -Elimdeki zarfı sallarken. "ekiniz geldi." Posta kutumuzda, çoğu Yeti-'nin müşterilerinden gelen kk bir Noel kartı yığını ve Diana'dan gelen bir paketle birlikte bekliyordu.

Kaşları atık, atıklığın sınırında. "Ne eki?"

"Hatırladınız mı? Liz birkaç hafta önce ahtapotu satmıştı. Sana bahsetmiştim." Roy'un yıllar boyunca en iyi münzevi hayatını yağarken yaptığı sayısız oymadan biri olan bu özenli tahta oyma, Anchorage'daki sanat mağazasında konsinye olarak satılan son oymaydı. Çok da para etti. Dkkn sahibi şimdiden benden başka parçalar da istiyor.

atık kaşları nedense daha da derinleşiyor, elik grisi gözleri parmak ularımdan sarkan plastik poşetin üzerinde geziniyor. Pişirme ılgınlığım sırasında yaptığım fazladan bir somun muzlu ekmek. "Doğru."

"Bunu satın alan kadın bir yunus heykeli arıyor. Onun için bir tane oymayı düşünüp dşnmediğinizi sordu. Sanırım deniz hayvanlarına karşı bir ilgisi var. Her neyse, yarısını depozito olarak ödemeyi teklif etti."

Roy'un her zamanki reddini, "Ben geleneklere uymam!" havlamasını bekliyorum. Ama başını sallıyor ve "Rafta ne olduğunu hatırlayamıyorum. Belki

zaten bir tane var. Daha sonra bakarım."

Kaş çatma sırası bende. "İyi hissediyor musun?"

"Evet. İyiyim. Neden?"

"Dalgın görünüyorsun."

"Sadece meşgulüm," diye mırıldanıyor, alnını ovuşturduktan sonra kirlenmiş ellerine, sonra da bir şey arıyormuş gibi aletler ve toz yığınının bakıyor. "Tamam. Hesabı tezgâhınıza bırakacağım. Ben kasabaya gidiyorum."

Son dakika alışverişi için. Oradayken senin için bir şey almamı ister misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

Roy bu kelimeyi az kullanıyor ve her zaman sonradan aklına geliyor, sanki görgü kurallarını hatırlamak için kendini zorlaması gerekiyormuş gibi. Bugün kesinlikle kapalı.

Bir kez daha denemeye karar verdiğimde kapıdaydım. "Noel'e gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır."

Son birkaç haftadır Roy'u Noel Günü yemeğine ilk kez davet etmiyorum. Cevap hep aynı. Bunun beni caydırmasına izin vermedim. "Bir sürü odamız ve yemeğimiz var. Ve *kocaman* bir hindimiz. Jonah'a en fazla iki kilo demiştik ama o gidip yirmi *beş* kiloluk bir hindi sipariş etti. Ve sen de yaptığın masayı denediğimizi göreceksin." Ana katımızın odak noktası olarak tavandan tabana taş şömineyle yarışan gerçek bir canlı kenar sanat eseri.

Roy alet çantasını karıştırıyor ama özel bir şey arıyor gibi görünmüyor. "Ben burada iyiyim."

"Yalnız mı?"

"Yalnız değilim. Keçilerim, tavuklarım ve tazılarım var. İhtiyacım olan tek şey onlar." Tamir işine ara verip bana doğru kesik bir bakış fırlattı. "En azından benimle konuşmuyorlar."

Gözlerimi devirdiğimi gördüğünden emin oluyorum.

"Keyfin bilir." "Soğğun arkanızdan gelmesine izin vermeyin!"

Ahırın kapısını kapatmak için tüm gücümü kullanıyorum, bir patlamayla kapanacağını umuyorum ama kapı tiyatro için yapılmamış ve usulca yerine oturuyor. Sundurma basamaklarını tepinerek çıkmaya razı oluyorum, sadece cipimden minyatür saksı Noel ağacını çıkaracak kadar duraklıyorum.

Bir zamanlar Roy tek yatak odalı rustik kulübesine kimsenin girmesine izin vermezdi. Hâlâ koruyor olsa da, artık istediğim gibi girip çıkmamdan, yemek götürmemden ve güzel özel kitap raflarını sıralayan ahşap oymaları incelememden çekinmiyor.

Muzlu ekmek somununu ocağının yanına koyuyorum ve hesabı o akşamki yemek için hazırladığı güveç konservesinin yanına koyuyorum. En azından bu şekilde kaçırmayacağını biliyorum. Bunu yaptıktan sonra, ağacı yerleştirmek için ideal bir yer arıyorum. Pencerenin yanında, Roy'un kızı ve eski karısının çerçeveli resminin yanındaki eski gövde en ideali gibi görünüyor. Beyaz pırıltılı ışık demetini takıyorum ve sonra hayranlıkla bakmak için geri çekiliyorum. Roy otuz üç yıl önce Teksas'tan buraya taşındığından beri buranın bayram sevinci gördüğünden şüpheliyim.

Umarım onu atmaz.

Mutfak masasının üzerinde, açılmamış küçük bir fatura yığınının yanında duran bir Noel kartı gözüme çarpıyor. Bu huysuzun bayram tebriğini kimin göndermiş olabileceğine dair merakım daha da artıyor. Roy'un yolda olmadığından emin olmak için pencereden dışarı hızlıca bir göz atıp içeri bakıyorum.

Alttaki çiçekli imzayı görünce kalbim küt küt atıyor.

Delyla.

Ayrı yaşadığı kızı ona Noel kartı mı göndermiş? Roy bana, ailesinden bahsettiği nadir olaylardan birinde, aralarının iyi olmadığını söylemişti. Yalan mı söylüyordu? Delyla ona ne sıklıkla Noel kartı gönderiyor? Her yıl mı?

Yırtılmış ve açılmış posta zarfının üzerinde bir resim ve bir not duruyordu. Önce fotoğrafı kontrol ettim. Muhtemelen otuzlu yaşlarında, siyah kot pantolon ve beyaz kablolu örgü kazak giymiş çarpıcı bir sarışın. Kolları iki küçük çocuğa sarılmış, biri kız diğeri erkek, her biri aynı siyah

pantolon ve beyaz kazak giymiş.

kazaklar. Üçü de aile bayramı fotoğrafı için şenlikli kırmızı kovboy şapkaları takıyor. Mükemmel ve mutlu bir aile gibi görünüyorlar, ancak kocanın ya da baba figürünün yokluğunu özlemiyorum.

Ahır kapısına bir kez daha bakıp el yazısıyla yazılmış notu açıyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

"Onunla bir ilişki *istiyor*, Simon. Yoksa neden onunla temasa geçsin ki? Neden ona torunlarının fotoğraflarını göndersin ki?"

"İyi niyetli olmadığını söylemiyorum." Simon'ın Hugh Grant-vari pürüzsüz İngiliz ses tonuyla söylediği sözler, o mutfakta dolanırken hoparlörden uzak geliyor. Metalin porselene vuruşundan, uyumasına yardımcı olması için kendine papatya çayı hazırladığını anlıyorum. Adam, sahipsiz bir tabak yemeğin etrafındaki Haydut kadar tahmin edilebilir. "Roy onun için her şeyden çok bir merak konusu olabilir. Ya da belki de bunca yıldır süregelen bir kapanış ihtiyacı vardır. Bir ebeveyni kaybetmek bizi planlamadığımız eylemlere itme eğilimindedir."

Roy'un mahremiyetini ihlal ederken yakalanmaktan korkarak iki sayfalık çiçekli el yazısını hızla okudum. Roy'un eski karısı Nicole'ün dört ay önce göğüs kanserinden öldüğünü hemen teyit ettim; Delyla babasının adresini annesinin dosya dolabını temizlerken bulmuştu ve ilk kez babasına ulaşıyordu.

Mektup yeterince samimi görünüyordu -iki yabancı arasında bir tanışma notu, bir "Sevgili Roy"- ama yine de satır aralarında, babasını hayatının son otuz üç yılı hakkında bilgilendirirken kelimelerini seçerken günlerce olmasa bile saatlerce kişisel çaba harcadığını hissettim.

Delyla, lise aşkıyla neredeyse on yıl süren evliliğinin ardından üç yıl önce boşanmıştır. Jim adında bir adamla geçirdiği otuz mutlu yıldan sonra dul kalan annesi yalnızlıktan şikâyet edince, Delyla ve çocukları, futbolu seven yedi yaşındaki Gavin ve içine kapanık dokuz yaşındaki sanatçı Lauren, Delyla'nın çocukluğunun geçtiği eve geri taşınırlar. Hala oradalar, Dallas'ın dışında Roy ve Nicole'un bir zamanlar birlikte yaşadıkları kasabadalar.

Çocuklar, bir çocuğu olan ve bir diğeri de yolda olan babalarını çoktan yeniden evlenmiş olan babalarını pek görmüyorlar. Tüm bunlar sadece üç yıl içinde mi oldu? Bu bana ilişkinin boşanma kağıtlarının mürekkebi kurumadan çok önce başladığını düşündürüyor, ancak Delyla'nın açıklamasında bir ilişki olduğunu düşündürecek hiçbir düşmanlık izi yok.

Delyla Roy'a hiç soru sormadı. "Neden?" ya da "Beni hiç düşünüyor musun?" "Son otuz yıldır ne yapıyordun?"

Cevap talep etmedi.

Suçlamalarda bulunmadı.

Notu ev adresi, telefon numarası ve e-posta adresiyle bitirdi. Anladığım kadarıyla, Roy'un isterse kendisine ulaşması için üstü kapalı bir davet. Ama asla doğrudan gelip bunu istemedi.

Roy bu öğleden sonra sarsılmıştı. Buna Nicole'un ölümü mü yoksa uzun süredir kayıp olan kızından aldığı mektup mu neden oldu bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

"Yerinde olsam bu konuda fazla umutlanmazdım Calla, özellikle de Roy'un nasıl bir adam olduğu düşünüldüğünde. Açılması gereken bir sürü kötü geçmiş var. Kim bilir babası hakkında neler duyarak büyüdü?"

"Yapmayacağım. Roy'un bu bilgiyle ne yapacağını bile bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey." Eskisine kıyasla çok daha az huysuz olsa da, hâlâ insanları ulaşılamaz kılmak için elinden geleni yapıyor.

Jonah'ın Anchorage'dan dönüşünü işaret eden far ışıkları camda parlıyor. Midemde gergin bir kıpırtı oluşuyor. "Geldiler!" Bu

bir çığlık atıyor.

Simon'ın yumuşak kıkırdaması beni rahatlatıyor. "Merak etme. Seni sevecekler. Ya sevmezlerse? Yarından sonraki gün onlarla konuşmak için orada olacağız."

Glmsyorum. "Yeterince kalın giysi al! Noel'de yaklaşan büyük fırtınanın kötü olması bekleniyor." Hava durumuna hiç dikkat etmemiştim. Alaska'da mı yaşıyorsun? İnternette hava durumunu kontrol etmeden yataktan çıkmam.

"Geçen yıldan daha mı büyük?"

Noel tatilimi yabancılarla ve geniş bir doldurulmuş vahşi yaşam koleksiyonuyla geçirmeye hazırken Anchorage'da mahsur kaldığım kâbusu hatırlıyorum. "Sen geldikten sonra geldiği sürece, bir metre bile olsa umurumda değil."

"Annemi bilirsin. Giyim bizim için hiçbir zaman sorun olmadı. Bana nc bir bavul taşıttı. Tabii ki, o alanın bir kısmı onun gelinlik dergisi koleksiyonu için ayrıldı."

İnliyorum. Annemi tekrar görmek için sabırsızlanırken, düğün tarihi belirleme baskısından da korkuyorum. Kıtanın öbür ucunda yaşayan bir çalı pilotuna aşık olmanın tehlikelerine karşı beni uyarmak için bu kadar çaba harcayan bir kadın için, kesinlikle fikrini değiştirdi.

"Biliyorum. Sadece onun *tek* kızı olduğunu hatırlamaya alış. Tek istediği senin hayallerindeki günü yaşaman ve onun da bunu planlamana yardımcı olabilmesi."

"Evet. *Toronto*'da." Neredeyse her gün olası resepsiyon mekanlarının ve fotoğrafçıların web sitesi bağlantılarını göndererek acımasız davrandı.

"iekilik içinde olduğu için burada pek çok bağlantısı var. Alaska'da sahip olmadığı bağlantılar."

"Ancak Alaska'da olması *bizim* için daha mantıklı olabilir."

"O zaman ona bunu söylersin ve o da bunu kabul eder." Bir süre sonra ekliyor, "Eninde sonunda."

Jonah'ın gür sesini duyuyorum. "Gitmeliyim. Seni seviyorum." Simon'la görüşmeyi sonlandırıyorum ve azalan ateşe bir kütük daha sıkıştırmak için acele ediyorum.

"... ısıtmak için küçük bir servet, ama aslında kışın düşündüğümünden çok daha fazla kullanıyoruz."

Sıcak küvetten bahsediyor olmalılar; rahat verandanın odak noktası ve Jonah ile benim mayosuz keyif yapmaya alıştığımız bir yer, önümüzdeki iki hafta boyunca yapmayacağımız bir şey.

Ellerimi kot pantolonuma silerek girişe doğru ilerliyorum, müstakbel kayınvalidenizle ilk kez yüz yüze tanışmanın getirdiği sinirleri yatıştırmaya çalışıyorum.

Jonah'nın heybetli varlığı fuayeyi dolduruyor, soğuk hava etrafını sarıyor. "Hey, bebeğim." Beni öpmek için eğiliyor, buz mavisi gözleri bir şeyle parlıyor -heyecan mı? Gerginlik mi?- sonra yoldan çekilip buraya gelmek için binlerce mil ve on bir zaman dilimi kat etmiş gibi görünen iki kişiyi ortaya çıkarıyor. Zor bir yutkunmayla boğazı düğümliyor. "Anne, bu-"

"Calla." Adım Astrid'in sesinde ağır bir iç çekişe dönüşüyor. Omuzları çöküyor, sanki sonsuza dek bu anı beklemiş ve sonunda geldiği için rahatlamış gibi. Soğuk ellerini uzatıp benimkileri kavıyor ve kısa bir süre için sıkıca kavıyor. "Sizinle tanışmak *çok güzel*."

"Öyle," diyorum genişleyen bir gülümsemeyle, bu ziyarete hazırlanırken yaptığı bir düzine telefon görüşmesinden sonra aksanındaki tını tanıdık geliyor.

Astrid'in sadece birkaç fotoğrafını gördüm, bunlardan biri de Jonah'ın Bangor'daki evinin köşesindeki kitaplıkta duran çerçeveli fotoğrafı. Jonah Anchorage'da cılız bir çocukken çekilen bu fotoğrafta Astrid bir mankeni andırıyordu; uzun, ince ve beyaz-sarı saçları vardı. Jonah'ın lise mezuniyetinden bir başka fotoğrafta ise Astrid, kiraz kırmızısı bikinili Norveçli afetin biraz daha yaşlı bir versiyonu olarak görülüyor.

Şimdi, elli dokuz yaşında, yıllar bu muhteşem görünümlü kadının üzerinde izlerini bırakıyor. Kendini hala heykelsi bir zarafetle koruyor, ancak kemiklerinde sağlıklı bir et ve kas tabakası var. Annemin düzenli Botox enjeksiyonlarıyla agresif bir şekilde uzak tuttuğu kaz ayakları ve kaş çatma çizgileri Astrid'in cildini kolaylıkla kırıştırıyor. Bu parlak cilde bir iğnenin değdiğinden bile şüpheliyim. Ve bir zamanlar uzun olan saçları kısa ama şık bir şekilde kırpılmış, platin rengi kesinlikle bir kuaförün ürünü.

"Bu Björn." Yanındaki aynı boydaki beyaz saçlı adamı işaret ediyor. Yan yana durduklarında aralarındaki on yıllık yaş farkı göze çarpıyor.

"Eminim hakkımda *pek çok* harika şey duymuşsunuzdur." Björn'ün cerulean gözleri üvey oğluna kayıyor ve aksanına rağmen kazmayı yanlış anlamak mümkün değil. Ama bakışları tekrar bana döndüğünde kibar bir yorgunluktan başka bir şey göremiyorum. "Astrid'in oğlunu evcilleştirmeyi başaran kadınla tanışmak çok güzel." Bana elini uzatıyor ve ben de sıkıca tokalaşarak elini tutuyorum.

"Ne kadar iyi evcilleştirildiğini bilmiyorum ama..." Gülümsememi daha da genişletiyorum. "İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum. İçeri gelin ve ısının. Fırında lazanya var." Dört kişilik masaya doğru başımı sallıyorum, bir şişe kırmızı şarap çoktan kırılmış ve nefes alıyor.

"Biz zaten yedik." Björn'ün kafası titriyor. "Ben sadece yatağımı istiyorum." Astrid ona kısa ama keskin bir bakış fırlatıyor, mavi gözleri Jonah'ın. "Teşekkür ederim Calla. Bir sonraki uçağı beklerken Seattle'da yemek yedik. Uğrayıp bir merhaba demek istedik ama ikimiz de oldukça yorgunuz. Özellikle de bu yaşlı adam."

"Elbette. Endişelenmeyin."

"Onları kulübeye götüreceğim." Jonah eski püskü pikabın anahtarlarına uzanıyor - hala Phil'in olduğunu düşünüyorum. "Beni geri götürür müsün?"

"Hizmetinizdeyim." Elinden anahtarları ve dudaklarından bir öpücük alıp Astrid ve Björn'ü kapıya kadar takip ediyorum.

"Bu hafta interneti yönlendirmek için burada olmaları gerekiyordu, böylece Wi-Fi'ye sahip olacaktınız, ancak Ocak ayının başına kadar ertelediler. Mesajlar hala geliyor, ara sıra. Sadece... düzensiz." En iyi ihtimalle. Kötü hava koşullarında burası ölü bir bölge gibi.

"Hayatta kalacağız." Astrid derin bir nefes alıyor, gözleri kulübenin ahşap iç kısmını ilgiyle inceliyor. "Yeni kesilmiş odun gibi kokuyor."

Gülüyorum, bakışlarım İskandinav tarzı kompakt mobilyalar ve renk katmak için Navajo battaniyeleri ve kilimlerinin karışımıyla tamamlanmış küçük alanı inceliyor. Hatta köşeye küçük bir Noel ağacı sıkıştırdım ve tatil atmosferine yardımcı olmak için pencerelerin etrafına minik beyaz ışıklar dizdim. "Evet, olabildiğince taze. Roy süslemeleri geçen hafta sonu bitirdi."

"Ve düne kadar burada hâlâ bir şeyler taşıyorduk. Calla burayı zamanında hazır hale getirmek için çok çalıştı. İhtiyacın olan her şeye sahip olmalısın." Jonah botlarındaki karları temizledikten sonra her iki elinde birer tane olmak üzere iki büyük valiz taşıdı. Her birini sipariş ettiğim - gelmesi iki ay süren- sehpa'nın üzerine taşıyor, ağırlığın altında inliyor. "Tanrım, yanında ne getirdin?"

"Noel'deyiz. Elim boş gelmeyecektim," diyor Astrid soğukkanlılıkla.

"Burada mağazalarımız olduğunu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Avucunu oğlunun yanağına dayamak için uzanıyor. "Ama Norveç mağazaları değil, *Vennen*."

Ona ne isim verdiğini bilmiyorum, ama anlaşılan o ki Jonah'ın sert ifadesi yumuşuyor. Kollarını annesinin boynuna doladı.

Omuzlarından tutup göğsüne çekti.

Anında karşılık veriyor, kollarını adamın beline doluyor. "Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Karl ve Ivar kıyaslandığında minicik kalıyorlar."

Bu isimleri Björn'ün oğulları olarak tanıyorum, Jonah onları en az Björn kadar önemsiyor, ancak rahatsızlığının neden bu kadar ileri gittiğine dair sağlam bir neden bulamadım. Bazen üvey kardeşlerinden hoşlanmamasının kıskançlıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Jonah tek çocuk olarak büyüdü; annesini paylaşmaya alışık değil. Daha da kötüsü, Karl ve Ivar ve aileleri Astrid ve Björn'e arabayla on dakika mesafede yaşıyor. Haftada bir kez birlikte yemek yiyor ve tatillerini birlikte geçiriyorlar.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor.

"Çünkü beni görmeyeli ne kadar oldu?

Üç yıl mı?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Dört."

"Ah. Kendi anneni görmeyeli *dört* yıl oldu. Beni havaalanında bulmana bile şaşırdım." Sesi yumuşak, şakacı, tek oğlunu azarlarken gözleri parlıyor.

Yine de, sözlerinde bir parça acı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Astrid'in kendisini meşgul edecek iki üvey oğlu ve beş üvey torunu olabilir ama Jonah onun tek biyolojik çocuğu. Yirmi bir yaşındayken Alaska'ya gitmek üzere Las Vegas'tan ayrıldığından beri annesini sadece üç kez görmüştür; bir kez de onun umursamadığı bir adamla evlenmesine şahit olmuştur. On bir yılda üç kez ve görünüşe göre Oslo'ya yapılan iki yolculuk da tartışmalar ve bağırış çağırışlarla geçmiş. Son seferinde kalışını bir otelde tamamlamış.

Gerçi son ziyaretinden bu yana geçen dört yıllık boşluk tamamen onun suçu değil. Jonah geçen yıl Noel için Norveç'e uçacaktı ama babamın ölümcül hastalığını öğrendikten sonra iptal etti. Sonra babam Eylül ayında vefat etti. Yeniden rezervasyon yapmak için bolca zaman vardı ama Jonah yakınlarda kalmayı tercih etti.

Agnes ve Mabel'in hatırı için, beni vahşi doğaya geri çekmek için Toronto'ya sürpriz bir yolculuk yapmadan önce bile.

Yine de annesine sarılmayalı *dört yıl* oldu.

Bunun için ona kızgın mı? Oslo'ya kadar taşındı. Ama ondan önce Jonah Alaska'ya taşındı.

Annemi son gördüğümde bu yana *bir* yıl geçti ve neredeyse her konuştuğumuzda bana binlerce kilometre uzağa taşınmayı seçtiğimi hatırlatmaktan hoşlanıyor. Jonah odun sobasına doğru ilerlerken, "Ateş için bir miktar odun getirdim ve yan tarafta daha fazlası var ama Toyostove sizi gece boyunca sıcak tutacaktır," diye açıklıyor. Havaalanına gitmeden önce onu yakmıştı,

Ama şimdi sadece sıcak közler parlıyor, kütük çoktan yandı.

"Burası çok sıcak." Astrid ellerini birbirine sürterek sözleriyle çelişiyor. "Alaska'nın ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum. Oslo'dan ayrıldığımızda yağmur yağıyordu."

"Hava her zamankinden daha soğuk." Haberlerde yaklaşan fırtınanın ardından sert bir cephenin geleceği tahmin ediliyor. "Buzdolabını ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm her şeyle doldurdum, ama başka bir şey olursa bize haber verin. Bir sürü battaniye, havlu ve yastık var. Her şey var."

"İyi olacağımıza eminim Calla. Endişelenme."

"Ve yatak hakkında ne düşündüğünüzü bana bildirin." Kulübeyi Ocak ayında kış kaçamağı arayan hafta sonu kiracıları için kiralama sitesinde listelemeyi planlıyorum. Astrid ve Björn bizim kobaylarımız.

Jonah, "Verdiği paraya göre, o yatakta geceleri seni yatırıp ninniler söyleyen hizmetçiler olsa iyi olur," diye homurdanıyor ve benim bıkkın göz devirmemi kazanıyor.

Astrid kıkırdar. "Bu gece ninniye ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Ben zaten yarı uykuluyum."

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve musluk suyunun kısa bir süre akmasının ardından Björn banyodan çıkıyor. "İçerisi tabut gibi. Ne zamandır burada sürgündeyiz? İki haftadır mı?"

Astrid Norveççe kulağa müzikal gibi gelen ama keskin bakışlarıyla birleştğinde açıkça bir uyarı niteliği taşıyan bir şeyler söylüyor. Tekrar İngilizceye dönerek, "*Sorun* değil. Bizim için mükemmel. Onu görmezden gelin. O yaşlı ve huysuz biri ve evden ayrılmayı sevmiyor."

Jonah eğilip odun sobasına bir kütük atıyor ve "O zaman orada kalmalıydı" diye mırıldanıyor.

"Yani, annen seni görmek istediğinde onu dünyanın öbür ucuna uçurmakla kalmıyor, şimdi de bunu tek *başına yapmasını mı* istiyorsun?" Björn karşılık veriyor.

"Eğer önümüzdeki iki hafta boyunca şikayet edeceksen, evet. Ve o kendi başına seyahat *edebilecek kapasiteye fazlasıyla sahip*. Sana *ihtiyacı yok*."

Björn işaret parmağıyla havaya vuruyor. "Eğer ne olduğunu bilseydin-"

"Yeter!" Astrid'in elleri havaya kalktı, kaşları gerginlikten çatılmıştı.

"Hemen başlama. *Lütfen başlama*. Çok uzun bir gün oldu."

Kollarımı Jonah'nın pazularına doluyorum ve onu nazikçe kapıya doğru yönlendiriyorum. "Yerleşmene izin vereceğiz." Gerçi duyduklarına bakılırsa Björn'ün burada rahat edeceğinden emin değilim. Bu kulübenin tamamlanmasıyla ilgili coşku balonuma biraz iğne battı.

Astrid başını bana doğru eğdi. "Calla, rahatımız için gösterdiğin tüm bu çabalar için çok teşekkür ederim. Her şey *mükemmel*. Sabah görüşürüz."

"Ne zaman kalkarsan gel. Kapının kilidi açık olacak." Jonah kamyonetin anahtarını duvardaki kancaya asmadan önce sallıyor. "Benzini tamamen dolu. Çıkarken blok ısıtıcıyı fişe takacağım. Fişini çekmeyi unutma."

Astrid gülümsüyor. "Oh, o günleri unutmuşum."

Kapıya ulaştığımızda hatırlıyorum. "Etrafta koşuşturan kurtlara benzeyen iki büyük köpek görürseniz panik yapmayın. Onlar zararsızdır."

Björn'ün gür gri kaşları kavisli. "Bunlar kurt mu yoksa köpek mi?"

"Muhtemelen ikisinden de biraz, ama resmi cevap malamute." Bu Roy'un dedikoduları uzak tutmak ve memurları rahatlatmak için verdiği *saçma bir cevap*.

Björn yavaşça başını sallıyor. "Malamutları hep sevmişimdir."

"Aslında sevdiği bir şey *var*," diye mırıldanıyor Jonah nefesinin altında.

Başka bir tartışmaya yol açmadan önce elimi sırtına koyarak onu dışarı çıkarıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gerçekten küçük ama çalışacak çok şeyim yoktu. Sence kiracılar sorun eder mi?"

"İnsanlar banyoda takılabilmek için burayı kiralamazlar." Jonah'ın ağzındaki diş fırçası yüzünden kelimeleri birbirine karıştırıyor.

"Haklısın." Airbnb sitesindeki taslak ilanı inceliyorum. Haftalardır üzerinde çalışıyorum. "Yine de... belki de bundan bahsetmeliyim?" Ama ne diyecektim ki? *Uyarı: Tabut büyüklüğünde banyo mu? İç çektim.* "Gerçekten orada rahat edeceklerini mi düşünüyorsun? Çünkü burada kalabilirler. Annenin ısrar ettiğini biliyorum ama Björn-"

"Sikeyim Björn'ü!" Musluk donuk bir gümbürtüyle kapandı. Bir an sonra Jonah kaşlarını çatarak ortaya çıkar. "*Mükemmel*, Calla. Tuvaleti, lavabosu ve duşu var. Başka neye ihtiyacı var ki? *Hiçbir şeye.* Sadece şikayet edecek bir şeyler bulmak istiyor. Yaptığı şey bu. *Her şeyden* şikayet eder. Seni uyarmıştım, değil mi?"

"Sen yaptın."

Jonah yatağımızın kendi tarafına kayarken şilte ağırlığının altında çöküyor. "Kafana girmesine izin verme. Burayı onlar için zamanında hazır hale getirmek için kışını yırttın. Şuna bir bak." Sayfaları karıştırıyor.

Simon'ın güvenilir Canon'uyla dün kulübenin fotoğraflarını çektim. "Trapper's Crossing'e 100 mil mesafedeki en güzel kiralık ev olacak."

"Güzelmış."

Jonah yastığına geri gömüldü. "O sik kafalı en azından saygılı olabilirdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, biraz rahatlamalısın Jonah, yoksa bu iki hafta sana iki kat daha uzun gelecek ve *kimse* eğlenemeyecek. Özellikle de annen."

"Evet, biliyorum. Beni çok kolay sinirlendiriyor." "Yine de. Dilini ısırmalısın."

"Bunu ne zaman yapabildim *ki*?" "Asla."

Jonah'ın bu özelliğini seviyorum. *Genellikle.*

Gülümsüyor ama gülümsemesi çabucak kayboluyor. "Uçakta onları almama izin vermedi ama sonra yol boyunca şikayet etti."

"Ne hakkında?"

"*Her şey* hakkında. İki saatlik yolculuk, radyodaki müzik, Jeep'in çok engebeli ve sıkışık olması ve karda iyi olmaması. Ki buna katılıyorum-"

İnledim. "Yine başlama."

"Yoldan çıkmandan endişeleniyorum."

Başımı sallıyorum. Ekim ayında bir kar yağışı oldu ve Jonah, doğum günü hediyesi olan Jeep Wrangler'ımın kaygan araziye kullanma şeklini beğenmediğine karar verdi. "Jeep'im *hiçbir sorunu yok*. Tam anlamıyla kötü yollarla başa çıkmak için tasarlanmış."

"İyi. Kötü yollarla başa *çıkman* konusunda endişeliyim, tamam mı?"

Ağzım açık kaldı. Gerçek ortaya çıktı. "Ben *iyi* bir sürücüyüm!"

"Çok hızlı sürüyorsun."

"Bilmiyorum! Ve bunu senden duymak *çok zengin bir şey*."

"Öyle mi?" Sırıttı. "Kaç kış araba kullandın?"

"Konu bu değil." Ehliyet sınavımda bir geyiğe arkadan çarptığım gerçeği de değil ve şimdi o konuyu aarsa çığlık atarım.

"Eğer bir uçağı pervasızca uursaydım, artık beni orada istemezsiniz."

"İki uçak dūřurdūn," diye hatırlatıyorum ona kuru bir sesle. "Sana uçmayı bırakmanı söylemiř miydim?"

"O benim değildi-"

"Ah!" Parmağımı ona doğru kaldırıyorum.

Uygun bir karşılık ararken dudakları bükuluyor ama bulamıyor çünkü o kazalardan biri onun hatasıydı. Akıllı davranmıyordu.

Ses tonumu dūzeltiyorum, çünkü baęırır řaęırır girmek uzereyiz. "Bu benim Jeep'im. Jeep'imi seviyorum. Onu satmıyorum ve saatte 10 mil sūrmüyorum. Kullanmak istemiyorsan kendine gūzel, yeni, gūvenilir bir kamyonet al. Paramız var."

Karşılığında dūz bir bakır alıyorum ama Jonah'ın tartıracak hali yok gibi grūnuyor. "Her neyse, Björn'e kapıdan kapıya vade hizmeti almak yerine bir araba kiralayır kendisinin kullanabileceğini söyledim."

"Buna ne dedi?"

"Uçak biletlerine zaten yeterince para harcadığını ve bir de araba kiralamak zorunda kalmaması gerektiğini."

"Oslo'dan Alaska'ya uçmak ucuz deęil." Biliyorum çünkü maliyetine baktım. Uçuř ücretlerini ödemeyi teklif edecektim. Jonah, Björn'ūn bunu hakaret sayacaęını söyleyerek beni vazgeçirdi.

Sözlerimi elinin tersiyle itti. "O cimri piin bir sūrū parası var. Sadece řikayet etmek istiyor çünkü o sefil bir pislik."

"O kadar da ktū grūnmüyordu." Huysuz, tabii. Belki biraz ani. "Ayrıca, altmır dokuz yařında ve muhtemelen bir buçuk gūndūr uyanık. Ben de periřan olurdum."

Jonah bana kařlarını çattı. "Ne zaman bu kadar hořgrūlū oldun?" Gūluyorum. "Kapa eneni."

"Ben ciddiym. Muriel ve Roy'un etrafında çok fazla takılıyorsun. Sizi çok fazla pisliğe katlanmaya şartlandırmışlar."

"Roy'dan bahsetmişken... Henüz sana söyleme fırsatım olmadı." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp komodinin üzerine koyduktan sonra Jonah'nın yanına sokuluyorum. Bana sormadan kolunu kaldırıyor ve başımı geniş göğsüne yaslayabileceğim bir yer açıyor.

Delyla'nın mektubunun detaylarını aktarıyorum.

"Yani bana son derece özel bir adamın kişisel postalarını karıştırdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Tam *oradaydı*."

"Bu Muriel'in yapacağı bir şey."

"Aynı şey değil!"

"Tamam, Mini Muriel."

Karnına şakacı bir şekilde vuruyorum ve kasları geriliyor. "Hışımınla ahıra geri döner ve sorularla onu rahatsız ederdi. *Ben* bunu yapmadım."

"Çünkü muhtemelen seni silahıyla tehdit ederdi." "Her neyse. Her neyse, bunların hiçbirisi önemli değil."

Jonah benimle dalga geçer gibi gülümsüyor. "Pekâlâ. Ne anlamı var ki?" "Onunla iletişime geçmeyecek."

"Ve bu onun seçimi. Bu onu ilgilendirir. Yıllar önce onunla ailesi arasında ne olduğunu bilmiyoruz. Belki de onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordur."

Aslında biliyoruz deme isteğime karşı dilimi ısıırıyorum. *Biliyorum*, çünkü Roy bana Ağustos ayında Jonah'ın uçağının vadiye düştüğü o korkunç geceyi anlattı. Roy'un anlattıklarını Simon dışında kimseye tekrarlamadım ve bunu Simon yargılamadığı için yaptım.

Jonah yargıladı. Acımasızca.

Roy, son otuz üç yıldır ormandaki kulübesinde izole bir şekilde, ahıra güvenerek kendini cezalandırmak için zaten yeterli bir iş yaptı.

ve yabani köpeklere arkadaşlık etmek için.

"Peki ya geçmişteki suçları affetmek ve unutmak? Babama bir şans daha vermem için beni zorlayan sen değil miydin?" Ve Yunus bunu yaptı çünkü çok geç olana kadar babasına bir şans daha vermedi.

"Evet, ama Roy ölmüyor. Ayrıca, Wren iyi bir adamdı. Roy ise... Roy."

"Roy iyi biri."

Jonah homurdanıyor. "Geçen hafta Zeke'in toynaklarını düzeltmeye geldiğinde yine o lanet rakun kürklü şapkayı takıyordu. Bandit dışarı çıkmadı."

"O da kendi çapında iyi biri," diye düzeltiyorum. "Düşünüyorum da, eğer Agnes beni aramayı kendine görev edinmeseydi, Alaska'ya asla gelemezdim. Babamı ölmeden önce asla tanıyamayacaktım. Asla tanışamayacaktık."

"Yani?" Jonah'nın sesi temkinli bir hal aldı.

"Yani... Delya'nın iletişim bilgilerinin bir fotoğrafını çektim."

Yuvarlanarak beni sırtüstü yatırıyor. "O güzel kafanın içinde ne tür çılgın bir plan dönüyor?"

"Henüz bilmiyorum."

Bana bakmadan önce parmaklarıyla saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. "Yine de Wren gibi değil. Daha çok vahşi bir hayvan gibi. *Sonunda* sana güvenen biri. Güvenini kıracak bir şey yaparsan tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar silinebilir ve onunla en başa dönersin."

"Biliyorum. Ben de bunun için endişeleniyorum." Roy, Mart ayındaki o ilk ziyaretten, taşındığımız ve istemediğimiz bir keçinin gururlu sahipleri olduğumuzu öğrendiğimiz günden bu yana çok yol kat etti.

"Roy hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter." Jonah eğiliyor, dudakları çene çizgimi sıyrıyor ve kulağımın altındaki hassas noktaya doğru kayıyor. Orasının benim zayıf noktam olduğunu biliyor. "Bu bizim 2 Ocak'a kadar baş başa geçireceğimiz son ikinci gecemiz."

"Aman Tanrım, haklısın!"

"Annen ve Simon'ın yatak odamızın duvarının diğer tarafında olması için *uzun bir süre.*"

"İkisi de uyumak için kulak tıkacı takıyor." Simon'ın uykusu hafiftir ve nefes alıp verme sesi annemi rahatsız eder.

"Kulak tıkaçları seni boğmaz."

"Oh, kapa çeneni." Jonah ne kadar gürültü yapabildiğim konusunda benimle dalga geçmeyi seviyor, ama bu -genellikle- doğru değil. "O zaman işe koyulsan iyi olur."

Bana sorgulayıcı bir bakış atıyor. "Tam olarak neyle çalışacaksın?"

"Bana borçlusun." Kaşlarımı oynatıyorum. "Dün için, ofiste."

Parmakları pijama üstümün düğmelerini ustalıkla açarken ağzının köşesi yukarı kalkıyor, ta ki yanları açıp göğüslerimi serin havaya bırakana kadar. "Kendine alıp durduğun bu seksi, büyük boy flanel pijamaları ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydim? Özellikle de baston şekerli olanları?"

Geniş bedenini aşağı doğru kaydırırken, dili köprücük kemiğimden göbek deliğime kadar tenimde ıslak bir iz bırakıyor ve sivri meme uçlarımın etrafında birkaç kez dönüp dururken kahkahalarım karnımın derinliklerinden taşıyor. "Güzel, çünkü iki çift daha aldım." Duraklıyorum ve sonra şakacı, baştan çıkarıcı bir sesle ekliyorum, "Vennen."

Dondu kaldı. "Bana öyle demesen olmaz mı? Özellikle de ben *Bu mu?*"

"Tamam, vennen," diye yankılıyorum, kıkırdamamı bastırarak. "Ciddiyim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir sevgi ifadesi. Küçük bir *çocuk* için." Eliyle bir hamlede iç çamaşırlarımı çekip çıkarıyor ve sonra fırlatıp atıyor. Omuzlarını kalçalarımın arasına yerleştirmek için yana kayıyor ve gözlerimin içine sabit bir şekilde bakmak için duraklıyor. "Sana küçük bir çocuk gibi mi görünüyorum Calla?" Sesi boğuklaştı.

Eğlencemi yutkunarak uzaklaştırıyorum. "Hayır." Hayatımda gördüğüm en erkeksi ve güzel adama benziyor.

Dilinin ilk darbesinde keskin bir nefes alıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Anne? O neden bahsediyor!"

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıyorum ve saate bakıp saatin daha sekiz olduğunu görüyorum. Hava hâlâ karanlık ama Björn ve Astrid saat farkına bakılırsa muhtemelen saatlerdir ayaktalar.

Bir iniltiyle, sabah soğuğuna karşı titreyerek yataktan kayıyorum. Aceleyle banyoda üstümü başımı temizledikten sonra aceleyle aşağıya indim.

"Neden şimdi öğreniyorum? *Ondan mı?*" Jonah mutfak adasının karşısından Björn'e ters ters bakıyor ama mutfak taburesine tünemiş annesiyle konuştuğu belli.

"Bu kadar küçük bir şey için seni endişelendirmek istemedim," diye sakince cevap veriyor Astrid, Jonah'la nişanlanır nişanlanmaz Diana'nın bana abone olduğu bir gelinlik dergisini karıştırırken. Yüzüne yeni rimel ve ruj sürmüş, kısa platin sarısı saçlarını o gün için şekillendirmiş ama yüzündeki ifade yorgunluktan ağırlaşmış. Uzun seyahatlerinden mi yoksa oğlu ve kocası arasında süregelen bu çekişmeden mi kaynaklandığını sadece kendisi söyleyebilir.

Bu arada, Jonah annesine başını sallarken suratına bir tokat yemiş gibi görünüyor. "Küçük mü? Sen buna *küçük* mü diyorsun?"

Astrid'in bakışları, Björn'e Norveççe bir şeyler söylerken gelinliklerin görüntüsüne takılıyor. Yine o müzikal tını, nahoş olduğunu tahmin ettiğim sözleri maskeliyor.

"Çünkü artık senin sırlarını saklamıyorum!" diye İngilizce tersledi, muhtemelen Jonah'ın yararına.

"Onunla konuşurken ses tonuna dikkat et!" Jonah karşılık verir.

Yükselen seslerle birlikte vücudum sertleşiyor. Böyle devam ederse Noel Günü'ne kadar nükleer savaş seviyesinde bir gerilim olacak.

Son iki adımı atıyorum ve varlığımın yaklaşan patlamayı etkisiz hale getirebileceğini umarak "Günaydın" diye bağıyorum. "Herkes nasıl uyudu?"

Astrid mahcup da olsa sıcak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Fena değil. Hâlâ Oslo saatindeyiz. Uyum sağlamamız muhtemelen bir haftamızı alacak." Bir an sonra ekliyor, "Ama kabin oldukça rahat. Değil mi Björn?" Kocasına bakarken kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Rahat." Uygun cevap konusunda eğitim almış olsun ya da olmasın, bunu takdir ediyorum.

"Günaydın." Parmak uçlarımda uzanıp Jonah'ın dudaklarına bir sabah öpücüğü kondurduktan sonra ona üç saniyelik bir uyarı bakışı atıyorum. Sakinleşmesi gerektiğini anladığımı fark ettiğimde, çok ihtiyacım olan kafeini almak için barista makinesine doğru ilerliyorum.

"Bu sabah Talkeetna yakınlarında hazırlanmam gereken bir koşum var, ama sonra eşyalarınızı buraya taşımanıza yardım edebilirim," diye teklifte bulundu Jonah, ses tonu buna göre ayarlanmıştı. "Agnes ve Mabel için hazırladığımız odayı kullanabilirsiniz."

Sırtına kaşlarımı çatıyorum. Neler oluyor? Astrid az önce kabinde rahat olduklarını söylememiş miydi?

"Gerek yok-"

"Bir gibi dönerim." Jonah tezgâhın etrafında dönüyor ve annesini alnından öpmek için eğiliyor. "Mümkünse her şeyi toparla, tamam mı?"

İç geçiriyor ama sonra uzanıp oğlunun yanağını okşuyor. "Tamam, vennen." Planlardaki tuhaf değişikliğe rağmen, kıkırdama isteğimi bastırıyorum.

Jonah, Björn'e göz ucuyla bile bakmadan yan kapıdan dışarı çıkar, sadece kışlık şapkasını ve eldivenlerini kancadan alacak kadar duraklar. Saniyeler sonra kar makinesinin motoru mırıldanarak mutfaktaki garip sessizliği bozar.

Björn hangi sırrı ifşa etti? Astrid oğlundan ne saklıyordu?

Astrid kahvesinden bir yudum alırken, dikkati barista makinesinin üzerinde, "Bu ne biçim bir alet," diye mırıldanıyor. "Sanırım bunu anlamak için kullanma kılavuzunu okumam gerekecek."

"Size bir şeyler hazırlamamı ister misiniz? Latte, cappuccino, espresso ..."

Teklifi elinin tersiyle itiyor. "Biz sade kahvemizle iyiyiz."

"Aç mısın? Ev yapımı muzlu ekmeğim var." Buzdolabından çıkardım ve tabaklarla birlikte tezgâhın üzerine koydum. Geçen haftayı evi yirmi farklı yeme alışkanlığı olan yirmi kişiyi doyuracak kadar yiyeceklerle doldurarak geçirdim. "Ya da sana biraz yumurta ve domuz pastırması yapabilirim. Ya da meyve salatamız ve yoğurdumuz var, eğer istersen."

"Bu iyi." Björn'e bir dilim ekmek kesmek için bıçağa uzanıyor. Tek kelime etmeden tabağı Björn'e uzatıyor ve o da teşekkür etmeden tabureye yerleşiyor. "Jonah bu akşam katılman gereken bir Noel partisi olduğunu söyledi?"

"Evet. Toplum merkezindeki yıllık büyük hayır yemeğine yardım etmek zorunda kaldım. Üzgünüm, bundan kurtulamadım."

"Neden bundan kurtulmak istiyorsun ki?" Kaşlarını çatarak sözümü aniden kesti. "Önemli bir geceye benziyor."

"Evet, öyle ama siz daha yeni geldiniz ve sizi yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Bizimle uğraşmaya devam edersen çok yorulacaksın ve biz gidene kadar gün sayacaksın." Uyarısını bir gülümsemeyle yumuşatıyor. "Peki, bu akşam yemeği için ne yapman gerekiyor?"

"Aslında bilmiyorum. Muhtemelen çok fazla angarya iş. Muriel saat 10'da orada olmamı söyledi."

"Otoriter komşu bu mu?"

"Evet. Gecenin planlanmasından o sorumlu. Benden yardım istedi." Daha çok, pazarlama planlarımın Kış Karnavalı'nın müthiş başarısında payı *olabileceğini* fark ettikten sonra yardım ettiğimi söyledi.

rekor katılım ve son elli yılın en yüksek kazancıyla. "Teddy Noel Baba gibi giyiniyor."

Björn'ün tabağının etrafındaki muzlu ekmek kırıntılarını karıştırırken sessizce onu uyarıyor. "Huysuz komşu bu mu?"

"Hayır. O Roy." Roy'un kırmızı bir takım elbise ve beyaz sakal giydiği düşüncesine gülüyorum. Billy Bob Thornton'ın Noel Baba versiyonu olurdu. Bir çocuğun en kötü kâbusu olurdu. "Teddy, Muriel'in kocası ve muhtemelen tanıdığım en mutlu adam-oh, kahretsin! Termosunu unutmuş." Kahve cezvesinin yanında duran uzun lacivert tüpe bakıyorum. Jonah sabahları kapıdan çıkarken mutlaka onu doldurmayı alışkanlık haline getirmiş. Ben gelmeden önce her ne için kavga ediyorlarsa dikkatini dağıtmış.

"Git, git..." Astrid beni uzaklaştırdı. "Uçup gitmeden önce bunu ona götür. Döndüğünde daha fazla konuşabiliriz. Belki bir düğün tarihi belirleriz?" Dergiye uzanıyor. "Belki de *tek* oğullarının evlendiğini görmek için yirmi saatlik yolculuk yapanların hazırlanmak için yeterli zamanı vardır?" Kulağa bir öneri gibi geliyor, ancak bunu takip eden keskin bakışları, takvimine ayarlamalar yapmadan o uçağa binmeyi planlamadığını söylüyor.

Björn, Astrid'e Norveççe bir şeyler mırıldanıyor. Sert sesiyle kulağa pek de müzikal gelmiyor.

Tabağını toplar ve lavaboya koyar.

Jonah'nın termosunu sade kahveyle dolduruyorum, onu bulup neler olduğunu öğrenmek için bir bahane bulduğuma şükrediyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Toby'nin bordo kamyoneti hangarın dışında park halindeyken, gayri resmi olarak benim olan yeşil kar motoruyla içeri giriyorum. Artık normal balıkçılık sezonu kapandığından ve Trapper's Crossing Resort'un misafirleri olmadığından, Phil'in eski uçağı üzerinde çalışmaya daha fazla zaman ayırabiliyor ve küçük motorlara bakım yaptığı mekanik atölyesi meşgul olmadan önce günün erken saatlerinde buraya geliyor.

Ben yan kapıdan içeri girdiğimde Toby ve Jonah 1959 Kunduz'un yanında duruyorlardı. Davetsiz misafir karşısında hep birlikte döndüler.

"Bunu unutmuşsun." Termosu havada salladım.

"Evet, yolu yarıladığımı fark ettim ama onlarla tekrar uğraşmak için geri dönmem mümkün değildi."

"Onlar" derken Björn'ü kastettiğini biliyorum. Yine de dikkatimi otuz beş yaşındaki iri yarı adama çevirmeden önce ona onaylamayan bir bakış fırlatıyorum. Toby, geçtiğimiz Mart ayında Trapper's Crossing'e taşındığımızda, bu ıssız yere alışmakta hâlâ zorlandığım zamanlarda ilk arkadaşımdaydı. "Noel yemeğinden sonra seni bugün burada göreceğimi sanmıyordum."

"Evet." Çenesindeki kahverengi kılları kaşıyor. Mayıs'ta yeniden tıraş olacak, ama o zamana kadar bütün kış uzamasına izin verecek. "Bulmaya çalıştığım bir parçayı tekrar kontrol etmek için uğradım."

"Muriel'in senin için hazırladığı görev listesi ne kadar uzun?"

Yüzü, yüz hatlarını anında yumuşatan o geniş sırtışa bölünüyor. "İki sayfa, ön ve arka."

Yine de annesinin hak ettiği durumlarda bile tek bir şikayet kelimesi bile etmediğinden eminim. Babası kadar iyi kalpli ve her zaman yardım etmeye hazır bir adam. Gülüyorum. "İyi şanslar."

Sırtışı daha da büyüyor. "Senin için de bir tane var ve daha uzun." "Bana bunu söyleme," diye inliyorum.

"Özür dilerim. Hazırlıklı olman gerektiğini düşündüm."

"Yani pazartesiye kadar elinizde olacağını mı düşünüyorsunuz?" Jonah konuşmayı tekrar uçak muhabbetine yönlendirerek soruyor.

"Fırtınadan önce buraya getirmeye çalışacaklarını söylediler. Onu aldıktan sonra bu bebeği tekrar bir araya getirmeye başlayabilirim." Gevşek motoru okşuyor.

"Sizce tekrar ne zaman havalanırız?"

Toby omuz silkiyor. "Söylemesi zor. Son duyduğuma göre koltuklar Ocak sonunda dönecekmiş ama bu daha çok bir tahmin. Başka sürprizler olmazsa o zamana kadar her şeyi hazırlamış olurum."

"Mükemmel." Jonah'nın mavi bakışları uçağın enkazı üzerinde geziniyor. Parçalara ayrılmış ve bir hurdalığa aitmiş gibi görünüyor. "Ve sonra tek ihtiyacı olan yeni bir kat boya."

"Boyamak ister misin?" Toby uçağın gövdesini inceliyor, kabul ediyorum ki zaten iyi durumda.

Jonah bir an bile tereddüt etmeden "Kanarya sarısı," diye cevap veriyor. "Wren'in en sevdiği renk buydu ve bu adamın adı da bu."

Ve eğer Jonah bir şeyse, duygusaldır. Şaşırtıcı bir şekilde.

Kollarımı beline dolamak için aradaki mesafeyi kapatıyorum. "O çok severdi o."

O da sevgisine karşılık veriyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Toby'nin telefonu cebinde cıvıldar. Mesajı kontrol etti ve Yumuşak bir homurtu çıkınca Muriel'in çağırdığını anlıyorum. "Artık gitsem iyi olacak. Birazdan görüşürüz, Calla?"

"Ziller takılıyken. Kelimenin tam *anlamıyla*." Gönüllülerin elf kostümleri giymeleri gerekmektedir.

Benimkini görmedim ama Emily çok fazla şingirtıya hazır olmam konusunda beni uyardı.

Toby'nin kıkırdaması onu kapıdan dışarı kadar takip eder.

"Bunun için teşekkürler." Jonah termosu elimden alıyor ve beni tek bir yumuşak hareketle öpüp yanımdan ayrılıyor. "Artık gitmeliyim."

Elimi koluna dolayarak kaçmasını engelliyorum. "Bana orada ne olduğunu söylemeden olmaz. Kulübede bir sorun yoksa neden Agnes ve Mabel'ın odasında kalıyorlar?"

Jonah sanki acı çekiyormuş gibi burnunun kenarını çimdiklemek için duraklıyor. "Annem geçen yıl Ağustos ayında pulmoner emboli geçirdi."

"Vay canına. Bu ... kötü, değil mi?" Sözcüklerimin üzerinde tökezliyorum. Aslında bunun ne olduğunu bilmiyorum ama hesap yapıyorum - geçen Ağustos babamın ölümünden hemen önceydi. "Ciğerleriyle ilgili bir şey mi?"

"Bir tıkanıklık, evet. Göğsü ağrımaya başladı, bu yüzden onu acilen hastaneye götürdüler ve tüm testleri yaptılar. Bir kan pıhtısı buldular. Oldukça büyük bir pıhtı."

"Ameliyat olması mı gerekiyordu?"

Başını sallar. "Bilmiyorum. Pıhtıyı parçalamak için ilaç vermek üzere akciğerine yerleştirilen bir kateterle ilgili bir şey. Bana ameliyat gibi geldi ama ameliyat boyunca uyanık olduğunu söyledi. Sonra ona kan sulandırıcı verdiler. Kanı çok hızlı pıhtılaşıyor. Hep böyleydi. Muhtemelen hayatının sonuna kadar kan sulandırıcı almak zorunda kalacak."

"Şimdi iyi mi?"

"Öyle olduğunu söylüyor ama gerçekten kim bilebilir ki? Bana bundan bahsetmedi, peki bana söylemediği başka ne var?" Jonah kaşlarını çatıyor. "Björn beni aramalıydı."

"Ona yapmamasını söylemiş gibi görünüyor."

"Umurumda değil. Zaten bana söylemesi gerekirdi." Uçak motorunun etrafında volta atıyor. "Ben onun *oğluyum*."

"Haklısın. Biri sana söylemeliydi. Ama neden söylememiş olabileceğini düşünüyorsun? Sen olsan ne yapardın?"

"Ben Oslo'ya giderdim!"

"Doğru."

Bunu uzun bir süre düşünmüş gibi görünüyor. "Bana söylediği anda geri uçardım ve o zaman Wren öldüğünde yanında olamayabilirdim. Ya da senin."

Jonah'ın hayal kırıklığını hafifletmek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu yapan annem ya da Simon olsaydı, aradan bir yıldan fazla zaman geçtikten sonra öğrendiğim için ben de aynı şekilde öfkelenirdim.

"Ve sonra lanet olası Björn" -adını bir lanet gibi tükürüyor- "en başta böyle bir şey olduğundan haberim yokken onu beni görmesi için buraya kadar getirttiğim için bana suçluluk duygusu yüklemeye cüret ediyor! Bilseydim tabii ki bunu asla kabul etmezdim! Dünyanın öbür ucuna uçmamalıydı! Uzun uçak yolculukları onun durumundaki insanlar için risklidir. Ya kan sulandırıcı ilaçlar işe yaramazsa ve gecenin bir yarısı damarlarında kocaman bir pıhtıyla dışarıda kalırsa? Ve yardım çağırmak için sinyal bile alamaz."

"Bu yüzden bizim evde kalmalarını istiyorsun." Parçalar yerine oturmaya başlıyor.

"En azından o bizim evimizdeyken bir şeyler ters giderse ben oradayım."

Bunun haklı bir endişe olup olmadığından emin değilim. Bildiğim tek şey Jonah'ın onunla gölün karşısında gözünü kırpmadan uyuyamayacağı.

"Bu doğru bir karar. Agnes'i arayıp ona haber vereceğim. Aldırmayacaktır. Mabel zaten dışarıda kalmak istediğini söylüyordu." Gerçi bu, Wi-Fi kurulumunun geciktiğini öğrenmeden önceydi.

"Teşekkürler." Yavaşça başını sallıyor. "Beni hazırlıksız yakaladı. Henüz onun sağlığı hakkında endişelenmem gerekeceğini düşünmemiştim. Daha çok genç."

"Ve görünüşe göre her şey kontrol altında." Parmak uçlarımla yeni bakımlı sakalını taramak için uzanıyorum. "O iyi olacak."

"Öyle mi?" Sesi şüpheli geliyor.

"Evet. Susan, Simon, Astrid ve Björn aynı çatı altında. Ne yanlış gidebilir ki?"

Bir iniltiyle başını arkaya eğiyor. "Björn'ün Simon'a şarlatan demesi dışında mı?"

"Bunun dışında." Björn psikiyatristlerin sahte doktorlar olduğunu düşündüğünü saklamıyor.

"Belki Björn kulübede tek başına kalabilir." "Kes şunu." Dudaklarını öpmek için parmak uçlarıma uzanırken gülüyorum.

Saat onu yirmi beş geçe cipimi Trapper's Crossing toplum merkezindeki park etmiş araçların arasına sokuyorum ve kendimi geç kaldığım için üzölmeye hazırlıyorum. Muriel ücretli bir iş ile Noel öncesi tüm Cumartesi gününü gönüllü olarak ayıran bir kişi arasında ayırım yapmıyor. Onun gözünde iş iştir ve ne olursa olsun elinden gelenin en iyisini yaparsın.

En azından güneş parlıyor.

Eşyalarımı ve enerjimi topluyorum, çünkü içimden bir ses bu cipin içini tekrar gördüğümde bitkin düşeceğimi söylüyor. Bir patlama sesi dikkatimi sol tarafa, bir grup çocuğun ellerinde hokey sopalarıyla buzun etrafında dönerek kaleye atış talimi yaptığı açık hava pistine çekiyor.

Marie toplum merkezinin kapısından dışarı çıkar. Bonnie Hatchett peşinde.

Güzel sarışın veterineri ilk gördüğümde midem her zamanki gibi sızlıyor, ancak bu tepki eskisi kadar şiddetli değil.

"Ne demek istiyorsun? Onu bunu yaparken *gördün* mü?" Marie soruyor.

"Şey... *hayır*." Bonnie ince dudaklarını kaşlarını çatarak birbirine bastırıyor.

"Ama biz

O köpeklere iyi davranılmadığını *herkes* biliyor. O kim olduğunu sanıyor,

Her neyse? Buraya gelip, kimseyi umursamadan tüm bu araziyi satın almak." Sesi acı dolu.

Marie nazıkçe, "Onu Harry'nin işine doğrudan rakip olarak görmeniz, hayvan istismarı suçlamalarında bulunabileceğiniz anlamına gelmiyor," dedi. "Kanıtınız olmadığı sürece olmaz."

"Peki ya kanıt bulursak? O zaman bize yardım edeceksin, değil mi?" Bonnie zorlar.

Marie'nin iç çekişi zoraki sabrını ortaya koyuyor. "Kanıtınız varsa, ne yapabileceğime bakarım. Bak, gitmem gerek. Bütün öğleden sonra randevularım var."

Bonnie, Marie'nin sesindeki isteksizliği duymamış gibi görünüyor çünkü kuvvetle başını sallıyor ve "Teşekkür ederim Dr. Lehr. Yardımınız için teşekkür ederim."

Marie yaklaştığını fark ediyor ve bana ulaşmak için hızlanıyor.

"*Bu da* neydi şimdi?" Merakla sordum.

Marie iniltisini güçlükle bastırıyor. "Birkaç ay önce genç ve zeki bir adam buraya taşındı ve Hatchet'ların evinin aşağısındaki Danson arazisini satın aldı. Görünüşe göre kızak köpekleri yetiştiriyormuş." Ufak tefek, kambur kadının eski bir Dodge pikaba binişini izlemek için dönüyor. "Bonnie onları istismar ettiğini iddia ediyor."

"Ona inanıyor musun?"

Marie omuz silkiyor. "Kim bilir? Olabilir. Ama Bonnie'nin oğlu da kızak köpeği yetiştiriyor ve içimden bir ses son zamanlarda işlerinin iyi gitmediğini söylüyor. Ayrıca, bu yeni adam geldiği yerde büyük bir kızak köpeği yarışını kazanmış ve Iditarod'a kaydolmuş."

"Oğlu bu yıl kazanmamış mıydı?" Görünüşe göre buradaki herkesin, her yıl düzenlenen dünyaca ünlü etkinlikte yarışan bir aile üyesi var.

"İkinci oldu. Ama önümüzdeki yılın favorisi." Marie bana bir bakış attı. "Favoriydi. Şimdi yeni adam bunu bozabilir."

Islık çalıyorum. "Alaska'nın kızak köpekleri dünyasının yüksek bahisli draması."

"Değil mi?" Marie uzun, ipeksi sarı saçlarının tellerini yüzünden uzaklaştırmak için eldivenini çıkarırken gülüyor. "Hatchet'ler de *beni* bu işin içine çekmeye çalışıyorlar çünkü istismara uğramış bir hayvanı duymazdan gelemeyeceğimi biliyorlar." Şu anda bile bu öneri karşısında çenesi gerilmiş durumda.

"Peki, kontrol etmek için bu adamın evine gidecek misin?"

Boyun eğerek kollarını havaya kaldırıyor. "Evet. Muhtemelen, beni tanıyorsan."

Gülümsüyorum. Babam bir keresinde Marie'yi köyden köye uçan ve başka türlü tedavi edilemeyecek hayvanları tedavi eden bir savaşçı olarak tanımlamıştı. O zamanlar Marie, Jonah'ın sadece bir arkadaşıydı ve Jonah da beni Toronto uçağına bindirmeye kararlı, inatçı bir yetiydi. Ama güzel sarışın veterinerle tanıştığım anda, arkadaş olsun ya da olmasın, ona aşık olduğunu hemen anladım. Sorun şu ki, o noktada ben de ona fena halde aşık olmuştum.

O zamandan beri Marie ve ben, hepsi de tek bir adama duyduğumuz aşktan kaynaklanan kıskanç iniş çıkışlar yaşadık. Asla *en iyi* arkadaş olamayacak olsak da, birbirimizin etrafındaki bu dostane dansa o kadar ustalaştık ki, ben bile bunun gerçek olabileceğini düşünmeye başladım.

Trapper's Crossing toplum merkezinin, yaprak dökmeyen dal demetleri ve bağışlanan beyaz parıldayan ışıklarla süslenmiş vazolarla çevrili çift kapısına bakıyorum. Bedava dekor en iyi dekordur, diye neşeyle ilan etti Muriel, her zaman tutumlu olan. "İçeri girdiğinde Muriel'i gördün mü?"

"Çavuş mu demek istiyorsun?" Marie kamyonuna doğru ilerlemeye devam eder. "Saat altıdan beri burada. Ben ayrıldığımda Toby'nin Emily'yi yemeğe davet etmesini istiyordu."

İnledim. "Bunun onun panosunda bir satır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim adım *bu* görevin bir parçası olmadığı sürece, ona uygun gördüğü kişiyi ayarlayabilir."

Başımı sallıyorum. Marie bunu açıkça söylememiş olsa da, bence Muriel'in kayınvalidesi olma fikri Toby'yle iki randevudan öteye gidememelerinde rol oynadı. Tanrı biliyor ya, bu akli başında herkesi korkuturdu. Zavallı Toby burada kalırsa ömür boyu bekar kalabilir.

Marie'nin kamyonunun motoru bir kükremeye çalışır. Kapısını çarparak kapatmadan önce "Jonah'a benden selam söyle," diye bağıyor.

Çift kapıya doğru ilerlerken ceketimin içine büzüldüm, soğuktan titriyorum.

Muriel bir keresinde toplum merkezini kasabanın merkezi olarak tanımlamıştı ve burayı tanımlamanın daha iyi bir yolu yok. Çiftçi pazarı ve Kış Karnavalı'nın planlanması arasında bu eski duvarların içinde o kadar çok zaman geçirdim ki, titreyen floresan ışıkları ve küf kokusu tanıdık ve neredeyse rahatlatıcı hale geldi.

Büyük salona girdiğimde hoparlör sisteminden "Sessiz Gece" çalıyor ve her yerde bir faaliyet telaşı var. Toby ve Benjamin adında bir yerli yuvarlak yemek masalarının sonuncusunu açarken, Emily ve diğer iki gönüllü bir masaya on sandalye yerleştiriyor. Odanın en ucunda, tüm Kış Karnavalı boyunca asılı duran on yedi metrelik Noel ağacının yanında Teddy ve fotoğrafçı Noel Baba'nın süslü sandalyesinin etrafındaki dekorları kuruyor. Geniş odanın çevresi boyunca, sessiz müzayede için ürünlerin sergileneceği uzun, dikdörtgen masalar, hediye sepetlerinden el yapımı çoraplara ve boyanmış dağ manzaralarına kadar her şey bağışlarla dolmuş durumda.

Ve tüm bunların merkezinde, kısa bacakları nedeniyle her zamanki gibi kıvrılmış kot pantolonu ve geniş göğsünü zar zor kapatan flanel düğmeli gömleğiyle tıknaz komşum var. Saçlarını yeni yıkadığını her zaman anlayabiliyorum çünkü gri bukleleri kafa derisine sıkıca yapışmış.

"Hey, Muriel," diye seslendim.

Sesimi duyunca topukları üzerinde döndü ve saatini kontrol ettiğini belli etti. "Bugün bize katılabildiğine sevindim, Calla."

Muriel'in yıpratıcı kişiliğinin beni etkilemesine izin vermemeyi uzun zamandır öğrenmiştim. Sözlerinde kötü niyet yok. O böyle biri. "Kusura bakmayın. Jonah'nın annesi bugün biraz yemek yapmak istiyor, ben de dolapları karıştırmak zorunda kaldım. İhtiyacı yoksa markete koşmasını istemedim."

"Oh." Muriel gecikme mazeretimi onaylarcasına başını sallıyor. "Peki şu ana kadar herkes nasıl gidiyor?"

"Tamam." Jonah'nın üvey babasını boğmak istemesini saymazsak, ama Muriel'le aile dramasına girmeyeceğim. "Hâlâ yerleşmeye çalışıyorlar."

"Kayınvalidemle geçirdiğim tatilleri hatırlıyorum. Her yıl stresli bir dönemdi." Başını sallıyor. "Teddy'nin annesi başka bir şeydi. Hayatında bu kadar kontrolcü bir kadınla karşılaşmamışsındır, sana söyleyeyim. Benim kadar sabırlı olduğum için şanslı, yoksa asla evlenemeyebilirdik."

Yakınlarda bir kahkaha sesi duyuldu. Toby, konuşmamızı duyabilecek mesafede.

"Orada bu kadar komik olan ne?" Muriel'in gözleri oğluna dikildi. "Söyleyeceğin bir şey mi var?"

Kendi eğlencemin kaçmasına izin vermemek için mücadele ediyorum. "Peki Muriel, nereden başlamamı istersin?"

Panosuna geri dönüyor ve güdük bir parmağını sol kenar boşluğunda gezdiriyor. "Masa ayarlarına başlayabilirsiniz."

"Mükemmel." Gerçekten hoşuma giden bir şey.

"Çarşafar arkadaki depoda. Orta süsler köşedeki büyük yeşil kaplarda. Onlarla süslenmeye gerek yok," diye uyarıyor. "Masa başına üç mumumuz var ve yeterli-Hayır! O arka plan olmaz!" diye bağırıyor Teddy'ye.

Noel Baba'nın sandalyesinin arkasındaki karlı manzara resmine kaşlarını çatarak bakıyor ve doğal uzun beyaz sakalını kaşıyor. "Bunun nesi var?"

"Bunu geçen sene de yapmıştık." "Şey, bunu bilmiyordum."

"Sen *buradaydın!*" Muriel oflayıp pufluyor ve kolunun altına sıkıştırdığı panosuyla ona doğru fırlıyor. "Dönüşümlü yapıyoruz. Bu yıl şöminenin arka planı var."

Teddy'ye ne kadar acısam da, en azından Muriel benim peşime düşmeyecek kadar onunla meşgul.

"Her yıl aynı tartışmayı yapıyorlar." Toby yanımdaki masayı birkaç santim sola kaydırıyor, yüzünde alaycı bir sırıtma. "Her yıl yanlış olanı koyuyor."

Kaşlarımı çattım. "*Her* yıl mı?"

"Her yıl," diye cıvıldıyor Emily, geçerken Toby'ye gülümseyerek.

Toby kıkırdıyor. "Senin evde işler *gerçekten* nasıl gidiyor?" Yüz ifademi görüyor ve başını sallıyor. "Evet, Jonah bu sabah pek iyi görünmüyordu."

"Mutlu olmadığı bazı haberler aldı." Toby'ye Astrid'in sağlık sürprizinden ve Jonah'ın onun buraya gelmesinden dolayı duyduğu suçluluk duygusundan bahsediyorum.

"Kahretsin."

"Önemli bir şey olmadığını söylüyor, ama ..."

Omuz silkiyorum. "Annesi," diye bitiriyor

Toby.

"Aynen öyle." Jonah kendi güvenliği söz konusu olduğunda bazen ne kadar vahşi olabiliyorsa, sevdikleri söz konusu olduğunda da o kadar aşırı korumacı. Bu hem rahatsız edici hem de sevimli bir çifte standart.

"Ve siz evlendiğinizde *yine* buraya kadar uçmak zorunda kalacak."

"Jonah'ın bunu henüz düşündüğünü bile sanmıyorum." Düşündüğü zaman aklını kaçırarak. Tedirginliğim artıyor. "Evlenmek için Oslo'ya gitmem konusunda beni ikna etmeye çalışacak."

"Bu güzel olabilir."

"Hayır, olamaz."

Toby'nin kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Orası dünyanın öbür ucunda ve benim orada köklerim yok."

Bir an için bunu düşünür. "Evet, ama Jonah lederhosen'i sallayacaktır."

Kıkırdıyorum. "Orada bunları giyiyorlar mı? Ne var biliyor musun? Fark etmez. Norveç'te düğün yok. Ya Toronto'da ya da burada olmalı. Annem Toronto için bastırıyor." Her ne kadar beni şoke etse de Alaska'da düğün fikri gün geçtikçe daha cazip geliyor.

Toby düşünceli bir şekilde başını kaşıyor. "*Ya da* Jonah'nın annesi zaten burada olduğu için şimdi evlenebilirsiniz."

Şakasına gülüp geçiyorum. "Evet, doğru."

Ama Toby'nin yüz ifadesinden bu kez şaka yapmadığı anlaşıyor. "Neden olmasın? Ailen de burada olacak. Babam seninle evlenebilir." Teddy'ye doğru başını sallıyor, bir yandan paravanı kurcalarken bir yandan da düşmesin diye kot pantolonunun arkasını çekiştiriyor. "Sertifikasını birkaç yıl önce kuzenim evlenirken aldı. Seninle yasal olarak evlenebilir. Tek ihtiyacın olan ruhsat."

Toby *gerçekten* ciddi. "Yapamam."

"Neden olmasın? Gerçekten başka kime ihtiyacınız var?"

"Şey, yani... Diana! O benim baş nedimem. Onsuz evlenemem!" Cevabım üzerine kekeledim. Henüz düğünümüzü planlamaya başlamamış olsam da, Toby'nin önerdiği şey hayal ettiğimden çok uzaktı.

"Sağlık sorunları göz önüne alındığında, eminim anlayışla karşılayacaktır."

"Annem beni öldürür. Kalbi gerçek bir anlaşma için atıyor."

"Yine de gerçek olacak. Sadece... daha basit." Toby omuz silkiyor, gözleri parmağımdaki nişan yüzüğüne kayıyor, kar tanesi tasarımlı pırlantaların karmaşık bir görüntüsü. "Her neyse, bu da bir düşünce."

"Hey! Bu kadar gevezelik yeter, siz ikiniz!" Muriel ellerini çırpıyor. "İnsanlar gelmeye başlamadan önce sadece yedi saatimiz kaldı."

Toby, "*Sadece* yedi saat daha sürecek," diye mırıldanıyor ve bir sonraki masayı ayarlamaya devam etmeden önce gizlice göz kırpmıyor.

Toby'nin önerisi aklımın bir köşesinde dururken, çarşafı almak için depoya koşuyorum.

"Onları buldun mu?"

Muriel'in sesini Roy'un yanında durduğu kapı aralığına kadar takip ediyorum. Kollarında büyükçe bir karton kutu duruyor. "Evet." Kanıt olarak adak mumlarının paketlerini havaya kaldırıyorum. Toplum merkezindeki ısrarlı soğuğa rağmen, dağınık depoyu karıştırmak tenimi nemli hissettirdi ve bu fırsatı ön kolumu alnıma sürtmek için kullanıyorum. "Yeşil kutularda değillerdi."

Muriel dudaklarını büzüyor, suçlayıcı bakışları geçen yılki Noel yemeği temizliğine nezaret eden ve Muriel'in deyişiyle "ters çevrilmiş bir sim kâsesi kadar dağınık" olan Jamie Gill'e yöneliyor.

Paketleri dikdörtgen büfe masalarından birinin üzerine atıyorum. *başka* biri yüz elli mumu doldurup yakabilir çünkü neredeyse dört P.M. ve ben henüz mola vermemiştik ve onlara doğru yürüyorduk. "Hey, Roy." Homurdanıyor, dikkati koridorda dolaşıyor.

"Burası güzel görünüyor, ha?" Yerel bahçe merkezinden bağışlanan büyük boy poinsettialar kapıları ve Noel Baba'nın eşiğini işaretliyor. Her yıl kullandıkları orta süsü rüküş ve eskimişti, bu yüzden vazoları ve çam kozalaklarını yeniden kullandım ve Emily ile birlikte ormandan topladığımız huş ağacı dallarını şık görüntüler oluşturmak için ekledim. Ve yirmi dakika yalvardıktan sonra Muriel'i Toby ve benim beyaz pırıltılı ışık şeritlerini giydirilmiş masaların üzerine gölgelik tarzında dizerek rahat bir ortam yaratmamıza izin vermeye ikna ettim.

Sıkıcı ve cereyanlı odayı şenlikli bir parti için hazırlanmış bir yere dönüştürmeyi başardık.

Kutuya doğru başımı salladım. "Orada ne var?" "Müzayede için bir şey," diye homurdandı.

"Roy Donovan'dan bir *bağış mı*?" Alay ederken bile sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum. Bu adamdan bedava yumurta almak nadir görülen bir şey.

Roy kaşlarını çatdı. "Çıkmadı. Yakacaktım ama size de verebilirim diye düşündüm. Bakalım biraz para kazanabilecek misiniz?"

"Nedir bu?" İçine yerleştirilmiş tahta sepete bir göz atmak için eğildim.

"Bahçeyi hasat etmek için," diye açıklıyor Muriel.

Kaşlarımı çattım. "Bunu yakacak mıydın? Bana mükemmel görünüyor."

"Kolu yamuk. Al." Kutuyu Muriel'e doğru itiyor. "Hava kararmadan keçileri sağmaya dönmeliyim." Bana başını sallamaktan başka bir şey yapmadan çıkıp gitti.

Onun peşinden koridora çıktım. "Hey, Roy, hayvanlarla işin bittikten sonra neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Masamda fazladan birkaç koltuk olduğunu biliyorum." Astrid ve Björn'e de gelmelerini söyleyecektim ama saat beşe kadar masalarında uyuyakalacaklarını düşündüm.

Kapıya doğru yürümeye devam ediyor. "Ben Noel'de yokum."

"Ama *yemek yiyorsun*." Ses tonumdaki kızgınlığı yumuşatıyorum. "Hindi ve biftek servis ediyorlar... tatlı olarak da elmalı turta." Roy'un zayıf yönlerinden biri olduğunu geçtiğimiz sonbaharda hamur işlerini denerken öğrendim.

"Akşam yemeğini hazırladım."

"Evet, konserve et." Haftanın yedi günü aynı yemeği yemek herkesi çıldırtabilir. "Hadi Roy. Benimle oturabilirsin. İstemiyorsan konuşmak zorunda bile değilsin. Ama yalnız kalmamalısın."

Homurdanıyor. "Otuz yılı aşkın süredir yalnızım. Şimdi bunu değiştirmek için bir neden yok."

Aklıma bir sebep geliyor. Aslında üç tane. Dürtüsel bir dürtü beni vurdu. "Hey, Roy?" Sesimi sabitlemek için temizliyorum. "Düşünüyordum da... kızına ulaşmayı hiç düşündün mü? Belki senden haber almak ister. Asla bilemezsin."

Aniden durdu ve arkasını döndü. Bir... iki... üç uzun saniye boyunca beni incelerken gözleri kısıldı. "Eşyalarımı mı karıştırıyordun kızım?"

"Hayır." Bunu sert bir kafa sallamayla noktalıyorum ama bakışlarımı benekli muşamba zemine çevirmek zorunda kalıyorum. *Gerçekten pürüzsüz, Calla.*

Roy pek çok şey olabilir ama saflık bunlardan biri değil. "Evet, öyle. Birdenbire bu kadar ısrarcı olmanızın nedeni bu, değil mi?"

Kahretsin. Yalan söylemenin bir anlamı yok. "Dün masanızda Noel kartını gördüm ve... burnumu sokmak istemedim."

"Evet, yaptın." İşaret parmağıyla havaya vuruyor, yüzü öfkeden pancar gibi kızarıyor. "Her zaman etrafı kurcalıyor, benim için bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun. Ama bunu düzeltemezsin!" Derin, hırıltılı sesi dar koridorda yankılanıyor.

Artık geri adım atmanın bir anlamı yok. "Yine de seninle konuşmayı *çok istiyor gibi* görünüyor."

"Çünkü beni tanımıyor. Tanısaydı, ona ya da o iki çocuğa verecek hiçbir şeyim olmadığını hemen anlardı."

Kaşlarımı çattım. "Sana para istediği için ulaştığını sanmıyorum Roy."

"Sen kendi işine bak. Bunun seninle bir ilgisi yok!" Avuçlarını çift kapıya çarparak aceleyle kapıları açıp çıkmaya çalışıyor. "Ve bir daha lanet olası Noel ağaçları getirmeyin!" diye bağırıyor.

İçeri giren soğuk rüzgâra karşı titriyorum. Ya da belki de ilişkimizi kaplayan buz tabakası yüzündendir.

"Onu bir süredir bu kadar kızgın görmemiştim. İlk defa benim yüzümden değil." Muriel yanıma sokuluyor, gözleri kamyonetine doğru ilerleyen adamın sıırım gibi bedenini takip ediyor. "Demek kızı sonunda onu tanımak istiyor." "Hiçbir şey söylememeliydim." Jonah haklıydı.

Roy'un huysuzluğu vahşi bir hayvan gibi. Kazandığım güven her ne ise yok oldu. Bu bilgiyle göğsümde bir ağrı kabarıyor.

"Hayır." Endişemi hafif bir rahatsızlıkmış gibi elinin tersiyle itiyor. "Onun küçük öfke nöbeti seni fazla rahatsız etmesin. Roy'un istediği ve onun

istediğini söylediği şeyler genellikle iki farklı şeydir." "Yine de."

Muriel'in dudakları düşünceli bir şekilde bükülür. "Onun bilgilerini aldın mı?" Tereddüt ediyorum. "Belki."

O bilmiş gülümseme oluşur. "Onun numarası *bende olsaydı* ne yapacağımı söylememe gerek yok."

"Biliyorum." Beş dakika içinde telefona sarılıp Roy'un kızına Roy'un bir pislik olduğunu, ama yine de onunla tanışmak için hemen buraya gelmesi gerektiğini söyleyecekti. Delya'nın numarasını Muriel'e vermemin imkânı yok. "Ona yaptığın yün çoraplarla idare edelim. Roy'a Noel için bir kalp ağrısı daha yaşatmaya gerek yok." Bazıları yıllar önceki ilk kalp ağrısının kökeninde Muriel'in olduğunu söylüyor.

"Merak etme, bu konuda ona tek kelime etmeyeceğim. Ne de olsa hâlâ bir ateşkesimiz var ve tatillerde onu vurmak için bir nedene ihtiyacım yok." Koridora geri dönmek için dönüyor ama sonra duruyor. "Biliyorsun, ben ve o yaşlı porsuk onlarca yıl öncesine dayanıyoruz, her türlü zorluktan geçtik. Elbette anlaşmazlıklarımız da oldu. Ama sen geldiğinden beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bu da bir şey söylüyor."

Homurdanıyorum. "Sen *buna* mutluluk mu diyorsun?" Roy'un bana bağırdığını duydu. Koridordaki herkes duymuş olmalı.

"Size satmaya çalıştığı şeylerin hiçbirine inanmayın. Yalnızlığından zevk alıyormuş gibi davranıyor ama hepsi bu. Önemsemediğini itiraf etmekten korkan bir ödleğ tarafından yapılan bir numara."

Noel gecesı sessiz küçük kulübesinde tek başına oturan Roy'un zihnindeki görüntüsü gözümün önüne geliyor. Boğazımda bir yumru alevleniyor. "Sanırım bu beni daha da üzüyor."

"Evet. Merhametten hoşlanmayan bir adam için, kesinlikle çok fazla merhamet çekiyor. Ama şimdilik Roy hakkında bu kadar yeter." Muriel saatini kontrol etti. "Saat dördü geçiyor. Sanırım şu kostümleri çıkarmamız gerek. Ve yardımına ihtiyacım var."

Jessie Winslow'un zencefilli kurabiye evini sessiz müzayede için ne yapacağımızı düşünüyoruz."

Onun yanında sıraya giriyorum ve onun bacakları benimkilerden çok daha kısa olsa da yetişmek için acele etmem gerekiyor. "Jessie'nin zencefilli kurabiye evinin nesi var?"

Muriel bana bir bakış attı. "Sanırım siz buna 'Pinterest başarısızlığı' diyorsunuz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ormanın içindeki kütük evimiz, o gece ön kapıdan içeri girdiğimde hoş bir manzarayla karşılaşılıyor. Şöminede yanan odun, masaları ve eşikleri süslediğim taze yaprak dökmeyen dallar ve zencefilli ekmeğin beklenmedik kokulu baharatı gibi rahatlatıcı kokuların karışımını içime çekiyorum.

Bir masa lambasının ve yanan Noel ağacının ışıltısı beni oturma odasına çekiyor ve yorgun bedenimi anında rahatlatıyor.

"Selam." Elinde bir romanla kanepeye uzanmış olan Jonah'ya gülümsüyorum.

Bakışlarını sayfadan ayırıp beni selamlıyor ve yakışıklı yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Peki, senin adın neydi? Sugarplum? Şeker Kamışı mı?"

İnledim. Muriel'in çöp poşetinden çıkarıp giymemi söylediği rüküş elf kostümü üç beden büyük, dikiş yerlerinden yırtık ve naftalin kokuyor. Eve gitmeden önce üstümü değiştiremeyecek kadar yorgundum.

"Glitter Toes?"

"Kapa çeneni."

Kitabını kapatır. "Frosty o zaman."

"Astrid ve Björn burada mı... *Aman Tanrım.*" Loş mutfaktaki felakete bakarken ağzım açık kalıyor. Tezgâhın her santimetrekaresinde bir kâse, tencere ya da mutfak eşyası ya da her üçü de üst üste yığılmış durumda. Lavabo kirli bulaşıklarla dolu. Gözlerimi kısarak adanın üstündeki tavana sıçramış beyaza bakıyorum.

"Bu krema mı?" Mutfağımız, Phil ve merhum eşinin otuz yıllık evliliğinin kalıntılarını üstlenerek taşındığımız hafta sonundan bu yana hiç böyle görünmemişti.

"Evet, üst kattalar ve bırakmamı söyledi. Sabah kalktığında her şeyi temizleyecek."

Umarım öyledir çünkü burayı temizlemek ve düzenlemek için bir hafta harcadım. Annem ve Simon yarın geliyor. "Bütün bunlar *zencefilli* çörek için mi?"

"Noel arifesi yemeği için de bir şeyler yapmaya başladı." "Doğru."

Astrid Norveç **u s u l ü b i r** kutlama yapmak istediğini söylemişti. Görünüşe göre "Norveç tarzı" mutfağımı dağıtmak demek.

Dağınıklığı ve sıkıntımı bir kenara itip yemek masasında sergilenen özenle hazırlanmış çok katmanlı eve odaklanıyorum. "Bunu o mu *yaptı*?"

"Evet. Çılgınca, değil mi? Her yıl yapar. Bu aslında oldukça sade. Geçmişte yaptıklarından bazılarını yarışmalara gönderdi. Birkaç tanesini kazandı."

"Bana onun bir sanatçı olduğunu hiç söylememiştin." Zencefilli bir tabanın üzerinde duran, yıldız şeklindeki zencefilli kurabiyelerle çevrili, yaprak dökmeyen ağaçlar oluşturacak şekilde büyükten küçüğe doğru dizilmiş zencefilli evi incelemek için eğildim. Her kenar beyaz kraliyet kreması girdapları ve noktalarıyla süslenmiş, karmaşık detaylarla işlenmiş. "Bunların hepsini *bir günde* mi yaptı?"

"Hayır. Parçaları evde pişirdi. Buraya gelirken kırılmasınlar diye çok iyi paketlemiş."

Ona bir bakış attım.

Jonah omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Zencefilli kurabiye evlerini ciddiye alıyor."

"Bu inanılmaz. Keşke daha önce gelseydi. Bunu bu gece açık artırmaya çıkarabilir ve gerçek para kazanabilirdik." Bunun yerine Muriel, Jessie'nin - bir araya getirirken kesinlikle sarhoş olduğu- felaket kit evine yirmi dolarlık bir acıma teklifi yaptı.

"Bir şeye teklif verdin mi?"

"Bunu görmelisin." Bahçe hasat sepetini kapının yanında bıraktığım yerden alıp Jonah'a götürüyorum.

Mükemmel kesimleri ve yetenekli işçiliği inceliyor. "İyi yapılmış."

"Çünkü Roy yaptı."

"Roy bir şey mi bağışladı? Ne yani, Muriel onu tehdit mi etti?"

Gülüyorum. "Biliyorum, değil mi? Sapının yamuk olduğunu, bu yüzden satamadığını söyledi. Onu yakacaktı."

Jonah kolu test eder ve sonra başını sallar. "Bunda yanlış bir şey yok. Sağlam."

Tıpkı Roy'un elime tutuşturduğunda kokmuş olduğunu iddia ettiği geyik rostosunda bir sorun olmadığı gibi, Zeke için bıraktığında keçilerinin yemeyeceğini söylediği saman balyalarında da bir sorun yoktu ve kütüklerin kendi evinde doğru dürüst yanmayacağını iddia ederek kulübenin dışına yığıldığı odunlarda da bir sorun yoktu.

Jonah bahçe sepetini kanepenin yanında yere bırakıyor. "Ee, günün nasıl geçti?"

Yanıdaki kanepeye uzandım. "Uzun. Yorucu. Ama başarılı, sanırım-Ah!" Jonah ayak bileklerimden tutup bacaklarımı kucağına çekerken ciyaklıyorum.

Sonra ağrıyan ayaklarımı ovmaya başlayınca zevkten kısık bir inilti çıkarıyorum.

"Marie'nin selamı var."

"Muriel yardım etmesi için onu da mı kandırdı?"

"Hayır. Sabah bir açık artırma ödülünü bırakmak için oradaydı. Bir sürü evcil hayvan maması ve oyuncak. Ve, hey, *ben hiçbir şeye kandırılmadım*. Muriel yeteneklerimin ve katkılarımın kasaba için ne kadar değerli olduğunu vurguladı, ben de nezaketle hizmetlerimi sundum."

Jonah sırtıyor. "Bugün sana ne yaptırdı?"

"Yani, bana ne *yaptırmadığını mı* soruyorsun?" Elf şapkamı çıkarıyorum ve başımı yastığa yaslıyorum. Jonah'ın yetenekli parmakları

Tozlu saklama kutularını karıştırdığım, sallanan bir merdiveni defalarca tırmanıp ışıkları dizdiğim ve Trapper's Crossing'in en küçük ve en etkilenebilir çocuklarını, acil ve son dakika isteklerini iletme için Noel Baba Teddy'nin kucağına koşuştururken yakaladığım bir günü anlatırken topuklarımdaki sihir.

"Çocuk onun üzerine mi *işedi*?"

"*İki* çocuk üzerine *işedi*," diye düzeltiyorum. "Ama bu gecenin ilk çocuğuydu ve mesanesi dolu olmalıydı." Thomas adında tombul yanaklı, üç yaşında bir çocuk, Teddy'nin gür beyaz sakalına büyülenmiş gibi bakarken aynı isimde bir tren seti istediğini fısıldadı.

Ve sonra serbest bıraktı.

Her zaman neşeli olan Teddy ayaklarının dibinde oluşan küçük su birikintisine bakana kadar ne olduğunu anlamamıştım.

"Teddy izin istedi ve pantolonunu değiştirmek için arka odaya gitti. Görünüşe göre *her* yıl üzerine *işendiği* için bir yedeği var."

Jonah'nın başı derin bir kahkaha patlamasıyla geriye düşer.

"Şşşt! Onları uyandıracaksın!" Ayak parmaklarımla kalçasını dürterek uyarıyorum ama ben de kıkırdıyorum.

"Hatırlat da böyle bir şeyi *asla* kabul etmeyeyim."

"Çocuk istediğini sanıyordum," diye alay ediyorum.

"Üzerime *işemek* için değil."

"Yaptıkları şey bu. *Üzerinize* *içiyor*, kusuyor ve kakalarını parmak boyası gibi duvarlara bulaştırıyorlar." Sharon'a göre öyle. Alaska Wild'daki eski resepsiyonistle e-posta üzerinden iletişim kurmaya devam ettim. O ve Max, bebek Thor'la birlikte Portland'da geçirdikleri zamanın tadını çıkarıyorlar, ancak Max'in geri dönmek için can attığını söylüyor.

"Tamam. Çocuklarım bunu bana yapabilir. Diğer çocuklar bunu başkasına yapabilir."

Gülümsüyorum. Jonah'ın çocuklar ve ebeveyn olmak hakkında konuşmasını duymak, bu işe balıklama atladığımız zamanlardaki gibi gerginlik yaratmıyor.

duraksamadan. Aslında, bu beni artık rahatsız etmiyor. Bazen kendimi kaç tane çocuk sahibi olacağımızı, ne olacaklarını ve daha sonra kimi alacaklarını merak ederken buluyorum. Benim saçıma sahip olacaklar mı? Jonah'ın gözlerini?

Jonah'ın oğlu, eskiden o asi sakalının ardına saklanan sevimli gamzelerini miras alacak mı?

İnatçılığı mı?

Uçmayı sevmesi

mi?

Jonah beni ona bakarken yakaladı. Yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Gerçek şu ki, geçtiğimiz yaz yaşadıklarımız tekrarlansaydı ve hamilelik testi korkutmak yerine pozitif çıksaydı, bu fikirden bu kadar korkacağımı sanmıyorum. Aynı zamanda, Jonah'ın tüm dikkatini paylaşmaya da henüz hazır değilim. "Burada ne oldu? Mutfaktaki destansı felaket dışında."

"Fazla bir şey değil. Saat bir gibi eve geldim, onları buraya taşıdım, takıldık, yemek yedik."

"Artık Björn ile kavga etmek yok mu?"

"Dört saat kestirdi, annem akşam yemeğini hazırlayana kadar uyandı ve bir saat önce tekrar yattı. Onu zar zor gördüm." Jonah sırtıyor. "Umalım da jet lag onu gidene kadar rahatsız etsin."

Pek olası değil ama uykulu bir Björn bu çatı altında daha hoş bir Noel geçirmemizi sağlayabilir.

Jonah çorabımı çıkarıyor ve soğuğu hissetmemem için iri elleriyle ayağımı sarıyor. "Annem düğün konusunu açtı. Henüz bir tarih düşünüp düşünmediğimizi sordu."

"Evet, bu sabah da bahsetti." "Sağlığı bu haldeyken, düğünümüz için uçakla gidip gelmesini istemiyorum."

Bunun olacağını biliyordum. "Bu konuda ne dedi?"

"Ne söylediği önemli değil. Uçmaması gerekse bile yine de uçacak. Ama bu konuda iyi *değilim*."

"Biliyorum." Jonah her ne kadar kaçıp gitmekle ilgili şakalar yapsa da, annesinin de orada olmasını isteyeceğini biliyorum. "O zaman ne yapmak istiyorsun?" Bu konuşmanın nereye varacağını zaten biliyormuşum gibi hissediyorum ve küçük, bencil bir parçam direnmek istiyor.

Jonah düşünceli bir şekilde dudağını ısıyor ve beni dikkatle izliyor.

"Düşünüyordum da-" "Lederhosen giymiyorsun," diye geveliyorum.

Kaşlarını çattı. "Ne? Neden onları giyeyim ki?"

"Oslo'da evlenmemizi mi önereceksin?"

"Siktir. *Hayır*." Bunu vurgulamak için başını sallıyor. "Onlar buradayken evlenmeyi düşünüp düşünmediğini soracaktım."

İnledim. "Sen de mi?"

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Toby ve ben annen ve sağlık sorunları hakkında konuşuyorduk ve o da bunu şimdi yapmamız gerektiğini ve Teddy'nin nikâhı kıyabileceğini söyledi."

"*Teddy*?"

"Evet. Görünüşe göre düğünlerde nikah kıyma yetkisi varmış."

Jonah inanamayarak homurdanır ama sonra ciddi bir düşünceyle kaşları çatılır.

Yüzünü ele geçiren o bakışı biliyorum. Bir kararlılık ifadesi.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Jonah baldırlarımdan kavırıyor, bedenimi sürüklüyor ve beni kucağına çekiyor. Kolları vücudumun etrafında kıvrılıyor. "Neden olmasın?" Mavi gözleri ciddiyetle parıltıyor.

Gülüyorum. "Çünkü çok aceleye geldi, çünkü Diana burada değil ve çünkü... çok aceleye geldi!" Zihnimde dönüp duran tüm engeller ortaya dökülüyor. "Sadece bir kağıt imzalayıp evlenmek istemiyorum! Bu bizim için unutulmaz bir gün değil!"

"Öyleyse, bunu unutulmaz kılalım." Sesinde biraz meydan okuma var.

"Oh, hadi ama! Bir hafta içinde mi? *Nasıl yani?* Burada işler normal bir günde *sonsuz* kadar sürer ve Noel tatilindeyiz ve muhtemelen günlerce elektriği kesecek büyük bir kış fırtınası geliyor. Çiçek, düzgün bir elbise ya da yemek şirketi bulma konusunda şansımız yaver gitmez. Peki ya balayı-

"Tamam. Vay be. Sakin ol. Sadece bir fikirdi." Jonah teslimiyet işareti olarak ellerini havaya kaldırdı. "Benimle evlenmen için sana baskı yapmayacağım."

"Seninle evleniyorum. Hatırladın mı?" Elimi sallayarak elmas yüzüğümü gösterdim.

İç geçiriyor ve ona bir şeylerin ağır geldiğini söyleyebiliyorum. "Ne oldu?"

"Gerçekten mi? O yüzük dört aydır sende. Sanırım plan yapmak için can atıyorsundur diye düşündüm ama hiç acelen yok gibi görünüyor." Çenesi gerildi. "Acaba şüphelerin mi var diye merak etmeye başladım."

"Um... biraz meşguldük. Hatırlayın, uçağınız düşmüştü ve neredeyse ölüyordunuz, sonra kulübeyi yeniliyorduk ve ben de Kış Karnavalı planlamasına ve Noel'e hazırlanmaya dalmıştım."

"Biliyorum, ben sadece-

Yüzünü avuçlarımdan arasına alarak bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. "Hiçbir şeyden seninle evlenmek istediğim kadar emin olmamıştım," diyorum yavaşça, net bir şekilde, duyduğundan emin olmak için.

"O zaman neden karar vermekten kaçınıyor gibi görünüyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle, ama sesinde hafif bir dokunuş var. Suçlama, belki. Muhtemelen incinmiş.

"Ben değilim. I ..." Sesim dalgalanıyor. Gerçekten öyle mi görünüyor? Eğer bir tarih belirlemekten kaçınıyorsam, bunun nedeni Jonah'la ilgili şüphelerim değil. "Belki de sadece nerede olması gerektiğine karar vermekte zorlanıyorumdur. Annemin Toronto'da çok kararlı olduğunu biliyorsun. Bu yıla kadar tüm hayatım oradaydı ve şimdi büyük bir kısmı *burada* ama orası hala benim geçmişim. Ailem,

Arkadaşlarım. O insanların hiçbiri evlendiğimi görmek için buraya kadar gelmeyecek."

Belki de zorlandığım şey budur. Hayatımın en önemli günlerinden birini beni en iyi tanıyan insanlarla paylaşmamak. "Sadece... Bunu anlamlı bir şekilde nasıl başarabileceğimi bilmiyorum. İnanın bana, bunu düşündüm." Bütün öğleden sonra bunun üzerinde durdum, artılarını ve eksilerini tarttım. "Annemle uğraşma konusuna hiç girmeyeyim."

Jonah kuru bir sesle, "Susan'ın kendi *iki* düğünü oldu," diyor.

"Biliyorum. Ve onun fikirlerine neden bu kadar önem verdiğimi bilmiyorum." Bunun dışında o benim annem ve kıtanın öbür ucuna taşınarak ondan bir şey almışım gibi hissediyorum.

"Biliyorsun ki bunların hiçbiri -çiçekler, pasta, başka ne varsa- benim için önemli değil." Avucumu alıp öpmek için ağzına götürüyor, sakalı tenimi gıdıklıyor. "Ama senin için önemli olduğunu biliyorum." "Herkes için işe yarayacak bir şeyler bulacağız," diye söz veriyorum. Ben sadece henüz neye benzediğini bilmiyorum.

Arkama uzanarak beni öne, vücuduna doğru çekiyor. "Kabul etmelisin ki, yine de mükemmel olurdu."

"Nasıl yani?"

"Alaska'da Noel düğünü." Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Gözlerimi kapatıp dudaklarını boğazıma dayamasının ve kalçalarımın tepesinde sertleşmesinin keyfini çıkarıyorum. "Ben, Elf Frosty ile evleniyorum ve Noel Baba nikâhı kıyıyor."

Homurdanıyorum.

"*Buna* sahipken bir elbiseye bile ihtiyacın olmaz."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu kostümü bu gece şöminede yakacağım. Ciddiyim. Yarın da diğerlerini toplayıp onları da yakacağım. Gelecek yıl için yenilerini sipariş edeceğim."

"Bence çok şirin." Derin nefes alıyor. Ve duraklar. "Naftalin gibi kokan sen misin?"

"Gördün mü? Ugh!" Keçe patates çuvalını çıkarıp şöminenin yanına fırlatıyorum, üzerimde kırmızı-yeşil çizgili pantolonum ve altına giydiğim siyah likralı üstüm kalıyor.

Jonah bir ses çıkarıyor, heyecanlı gözleri göğsümü ikinci bir deri gibi saran kumaşın üzerinde geziniyor. "Hâlâ kokuyorsun." Gömleğimi çekiştiriyor.

"*Burada* olmaz!" Astrid ve Björn'ün saklandığı üst kata doğru başımı sallayarak tıslıyorum.

"Neden olmasın? Uyku hapi aldılar. En az dörde kadar dünya için ölü olacaklar. Hadi, kollar yukarı."

Tereddüt ediyorum ama sonra masa lambasını kapatmak için uzanıyorum, ağaçtaki beyaz ışıklar, ateş ve mutfaktaki küçük bir ocak üstü ışığı dışında bizi karanlıkta bırakıyor. Ağrıyan kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, böylece gömleğimi çıkarması için ona kolay erişim sağlıyorum. Ateşin sıcaklığı sırtıma yayılıyor, ama havada hâlâ bir ürperti var, sütyenimin kancasını çözdüğünde daha da belirginleşiyor.

"Jonah," diye yumuşakça uyarıyorum ama odadaki hava hızla değişiyor, elleri hevesle çıplak göğsümün üzerinde geziniyor. Becerikli dokunuşunun altında vücudumdan ısı akıyor.

Çizgili pantolonumu çıkarmasına yardım etmek için kıpırdanırken tek bir şikâyet kelimesi bile söylemiyorum.

"Çok şirin," diye fısıldıyor, külotumu da çıkarmadan önce üzerindeki ökseotu izine dikkat ediyor. Evde yalnız olmamamız bizi hızlı hareket etmeye, tişörtünü çıkarmaya, eşofmanını ve boxer'ını kalçalarından aşağı itmeye teşvik ediyor gibi görünüyor. Ereksiyonu hazırda bekliyor. "Bir şeyler eksik." Etrafına bakınıyor. "Ah, evet." Elf şapkasını kapıp kafama yerleştiriyor. "İşte oldu. Mükemmel oldu."

Ağzım onunkinin üzerinde, dilim dudaklarının kenarını okşuyor, o da alt basamak gıcırdayınca kendini hizalamak için aramıza uzanıyor.

Şaşkın bir solukla Jonah'ın ağzından sıyrılıyorum ve mutfğa doğru ilerleyen gömleksiz Björn'e bakıyorum, gözleri yarı kapalı, adımları uykudan ağırlaşmış.

Kanepenin arkasına gerilmiş yün battaniyeyi el yordamıyla bulup çıplak bedenlerimize hızla sarıyorum ve Jonah'a sert bir bakış fırlatıyorum.

Jonah başını arkaya eğerek üvey babasının dolaptan bir bardak çıkarmasını ve buzdolabına gidip Brita'dan su doldurmasını izliyor. "Bizi gördüğünü sanmıyorum," diye fısıldıyor, biz kanepede battaniye dışında çıplak ve uzlaşmacı bir pozisyonda toplanırken sesinde bir miktar eğlence var.

Björn'ün tamamen uyanık olduğunu bile sanmıyorum. Bir bardak dolusu suyu yudumlarken yuvarlak karnını gelişigüzel kaşıyor. Sonra tekrar dolduruyor ve buzdolabını kapatıyor, merdivenlere doğru geri dönerken Norveççe bir şeyler mırıldanıyor.

Nefesimi tutuyorum.

İlk adımımı atmadan hemen önce kanepeye dönüyor ve orada sessizce onu izlediğimizi görüyor ve akli başında bir yetişkinin ikiyle ikiyi bir araya getirip neyi yarıda kestiğini *anlamamasına imkan yok*.

"Güzel şapka," diye mırıldanıyor ve sonra kendisine yardım etmesi için parmaklığı kullanarak yukarı çıkıyor.

Yanaklarım utançtan yanıyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum." Aşağı inerken bizi gördü ve görmemiş gibi mi yaptı? Bunca zamandır burada çıplak olduğumuzu biliyordu da bizi görmezden gelmenin durumu en az şekilde ele almak olacağına mı karar verdi?

Björn *tam olarak* ne gördü?

Jonah benim şu anda hissetmediğim bir rahatlamayla derin bir iç çekiyor. "Nerede kalmıştık?"

"Duş almaya gidiyorum." Jonah'nın kucağından iniyorum ve çıplak bedenimi sarmak için battaniyeyi yanıma alıyorum.

"Siktiğimin Björn'ü," diye homurdandığını duyuyorum Jonah'ın merdivenleri koşar adım çıkarken.

ALTINCI BÖLÜM

Jonah, "Biliyor musunuz, ben çocukken annemin eve gelmesini pencerede bekleyen bir golden retriever köpeğimiz vardı," diyor.

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum ve Astrid'i oyun taşını hareket ettirmeden önce onun pazusuna yumuşak bir darbe indirirken yakalıyorum. Astrid, zencefilli çörek evinin yanı sıra *-kendisi* buna sürekli pepperkake diyor- bir bavul dolusu yeni eve taşınma hediyesi getirdi; oturma odasının köşesinde yanan bir advent mumu, Ethel'in kuzgun ve kaz karısı oymasının yanında duran ve iyi şans getirmesi beklenen çirkin, küçük bir Noel cücesi ve Noel arifesi için tanımlayamadığım ve kesinlikle yemeyeceğim birkaç kavanoz yenilebilir şey.

Ama Jonah'ı en çok heyecanlandıran şey, şu anda Astrid ile karşı karşıya geldikleri Kılıçlar ve Kalkanlar masa oyunuydu. O küçükken saatlerce oynadıkları oyunun aynısıydı bu.

"Gel bakalım. Neden oturmuyorsun?" Jonah yanındaki kanepenin üzerindeki boşluğa vuruyor. Çok uzakta olmayan Björn, kendisine ait olduğunu iddia ettiği uzanmış sandalyede usulca horluyor. Dün geceki izinsiz girişten hiç bahsetmedi ve ben bunun neye bulaştığının farkında olmadığından mı yoksa Björn'ün bile bir parça nezaketi olduğundan mı kaynaklandığına karar veremiyorum.

"Kırk beş dakika önce burada olmaları gerekiyordu ve mesajlarıma cevap vermiyor." Karanlık. Bulundukları her şeyden çok daha karanlık.

Toronto'nun aydınlık caddelerinde araba kullanmaya alışkındı. "Muhtemelen telefonu bozuldu."

"O zaman Simon'ın telefonunu kullanmış." "Belki onunki de ölmüştür."

"Simon batarya paketleriyle seyahat eder."

Jonah hareketine ara verip bana bıkkın bir bakış attı. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum ama burada olacaklar. Anchorage'dan arabayla iki saat uzaklıkta, kar yağıyor ve nereye gittiklerini bilmiyorlar, bu yüzden yavaş gidecekler ama burada olacaklar Calla."

Dikkatimi pencereden dışarı, sadece verandanın etrafına dizdiğimiz beyaz parıltılı ışıkların böldüğü zifiri karanlığa veriyorum. Yarın annem ve Simon'ın beni elimde tek yön biletimle Pearson'a bırakmalarının üzerinden bir yıl geçmiş olacak. Elbette düzenli olarak konuşuyor, mesajlaşıyor ve sık sık FaceTime yapıyoruz ama bir ekran, çayını yudumlayıp bilgelik dağıtırken gerçek hayattaki Simon'ın karşısında oturmanın yerini tutamaz ve kaç kez içime çekersem çekeyim, telefon hattından annemin çiçek parfümünün kokusunu asla alamayacağım.

Gittiğimde onları özleyeceğimi biliyordum. Ne kadar özleyeceğimi fark etmemiştim.

Sonunda donuk bir ışık huzmesi görüyorum, ardından iki parlak küre yavaşça araba yolumuza doğru ilerliyor. Ciyaklamam uyuklayan Björn'ü uyandırıyor, oturma odasından kapıya doğru koşuyorum, hantal montumu ve botlarımı giyip dışarı fırlıyorum. SUV'un durduğu yere doğru koşarken karlı yolda kayıyorum ve neredeyse düşüyordum.

"Kiraladığımız yerde ne kadar zaman geçirdiğimize *inanamazsınız*," diye haykırıyor annem telaşla, yolcu koltuğundan kayarak. "Bize bir üst model satmaya çalıştılar ve biz bir üst modele ihtiyacımız olmadığını söylediğimizde, bizi bir minivana indirmeye çalıştılar - bir minivana! Bu yollarda! Çünkü istediğimiz SUV ellerinde yoktu. Buna inanabiliyor musunuz? Aman Tanrım, yoruldu. Gel buraya." Annem kollarını

boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Uzun kucaklaşmaya karşılık veriyorum, parfümünün ilk ipucuyla nefes veriyorum. Bu biraz eve dönüş nostaljisi gibi. "Yine de her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor?"

"Oh, *bu mu*?" Eldivenli elini BMW'ye doğru salladı. "Evet, rezervasyonumuzu karşılayamayacaklarsa, aynı fiyata bir sonraki en iyi şeyi vermelerini önerdim."

"Annenin bazı şeyleri 'önerme' konusunda tuhaf bir tarzı var." Simon cipin kaputuna yaklaşırken örgü şapkasını saçsız kafasına geçiriyor. "Oradan kelepçeli olarak ayrılmadığımıza şaşırdım. Yine de önemli değil. Artık buradayız."

Simon'ın sırık gibi bedenine dalıyorum, gözlerim uzun süre bekledikten sonra ikisinin de burada olmasından dolayı büyük bir sevinçle yanıyor.

Ön kapı gıcırdayarak açılır ve Jonah ön merdivenlerden paltosuz, botlarının bağcıkları çözülmüş olarak iner. "Susan, Simon, sizi tekrar görmek ne güzel." Annemi şaşkınlıkla güldüren bir sarılmayla sarmalıyor ve sonra Simon'ın eline uzanıp sıkıca sıkıyor. "Gelebilmenize çok sevindik."

"Geceleri daha fazla sokak lambasına alışkınım. Bir geyik için gözlerimi dört açmıştım." Simon bagajı açıyor.

"Sabah buralarda bir tane görürsün. İşte, aldım." "Ağırlar," diye uyarıyor. "Susan paketledi."

Jonah üç bavuldan ikisini dışarı çıkarır. "Bu şey karda nasıl gidiyor? Calla'nın cipinden daha iyi sanırım?"

Başım bir iniltiyle arkaya düşüyor.

"Calla'nın cipinin nesi var?" Annem kaşlarını çatı.

"Bunda yanlış bir şey yok. Beni bir tankın içinde istiyor." Jonah'a bıkkın bir bakış fırlattım. Acımasız biri.

"En azından bunun içinde çok hızlı araba kullanamazsın." Her iki elinde birer tane olmak üzere iki çantayı kulplarından tutarak zahmetsizce taşıyarak yanımdan geçip patikadan yukarı çıkarken sırtıyor.

"Müstakbel damadım kesinlikle güçlü," diye mırıldandı annem, sesinde takdir vardı.

Simon son bavulu da cipten çıkarmak için uğraşırken homurdanıyor. "Belli ki *çok daha* hafif olanları almış."

Bir gıcırtı sesiyle uyanıyorum, ardından sessizlik geliyor, sonra yine o gürültülü tıkırtı bir süre daha devam ediyor ve ardından yine sessizlik. Gülümsüyorum. Simon tüm ev halkını rahatsız etmeden taze kahve çekirdeklerini öğütmeye çalışıyor. Bir gece önce hazırlamayı unuttuğunda yaptığı şey bu.

Mutfağa gidip bir yıl sonra ilk Simon servisli lattemin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Aylardır bu anı bekliyordum.

Yanımda, Jonah titreşen sesle bir an için kıpırdıyor ama sonra tekrar sakinleşiyor. Saat neredeyse sabahın dokuzu. Şimdiye kadar hep uyanır, ateşi körükler ve günün hava raporlarını kontrol ederdi. Ama sanırım son bir haftadır herkesin gelişini beklerken uyuyamaması onu sonunda yakaladı.

Komodinin saati, uykusunda huzurlu bir çocuk gibi olan yakışıklı yüzünün hatlarını seçebilmeme yetecek kadar ılık veriyor. Çene hattının erkeksi kesimi, alnındaki yara izinin kıvrımı, kaşının üstündeki yeni yara izi, kül sarısı saçlarından bir ton daha koyu olan uzun kirpik saçakları, gözlerinin köşelerinde ilk tanıştığımız zamankinden daha belirgin görünen kırışık çizgiler gibi her ayrıntısını çoktan ezberlemiş olmama rağmen şimdi onu inceliyorum. Bunlar sadece onun çekiciliğini artırıyor.

Yunus beş yıl sonra nasıl görünecek? On yıl sonra? Yirmi yıl sonra?

Hâlâ yakışıklı olduğuna eminim. Muhtemelen, yerde çocukları kovalarken ve havada kilometrelerce koşarken kazanacağı kırışıklıklara ve yara izlerine rağmen daha da yakışıklı. "Bana baktığını hissedebiliyorum," diye mırıldandı Jonah aniden, bir saniye önce gözkapığı açılır. "Neden bana bakıyorsun?" "Çünkü *çok güzelsin.*"

Derin bir iniltiyle, vücudunu kalçalarımın arasına yerleştirerek üstüme tırmanıyor. Bir eli aşağı uzanıp pijama altımı çekiştiriyor.

"Simon *tam altımızda!*" Sertçe fısıldıyorum. Muhtemelen hepsi öyledir.

Hepsi jet lag yüzünden acı çekiyor.

"O zaman her zaman yaptığın gibi çığlık atma." Jonah boxer külotunu kaydırarak çıkardı. Ön sevişme yapmadan içime girerken teni benimkine karşı sıcak. Gerçi bu sabah ikimizin de buna ihtiyacı yok gibi görünüyor.

Kalçaları hareket etmeye başladığında yatak gürültüyle gıcırdıyor. "Şşşt!" Azarlıyorum, ama kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

Jonah cevap olarak daha sert itiyor ve iniltimi bastırmak için ağzımı omzuna bastırıyorum.

Altımızda, kahve değirmeni vızıldıyor. Bu sefer, devam ediyor.

Sahanlığa ulaştığımda güneş ufukta belirmiş ve cumbalı penceremizden içeri girerek evimizi ılık bir sabah ışıltısına bürümüştü - ilk uyandığımda planladığımdan bir saatten fazla bir süre sonra.

"... Ben *her zaman* düğünçiçeği ve şakayık öneririm.

Zamansızdırlar." "Hmm. Evet, haklısınız. Bunlar çok güzel."

Annem ve Astrid mutfak tezgâhında yan yana oturuyor, etrafları dağınık düğün dergileriyle çevrili. İkisi de güne uygun giyinmiş; Astrid'in üzerinde bembeyaz düğmeli bir bluz ve kot pantolon, annemin üzerinde ise kıızılcık rengi şık bir kazak ve siyah bir tayt var. Birbirlerinin zıttı olduklarını söyleyemem ama Astrid'in çok daha sade bir tarzı var.

"Günaydın tatlım! Umarım iyi uyumuşsundur," diyor annem ve dergisine yeniden odaklanmadan önce, her bahar çerçevelerini yenilediği son okuma gözlüklerinin kenarından Astrid'e gizlice ve eğlenerek bakıyor.

Yanaklarım kızardı. En azından iyi geçiniyor gibi görünüyorlar. "Güzel bir gün olacak gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle!" Simon yankılanıyor, ocaktaki işine bir an ara verip bana gülümsüyor. "Bana bir saniye ver, sana bir latte hazırlayayım."

Kaşlarımı çattım. "Yapabileceğinden emin misin?" Simon'ı en son ne zaman hazır patates püresi dışında bir şey pişirirken gördüğümü hatırlamıyorum. Yine de her ocakta bir tava ya da tencere var, havaya pastırma kokusu sinmiş. Standart kazak-yelek-çorap kıyafetinin üzerine benim Noel önlüklerimden birini bile giymiş.

"Tabii ki! Az ve yavaş pişirmek en iyisi." Simon fırın eldivenlerini çıkarmadan önce mücverleri tahta bir kaşıkla karıştırıyor.

Annem köpüklü içeceğinden bir yudum alırken, "Sen taşındığından beri Simon yemek yapma tutkusunu yeniden keşfetti," diyor ve kuru bir sesle ekliyor, "Ayrıca bu sabah *üçüncü* kahvesini içiyor."

"*Üçüncü*," diye yineliyorum, kaşlarım çatılıyor. Limiti her zaman birdi ve Simon'ın alışkanlıklarından başka bir şeyi yoktu. "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Bir tane daha alacağım. Astrid," diye sesleniyor Björn, koltuğunda oturduğu yerden, dikkati etli elindeki romana odaklanmış bir halde. Kör edici güneşe karşı gözlerini kısarak seramik kupasını uzatıyor, sanki onun kupayı almasını bekliyormuş gibi.

Astrid tereddüt etmeden taburesinden kalkıyor.

Ama ben çoktan ayağa kalktım ve yaklaştım. "Ben hallederim." Oturma odamdaki aylak adama doğru yöneldim.

Björn sayfasından başını kaldırıyor ve beni görünce bir an için irkilmiş görünüyor. "Oh. Tamam. Siyah, lütfen."

"Hmm-hmm." Kahve cezvesine doğru yürüdüm.

"Sorun ne, bacakların çalışmıyor mu, Björn?" Jonah duştan yeni çıkmış bir halde merdivenlerden inerken gelişigüzel atılıyor. Ses tonunda bir ısırık yok ama yine de ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor, yanımdan geçip Astrid'e doğru ilerlerken şefkatli elini sırtımın alt kısmında gezdiriyor. Alnına hızlı bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "İyi uyudun mu anne?"

Ona bakarken gülümsüyor. "Evet. İkiz yataklar güzel. Onun dönüp durmasıyla uğraşmak zorunda kalmıyorum."

"Peki ya siz ikiniz?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak Simon ile annemin arasına bakıyor.

"Ambien almış bir bebek gibi," diyor annem, dergisini kaldırıp bana beyaz ışıklar ve çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş şık bir ahır gösteriyor. "Bu mekân hakkında ne düşünüyorsun Calla? County'de bir üzüm bağı. Ontario'da gelecek vaat eden bir şarap bölgesi," diye ekliyor Jonah ve Astrid'in yararına, yeşil gözleri onların arasında gidip geliyor. "Yılda sadece birkaç düğüne izin veriyorlar ama sahiplerini tanıyorum. Eminim onlarla temasa geçersen, ikinizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaklardır."

"Henüz nerede evleneceğimize karar vermedik," diye hatırlatıyorum ona elimden geldiğince sakın bir şekilde. O bu konuya girmeden önce en azından kahvemi elime almış olmayı umuyordum. "Ve ilçe Toronto'nun *iki saat* dışında. Herkesin oraya gitmesi gerekecek."

"Evet, farkındayım ama ailen ve arkadaşlarının *Alaska'ya* uçmasından çok daha kolay tatlım." Haklı olduğunu görmem için beni ikna etmeye çalışırken kullandığı o ikna edici tonu kullanıyor.

Simon boğazını temizler.

"Tabii bir de Jonah'ın ailesi var," diye ekliyor aceleyle ve Astrid'e bakıyor. "Norveç'te ne kadar ailen var?"

"Oh, şey..." Astrid siyah çerçeveli okuma gözlüklerini çıkarıyor. "Bir erkek kardeşim Arne, karısı ve kızları, bir de diğer erkek kardeşim Oddvar var. Onun üç çocuğu ve dört torunu var. Hayır, artık *beş torunu var*. Bir de anne tarafından hayatta kalan tek amcam var..."

Björn'ün fincanını taze sade kahveyle doldurup demliğı uzatarak Jonah'ın fincanını doldurmayı teklif ettiğimde isimleri kafiyeli bir şekilde sıralıyor.

"Harika. Düğünümüzde bir grup yabancı," diye mırıldanıyor Jonah nefesinin altında, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"*Hepsi* yabancı değil. Björn'ün çocuklarını tanıyorsun," diye takılıyorum, kaşlarının çatılmasını bekliyorum.

İlk yudumunu alırken neredeyse hemen gelir.

"Bunu Calla'ya daha önce de söyledim ama konuklar Alaska'dan Norveç'e kadar dağılmışken, düğün için merkezi bir yer seçmek *çok* daha mantıklı olurdu. Toronto gibi. Sence de öyle değil mi?"

Astrid'in kaşları çatılır. "Sanırım öyle."

"Gördünüz mü çocuklar?" Annem zaferle gülümsüyor. "Anne..." Uyarıyorum. Çok zorluyor.

"*Ya da* Oslo'da evlenebilirler," diye karşı çıkıyor Astrid, gelinlik sayfalarını karıştırırken. "Değil mi, vennen?" Ses tonundaki meydan okumayı fark ediyorum. Bunu tercih ettiği için mi öneriyor, yoksa aniden tek oğlunun düğününde eşit söz sahibi olma ihtiyacı hissettiği için mi?

"Sanmıyorum..." Annemin kaşları çatıldı. Bu cevabı beklemiyordu. "Sanırım onlar bir tarih belirledikten ve biz de bir davetli listesi hazırladıktan sonra bunu anlamak daha kolay olacak. İnsanların çoğunluğunun nerede olduğunu görürüz. Anlaştık mı?"

Astrid yavaşça başını sallar. "Kulağa ihtiyatlı geliyor."

Jonah'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve onu sırtırken buluyorum. İkimiz de biliyoruz ki Astrid ne kadar çok isim üretirse üretsın, annem bu sayıyı ikiye katlayacak ve hepsi Toronto merkezli olacak.

Ve tüm bunlar tartışmalı bir konu çünkü Jonah ve benim nerede evleneceğimize ikisi de karar vermiyor!

"Biliyorsun, *tüm* bunlardan kaçınmanın bir yolu var," diye hatırlatıyor bana. Gözlerimdeki öfkeyi görüyor olmalı.

"Şu anda cazip geliyor," diye itiraf ediyorum. "Cezbedici olan ne?" diye soruyor annem. Jonah ve ben hep bir ağızdan "Hiçbir şey," diyoruz.

Simon bana bir maşa ile fazladan çıtır bir dilim pastırma uzatıyor. "Bence sen ve Jonah sizin için en iyisinin ne olduğuna karar vermelisiniz ve biz de bunun gerçekleşmesine yardımcı olacağız. Değil mi Susan?"

Sırtında onun sert bakışlarını hissederse, bunu görmezden gelir ve ona genişçe gülümser.

Biz.

"Teşekkür ederim!" Jonah parçayı yakaladığında ciyaklıyorum. Onu kaptım

bir bakışla onun elinden kurtuldu ve şakacı sırtışını kazandı.

"Kahvem hazır mı?" Björn oturma odasından bağılıyor.

O şakacı sırtış anında buharlaşır. Jonah ağzını açıyor -şüphesiz yüzleştirici bir karşılık vermek için.

Onu susturmak için pastırma dilimini ağzına tıkıyorum ve parmağımı sallayarak uyarıyorum.

"İşte, bunu ben alayım." Astrid, Björn'ün kupasını benden almak için ellerini uzattı.

"Calla, yumurtalar nerede demiştin?" Simon içinde sadece bir yumurta olan açık bir karton uzatır.

"Alt rafta. Cuma günü iki düzine almıştım."

"Ah, onları kullandım," diyor Astrid, Björn'ün kahvesini yanındaki masaya koyduktan sonra şefkatle omzunu okşuyor.

"Hepsi mi?"

"Şey, evet. Sadece *Kvæffjordkake* ve *Karamellpudding* bir düzine yumurta alır. *Risengrynsgrøt*'ta hiç yok, ama bir de ..." Astrid anlam veremediğim birkaç yemek ismi sayıyor ve Simon'a ocaktaki tavaları ve yalnız yumurtayı incelerken çenesini kaşımak kalıyor.

İçimi çektim. "Roy'a gidip ondan birkaç tane daha alabilir miyim diye bakacağım." "O kadar zahmete girmeni istemiyorum-"

"Yolun hemen aşağısında. En fazla on dakika. Büyütülecek bir şey değil." Normalde olmazdı. Geçen geceki kavgamızdan sonra nasıl karşılanacağımı kim bilebilir?

"Eğer eminseniz."

"Simon'ın dünyaca ünlü İngiliz usulü yumurta ve pastırmalı kahvaltısını yumurtasız yapamayacağımızı mı?" Palto askılarına yöneliyorum ve kışlık ceketimi giyiyorum. "Ayrıca, Roy'un Noel hediyelerini ona bırakmam gerekiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" Jonah teklif ediyor.

Düğün baskısından uzaklaşmak istediği için mi yoksa Roy konusunda gergin olduğumu bildiği için mi teklif ettiğini anlayamıyorum. Her iki durumda da, huysuza tek başıma yaklaşmam en iyisi. "Ben iyiyim."

Yan kapı gıcırdayarak açıldığında ve Muriel ağır çizmelerini paspasa vurarak içeri daldığında kışlık şapkamı çekiştiriyordum. İçeri kamyonuyla girmiş olmalı çünkü motor sesi duymadım.

"Herkes e günaydın!" İçeri girerken yanında soğuk bir hava getiriyor. Hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdim.

"*Hepiniz* hakkında çok şey duydum. Çocuklarınız sizi burada görmek için gün sayıyor." Muriel'in kurnaz bakışları yemek masasının ortasında sergilenen zencefilli kurabiye evde duruyor. "Şuna bakar mısınız?" Daha yakından görmek için yürüyor ve yerde karlı ayak izleri bırakıyor. Parke zeminlerimizde çamur ve kar izi bırakma alışkanlığı hakkında konuşmuştuk. Bu konuda daha iyi oldu. Çoğu zaman. "Calla geçen gün yemek pişirmekle meşgul olduğunu söyledi, Astrid?"

Astrid gülümsüyor. "Evet. Bu benim için bir tutku."

"Açık artırmada bunu almamış olmamız çok kötü, değil mi?" Botlarımın içine giriyorum.

"Bilemiyorum. Bence insanlar bu şeyi yerken kendilerini suçlu hissederler." Muriel, bir başka değerlendirici bakıştan sonra dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Roy'un. Yumurtamız bitti ve Simon kahvaltı hazırlıyor."

Simon içtenlikle, "Bize katılmanızdan memnuniyet duyarız," dedi.

Muriel onu başından savar. "Çok nazıksınız ama ben saatler önce yemek yedim. Burada kalamam. Sadece bu geyik rostosunu getirmek istedim." Kolunun altındaki kasap kâğıdına sarılı büyük paketi kaldırıyor. "Sizlere çok sık geyik gelmiyordur ve bir akşam yemeğinde hoşunuza gidebilir diye düşündüm."

Jonah ondan geri alırken gülümsüyor. "Yapacağımı biliyorsun. Teşekkürler."

Muriel başını öne eğiyor. "Komşular böyle yapar, değil mi? Birbirimize göz kulak oluruz."

Astrid değiş tokuşu izlerken sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bunu bu yılki av sırasında mı aldın Muriel?"

"Ben mi? Hayır. Artık geyik avına pek gitmiyorum. O zamandan beri..." Sesi kaşlarını çatarak sertleşiyor ve kayıp oğlunu düşündüğünü anlıyorum. "Hayır, bu kuzenim Eddie'den. On, on beş yıl önce piyangoya adını yazdırmış olmalı. Ona asla aranmayacağını söyledim ama birkaç hafta önce aradı ve beni yalancı çıkardı. Bin dört yüz kiloluk bir boğa!" Başını sallıyor. "O sürücü o kazadan nasıl kurtuldu, asla bilemeyeceğim."

Annem Jonah'ın elindeki pakete kaşlarını çatarak bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bu-"

"Roadkill. Alaska'da iyi eti ziyan etmeyiz. Hepsinin tadı aynıdır. Kurşun ya da ızgara fark etmez, değil mi?" Muriel annemin yüzünde beliren tiksintiyi fark etse de görmezden geliyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Düğün törenini Teddy'nin yapmasını istediğini duydum. Bunu seve seve yapar, bunda bir sorun yok ama yüzde yüz yasal olmasını istiyorsan bugün adliyeye gidip evlilik cüzdanı başvurusu yapmalısın, çünkü cüzdanı vermek için üç iş günü bekletiyorlar."

Bir an için afalladım. Bu şekilde gafil avlanmayı beklemiyordum. "Ben-
"

"Ve Noel'de her şey karmakarışık olacak. Elbette herkes buradayken işlemleri tamamlayabilirsin ve hepsi eve uçmadan önce alamazsan, ruhsatı daha sonra imzalayacaktır."

Toby'yi öldüreceğim.

"Calla mı? O neden bahsediyor?"

Gözlerini kırpıştırmış ve kendini bir anda yabancı bir evde bulmuş gibi görünen iri gözlü annemle yüzleşiyorum. Başka bir gezegende. "Herkesin işini kolaylaştırmak için siz buradayken evlenmemiz *önerildi*."

"Ama bunu düşünmüyorsun, değil mi?" Çenesi düştü. "Aman Tanrım, hamilesin, değil mi?"

"Kahretsin, keşke." Jonah kahkahalarla havlar.

"Jonah!" Astrid yumuşak bir sesle uyarıyor ama dudakları sanki eğlencesini gizlemeye çalışıyormuş gibi bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ama biz ayrılmadan önce evlenemezsiniz. Bu... bu... çok saçma. Yani, buketin için nereden çiçek bulacağım? Ve bir elbise! Bir *hafta* içinde mi? İyi şanslar! Peki ya mekan?"

"Zaten kontrol ettim ve toplum merkezi müsait," diye cıvıldıyor Muriel, yardımcı olduğunu düşünerek. "Cumartesi gecesinden kalan tüm süslemeleri de yeniden kullanabilirsiniz. Jamie'ye onları asmasını söyleyeceğim."

"*Toplum merkezi!*" Annemin kahkahası artık histerik bir hal almaya başlamıştı. "Pekâlâ. Bir an için bunu kabul ettiğimizi varsayalım. İkramı kim yapacak?"

"Eddie'den bir iki kızartma daha alabileceğime eminim," diye karşı çıkıyor Muriel, ciddi bir ifadeyle.

"Yani, kızım düğün konuklarına *yol* leşi ikram edecek."

"Sadece yardım etmeye çalışıyor," diye çıkışıyorum, annemin Muriel'e karşı takındığı iğneleyici tavrı takdir etmiyorum. "Ve bu *benim* düğünüm anne! Senin değil!"

Ama zar zor dinliyor, kendi kafasına çok takılmış. "Ne fark eder ki? Hiç misafirin olmayacak. Kim katılabilir ki? Bu çılgınlık!" Önce Simon'a, sonra Astrid'e baktı. "Değil mi? Tek çocuklarımız, bir tür taşra Hee Haw kutlamasıyla mı *kaçacak*?"

Astrid omuz silkiyor. "Ben her zaman sade, gösterişsiz bir ilişkiyi tercih etmişimdir. Maddi açıdan da çok daha pratik. Değil mi, Björn?"

"Ha?" Dikkatini kitabından ayırıp karısına bakıyor. "Benimki kızarmış olsun. Sanırım ona güneşli taraf diyorlar?"

"Markaya bağlı kalmanın yolu." Jonah üvey babasına başını sallar. "O senin yumurta siparişini soran bir garson değil."

Björn önce Jonah'a, sonra da karısına kaşlarını çatar. "Oğlunun ağzı iyi laf yapıyor Astrid. Karl ya da Ivar benimle böyle konuşsaydı..." Sanki daha fazlasını söylemesi gerekmiyormuş gibi kelimeleri sürükleniyor.

"Ne yapardın, Björn?" Jonah soğuk mavi gözlerinde alaycı bir parıltıyla soruyor. "Ne *yapardın*, ha? Tembel kışını kaldırmanı gerektirecek bir şey mi?"

Björn Norveççe bir şeyler söylüyor. Elindeki romanı yan masaya fırlatıyor, az önce gelen dolu kahve fincanını kıl payı kaçırıyor ve şaşırtıcı bir hızla Jonah'la yüzleşmek için ayağa kalkıyor. "*Altı yıl* boyunca bilek güreşi şampiyonu oldum, seni kendini beğenmiş küçük pislik!" Gömleğinin kollarını yukarı çekerek sağlam kollarını gösteriyor.

"Kocamla ilgilenmeyi *seviyorum*, Jonah! Şimdi, ikiniz de. Kesin şunu!" Astrid patlar ve "yeter" dercesine kollarını havaya kaldırır. Eli istemeden kahve fincanının köşesini yakalıyor. Kupa devrilir ve yere düşer, kahve sıçrar, seramik paramparça olur.

Bu kargaşa sürerken annem okuma gözlüklerini dergi yığınının üzerine fırlattı. "Simon, *kızımızla* biraz mantıklı konuşur musun? Sözünü dinler gibi görünen tek kişi sensin."

"Kızımız" kartını çıkardı.

Simon'ın kaşları çatılıyor ve sözcükleri söylemeye cesaret etmeden önce akıllıca seçtiğini biliyorum, çünkü annem bu kadar duygusal olduğunda onunla mantıklı konuşmak mümkün değil.

Muriel geri dönüp koridorda bana katılıyor ve yaşanan öfke selini izliyor. "Biraz solucan kutusu açmış olabilirim, ha?"

"Sence?" Eldivenlerimi ve anahtarlarımı alıp kapıdan çıkıyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bu kez Roy'un kulübesine geldiğimde ahırdan çıkıyor ve kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

Acele etmiyorum, Oscar'ın kulağının arkasını kaşımak ve Gus'ı okşamak için duraklıyorum. Gerçekten de buraya gelirken bulamadığım cesareti toplamak için bir dakikaya daha ihtiyacım var, Roy'u sonunda çok ileri götürdüğüme dair yükselen korkuyla savaşmakla meşgulüm.

"Ne istiyorsun?" diye sesleniyor tipik huysuz üslubuyla, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Üzerinde her zamanki kıyafeti var: solmuş, orman yeşili, kapitone ekose ceket ve odun talaşıyla tozlanmış yıpranmış kot pantolon. Hiç yıkandıklarından emin değilim. Bu arazinin hiçbir yerinde çamaşır makinesi ya da kurutucu yok ve kurutma askısında ya da çamaşır ipinde gördüğüm elde yıkanmış şeyler arasında bunlar hiç yer almıyor.

Havadan sudan konuğmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, Roy da hiç böyle bir şey yapmamıştı. "Jonah'nın annesi bütün yumurtalarımı kullanmış ve bana söylemedi, Simon da kahvaltı hazırlıyor. Senden yarım düzine alabileceğimi umuyordum." Lanet olası bir bakkal olmadığını, mülkünden ve hayatından sonsuza dek defolup gitmesini haykırması için kendimi hazırlıyorum.

"İçeride dolu bir karton var." Kamarasına doğru bir el sallıyor, gidip kendim almamı işaret ediyor.

"Oh. Tamam. Ben sadece ..." O fikrini değiştirmeden ön kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"O bahçe sepeti açık artırmada para getirdi mi?" diye arkamdan bağırarak ayaklarımı durduruyor.

"Evet." Tereddüt ediyorum. "Bazıları *ok* fazla diyebilir. Bilirsiniz, şu hatalı tutamak yüzünden."

Ağzının kenarı seğiriyor. "Sizin evde işler nasıl gidiyor, büyük buluşma ve karşılama falan?"

Aslında sohbet etmek için çaba sarf ediyor. Bu iyiye işaret. "şey..." Kendimi daha da yaklaşırken buluyorum. "Annem Jonah ve benim gelecek hafta bir av tufeği düğünü yapacağımızı ve resepsiyonda herkese yol kıyması ikram edeceğimizi düşünüyor, bu yüzden kalp krizi geçiriyor ve ben döndüğümde Björn ve Jonah bilek güreşi yaparsa şaşırmam." Agnes ve Mabel bugün geliyorlar ve gölün karşısındaki kulübede kalıyor olmaları büyük bir nimet. En azından kaçacak bir yerleri var.

Bu da bana hazırlanmak için oraya gitmem gerektiğini hatırlattı. George ve Bobbie onları saat bir gibi Fairbanks yakınlarındaki kulübelerine bırakacaklarını söylediler.

Roy'un kağları meraklı bir eğlenceyle atılır. "Peki annen neden ikinizin gelecek hafta evleneceğinizi düşünüyor?"

"ünkü Muriel herkese öyle olduğumuzu söyledi." Astrid'in sağlık durumunu ve Toby'nin önerisini olabildiğince az kelimeyle açıklıyorum çünkü Roy çok fazla detayla sabırsızlanıyor.

İşim bittiğinde başını sallıyordu. "O kadının insanların hayatına karışmayı bıraktığı gün, nefes almayı bıraktığı gündür."

"İyi niyetliydi," diye yarım ağızla savunuyorum. "Ve Astrid muhtemelen Oslo'dan bu şekilde uçup gelmemeli. Bu *ok* riskli. Başına bir şey gelirse kendimi çok kötü hissederim." Zaman geçtikçe üzerimde daha da ağırlaşan bir gerçek. "Kendim için hayal ettiğim şey bu değildi. Kesinlikle annemin hayal ettiği gibi değil."

Roy ahırın iskeletine yaslanır ve kollarını göğsünde kavuğturur. "Peki, gelecek hafta bunu yapacak mısın?"

"Bilmiyor muyum?" Fazla düşünmeden ekliyorum, "Bilmeli miyim?"

Roy'un gür kağları bir Çağkılık ifadesiyle açılır. "*Bana mı soruyorsun? Çünkü*

düğün tavsiyesi?"

"Bilmiyorum. Elbette." Kıkırdıyorum. "Neden olmasın?" Roy nişanlandığımızı annem ve Simon'dan, hatta Diana'dan önce öğrenen ilk kişiydi. Tebrik eden ilk kişi oydu.

Ve o korkunç gecede benimle birlikte Jonah'ın nerede olduğuna dair haber bekleyen onca insan arasında, kendimi destek için yaslanırken bulduğum kişi Roy'du.

"Kaybolmuş olmalısın o zaman." Bakışları kamyonunun yanındaki düzenli odun yığınlarının üzerinde gezinirken düşünceleri dağılmış gibi görünüyor. "Nicole'ün ailesi benimle evlenmesini hiç istemedi. Başta düğün masraflarını karşılamayı reddettiler ama ne olursa olsun, bir yabancının şahitlik yapacağı bir yargıcın önünde durmak anlamına gelse bile, bunu yapmaya kararlı olduğunu anladıklarında fikirlerini değiştirdiler. Kızlarına hak ettiği düğünü verdiler, onu hak etmeyen bir adamla olsa bile." Gözlerini iş botlarına indiriyor. "O süslü ilişkiye akıttıkları onca para ona ne kazandırdı? Mutluluk değil, sana bu kadarını söyleyebilirim. En azından benimle değil." Homurdanıyor. "Jim... işte o adamdı. Sonunda ona döneceğini biliyordum."

"Senin sayende çok güzel bir kızı oldu," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Ve sonra iki torun."

Rahat duruşundan uzaklaşarak ters ters bakıyor. "Başkalarının ne istediği umurumda değil, senin de olmamalı. Jonah'la boş bir ahırda yünlülerini giyip etrafın keçi bokuyla çevriliyken evlen ya da gelecek yıl büyük, pahalı bir köpek ve midilli gösterisinde bir grup yabancının bakışları altında evlen. Senin için bir şey ifade eden hiç kimse için önemli olmamalı. Evliliğinizde zerre kadar fark yaratmayacağından emin olabilirsiniz, özellikle de "iyi günde kötü günde

'daha kötü' kısımlar." Ahır kapısının koluna uzanıyor. "Ve ne olursa olsun, bir hafta içinde kışından bir düğün çıkarıp berbat olmamasını sağlayabilecek biri varsa, o da sensin."

Gülümsüyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Nasıl istersen öyle al." Ahırın kapısı onun çekmesiyle açılır.

"Hey, neden bu akşam yemeğe gelmiyorsun?"

"Ve orada devam eden o boktan şovla mı uğraşayım? Hayır, teşekkürler." Kapı arkasından yumuşak bir gümbürtüyle kapandı.

Bu fırsattan yararlanarak arka koltuğumdan paketlenmiş hediyeleri aldım. Roy'un kulübesinin içinde, onları Roy'un şiddetli şikâyetlerine rağmen Noel ağacının hâlâ durduğu gövdenin yanına, yere koyuyorum. Ancak şimdi Delya'dan gelen kart ağacın yanında duruyor ve Nicole ile Delya'nın eski çerçeveli resminin köşesine de onun ve çocuklarının dörde altı ebadında bir fotoğrafı sıkıştırılmış.

"Yine de onu aramayacaksın, değil mi seni yaşlı herif?" Bir düzine yumurtayı Roy'un söylediği yerden alırken başımı sallıyorum.

Roy'un uzun araba yolunda ve sonra da yolda acele etmeden ilerliyorum, beni bekleyen karmaşaya dönmek için acele etmiyorum. Ama yol boyunca Roy'u ve ne kadar çok istediğinden şüphelensem de görüşmediği kızını düşünüyorum.

Garaj yolundan yukarı çıkarken hangara park etmiş mavi kar makinesini fark ettim. Jonah, Roy'un çok yerinde tanımladığı gibi "o boktan gösteriden" kaçmış olmalı. Her ne kadar yumurtaları Simon'a geri götürmem gerekse de yolumdan sapıyorum.

İçeride Jonah'ı Archie'de saklanan acil durum çantasını karıştırırken buluyorum. Kapının kapanma sesini duyunca başını kaldırdı. "Roy sana yumurta verdi mi?"

"Bir düzine."

"Yeterli olacaktır."

Soğuk havaya karşı ürperiyorum. Isıtma sistemi olsa bile burası hiçbir zaman tam anlamıyla sıcak olmuyor. Jonah alışkın ve bundan rahatsız olmuyor. Ama ben değilim. "Ne yapıyorsun?"

"Buradaki tüm granola barları değiştiriyorum. Geçen gün acıkmıştım, bir tanesini çıkardım ve tadı karton gibiydi."

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve yanağımı omzuna yaslıyorum. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Yani beni terk ettikten sonra mı?" İki bayat çubuğu yakındaki çöp kutusuna atarken sırtıyor, sonra dönüp masaya yaslanıyor ve bana bakıyor. "Bakalım... Björn beni kızdırdığını bildiği için bana Norveççe cıvılamaya başladı, ben de onu memnuniyetle havaalanına geri götürebileceğimi söyledim. Annem bana pislik gibi davranmayı bırakmamı söyledi. Muhtemelen bunu hak etmiştim."

"Peki ya annem?"

Jonah kıkırdıyor. "Muriel ona toplum merkezindeki tesisat sorununun aşırı soğuk havalarda genellikle sorun çıkarmadığına ve resepsiyonu orada yaparsak herkesin yemek getirmeye çok istekli olacağına dair söz verdi."

"Aman Tanrım. Bir halk merkezinde toplu düğün." İnledim. "Yani kısaca annemin en kötü kabusu."

"Bana sorarsanız kulağa oldukça iyi geliyor ama alnındaki damar atıyordu. İşte o zaman ayrıldım."

Jonah'nın geniş göğsüne yaslanıyorum ve beni saran rahatlatıcı kollarını memnuniyetle karşılıyorum. "Muriel bunu neden yapmak zorundaydı?"

"Bu onun hatası değil ve bunların hiçbiri sürpriz değil. Her iki taraftan da tarih belirleme konusunda dişliler alacağımızı ve annenin Toronto'da bir düğün için çok zorlayacağını biliyorduk."

Roy'un sözlerini düşünürken Jonah'nın tanıdık kokusunu -nane sakızı ve odunsu sabun- içime çekiyorum. "Ne yapmak istiyorsun, Jonah?"

İç çekişiyle birlikte göğsü kabarıyor. "Ne istersen yaparım-"

"Ne oluyor be!" Kızgınlığım daha da artarak onu dikizlemek için geri çekiliyorum. "Bana nasıl olduğunu ya da nasıl olması gerektiğini söylemekten hiç çekinmiyorsun ama nedense düğünümüz hakkında *hiçbir* fikrin yok? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Çenesi gerilir. "Peki, tamam. Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence hemen evlenmeliyiz. *Bugün*. Ya da üç gün içinde, eğer o zaman ruhsat alabilirsek. Bunu parmağına taktığım gün o belgeleri imzalamaya hazırdım." Sol elime uzanıyor, başparmağı nişan yüzüğümü sıyrıyor. "Benim için önemli olan herkes zaten burada ya da birkaç saat içinde burada olacak. Hayatımın gelecek yılını, daha önce *hiç* konuşmadığım ve muhtemelen bir daha hiç konuşmayacağım bir grup lanet insan beni tebrik etsin ve bana bir zarf dolusu para versin diye büyük bir parti için stres yaparak geçirmek istemiyorum. Başkalarının ne yapmamızı istediğini dinlemek istemiyorum. Toronto'da ya da Oslo'da evlenmek istemiyorum. Tam *burada*, hemen şimdi evlenmek istiyorum. Alaska'da, seninle tanıştığım yerde, sana aşık olduğum yerde, seninle bir hayat kurduğum yerde."

Sanki sonunda şişenin mantarını çekip içindekileri boşaltabildiği için rahatlamış gibi derin bir nefes veriyor. Tekrar konuştuğunda çok daha yavaş ve sakin bir tonda konuşuyor. "Ama bu ilişkideki tek kişinin ben olmadığımı ve düğünlerin pek çok kadın için büyük bir olay olduğunu anlıyorum, yani eğer büyük bir gün, büyük bir elbise ve yüzlerce insan istiyorsan, o zaman benim için de sorun yok."

"Bilmiyorum." Bunu söylediğim anda doğru olduğunu anlıyorum. Tüm bunları istediğimi ya da isteyebileceğimi sanıyordum. Ama tek bir günü bile planlamaktansa önümüzdeki bir yılı Jonah'la birlikte yaşayarak geçirmeyi tercih ederim.

Jonah'nın kaşları çatılır. "Sen bilmiyor musun?"

"Yani, güzel ve özel bir şey istiyorum. Geri dönüştürülmüş Noel yemeği süslemelerinin olduğu bir halk merkezi *değil*," diye açıklıyorum. "Ve bir elbise giymek istiyorum, ama altı ay önceden özel olarak sipariş ettiğim bir şey olması gerekmiyor. Elli yıl sonra düğün günümüze hayatımın en güzel günlerinden biri olarak bakabilmek istiyorum, ama büyük bir köpeğe

ihtiyacım yok-

ve midilli gösterisi." Roy'un sözlerine gülümsüyorum. "Tek *ihtiyacım olan* sensin. Ve şu anda etrafımızda olan insanlar."

Jonah'ın nefesi kesiliyor. Elini uzatıp gevşek bir saç tutamını örgü şapkamın altına sıkıştırıyor. "Peki, tam olarak ne diyorsun?"

Heyecanım kabardıkça ortaya çıkmakla tehdit eden aptalca sırtışa karşı mücadele ediyorum. "Roy bir hafta içinde kıcımdan bir düğün çıkarabileceğimi ve bunun berbat olmamasını sağlayabileceğimi söylemişti."

Jonah kaşlarını çatıyor. "Bu konuyu Roy'la mı konuştun?" "Tarafsız bir görüş almak istedim."

Kahkahalarla havlıyor. "Evet, Roy evlenmemizi kesinlikle sikine takmıyor." Alnını benimkine bastırmak için eğiliyor. "O zaman bunu yapıyor muyuz? Gerçekten mi?"

Gülümsüyorum, midemde gergin kıpırtılar olsa bile. "Gerçekten. Eğer eminsen."

"Ben olmasaydım burada olmazdık." Yavaş, titrek bir nefes verdi. "Sanırım Wasilla'ya gidip evlilik cüzdanını almalıyız o zaman."

"Evet. Yumurtaları bıraktıktan sonra. Ve annemi büyük hayal kırıklığına uğrattıktan sonra. Ve en iyi arkadaşımı." Göğsüme bir hüznün saplanıyor. Hayal kırıklığına uğrayan sadece annem olmayacak; en iyi arkadaşımı da mahvetmek üzereyim. "Ve sanırım Muriel'i arayıp ona iyi haberi vereceğim?"

"Hâlâ evde."

"Ne? Onu orada onlarla mı bıraktın?"

"Gideceğini söyledi ama henüz gitmedi." Jonah'nın kaşları çatılır. "İyi olmalılar. Simon orada."

İnliyorum ve ellerini tutarak onu kapıya doğru çekiyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Neyle karşılaşmayı beklediğimden emin değilim ama Muriel, annem ve Astrid'in tezgâhın başında kahkahalar atması kesinlikle beklediğim şey değildi. Düğün dergileri kapatılmış ve düzenli bir yığın halinde istiflenmiş, kırık kahve fincanı sanki hiç olmamış gibi temizlenmişti.

Simon hala ocağın başında.

Björn de lavaboda sessizce bulaşık yıkıyor.

"Biz yokken neler oldu?" Botlarımızı ve dış eşyalarımızı sessizce çıkarırken Jonah mırıldanıyor.

"Simon olmalı." O her zaman mantığın sesidir, yine de havayı bu kadar çabuk değiştirmek için ne söylemiş olabileceğini bilmiyorum. Kartonu kaldırıyorum. "Roy'da bir düzine vardı."

"Oh! Geri döndün. Harika. Sanırım diğer her şeyi sıcak tutmayı başardım." Simon hâlâ önlüğüyle yumurtaları toplamak için koşarak yanıma geliyor ve bana gizlice göz kırıyor. "Bu senin düğünün. Bize ne istediğini söyle, biz de memnuniyetle sıraya girelim."

"Peki ya şuradaki Mom-zilla?" Fısıldıyorum.

Beni susturuyor ama diyor ki, "O bile. Belki o kadar mutlu değil ama zaten kendi iki düğünü oldu. Üçüncüyü istiyorsa, önce benden boşanması gerekecek."

Muriel koltuğunda dönerek o geniş, yüzü dönüştüren gülümsemesini sunuyor. "Onlara Toby'nin Ale House'un arkasında bir boz ayıyı şaşırttığı zamanı anlatıyordum. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve ne kadar bağırırsa bağırırsın o şey geri çekilmiyordu, bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı - 'The Star-Spangled Banner' yorumunu patlattı." Muriel'in omuzları gülmekten titriyor.

"Peki ne oldu?" Merakla sordum. Belli ki çok korkunç bir şey olmamış, çünkü arkadaşım hayatta ve iyi durumda.

"O çocuğun melodi taşımaya çalıştığını duymadın mı? Zavallı hayvan oradan kaçtı." Muriel taburesinden inerken kıkırdıyor. "Sanırım burayı brunch için hazırlamalıyız." Tezgâhtan tabaklarımızın bulunduğu dolaba doğru ilerliyor. Bazen onun bu mutfağı benden daha iyi bildiğini düşünüyorum. "Al Björn. Yardımına ihtiyacım var. Sağ kalçam eskisi gibi değil."

Muriel'in kalçasında bir sorun yok.

Björn ne olduğunu anlayamadan, kadın ona bir yığın tabak uzattı. "Hadi bakalım. Roy'un onlar için yaptığı masanın üzerine. Kullanmanın tam zamanı."

Jonah'a bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadan masayı hazırlamaya koyuldu.

Astrid elini uzatarak Jonah'ı çağırıyor. Jonah aradaki mesafeyi anında kapatıyor. "Yaşamak istediğim hayatı yaşıyorum ve mutluyum," diye fısıldıyor yanağını okşayarak. "Tıpkı senin yapmana izin verildiği gibi."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Annem gözüme takıldı. Kaşlarını çatarak, "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

Gülümsüyorum ve "Biliyorum" diye karşılık veriyorum.

Annem gözlerini deviriyor ama sonra gülümsüyor. Duyguları bazen mantıksız davranmasına neden olur, özellikle de aklına bir fikir geldiğinde. En azından bunu her zaman olaydan sonra görür.

"Agnes ve Mabel ne zaman geliyor?" Muriel elleri çatal bıçak takımıyla doluyken soruyor.

"Saat bir gibi burada olurlar." Jonah'a doğru bir bakış fırlattığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum, o çarpık gülümsemesi dudaklarına dokunuyor. Ona doğru uzanıyorum ve o da yanıma sokulup kolunu omzuma doluyor. Ona bakıyorum - çünkü burada gerçekten önemli olan tek kişi o

-"Bu da Jonah ve bana adliyeye gidip evlilik cüzdanı başvurusu yapmamız için yeterli zamanı verecek, çünkü artık beklemek istemediğimize karar verdik."

Muriel ellerini masaya boşaltırken çatal bıçak sesleri duyulur ve ellerini gürültülü bir alkışla birbirine vurmak için serbest bırakır. "Vay canına! Planlamamız gereken bir düğünümüz var!" diye haykırıyor, sesi alışılmadık bir neşeye dolu.

"Calla? Aşağıda mısın?" Jonah'nın derin sesi merdivenlerin tepesinden yükseliyor.

"Evet!"

"Diana'yı mı arıyorsun?"

Kahretsin. Bunu da yapmalıyım. "Bana on ver." Masamdaki sandalyeye yerleşiyorum, yanımda ehliyet için başvurmamız gereken kimlik ve diğer evrak yığını var.

Üst katta seslerin uğultusunu duyabiliyorum. Astrid'in haberimize tepkisi Muriel'inkiyle aynı doğrultuydaydı, ancak çok daha bastırılmıştı. Annem ise birkaç derin nefes aldıktan sonra yüksek sesle birkaç yıl önce çiçeklerini hazırladığı samimi bir düğünden ve düğünün ne kadar güzel geçtiğinden bahsetmeye başladı.

Şimdi onlar ve Muriel üst katta nelerin rezerve edilmesi gerektiğini ve sınırlı seçeneklerimizin neler olduğunu tartışıyorlar. Belli ki annem

Astrid de nezaket gösterip pastayı pişirmeyi teklif etti ama havada kalan o kadar çok şey var ki.

MacBook'umun açılmasını beklerken ellerimi silkeliyorum. Şu anki gerginliğimin Jonah ve benim gelecek hafta evlenecek olmamızla hiçbir ilgisi yok. Bu karardan eminim.

Bu... o kadar da değil.

E-posta sunucumu açtım ve Oluştur'a bastım.

Cesaretimi kaybetmeden önce, Temmuz ayında bir gece gelen bir telefonun benim hayatımı değiştirdiği kadar birinin hayatını değiştirmesi için dua ettiğim bir mesaj yazıyorum.

"Eğer yine Jonah'sa, ona eve beş dakika uzaklıkta olduğumuzu söyle." Endişesi hem sevimli hem de sinir bozucu.

Annem metni okumak için okuma gözlüğünü takıyor. "Toby arıyor. Muriel'in Connie'nin yapabileceğini söylediğini söylüyor - yavaşla Calla. Beni geriyorsun."

Sağa, yan yola dönmek için ayağımı fren pedalına hafifçe bastırdım. Annem, Agnes, Mabel ve ben sabahın yedisinde gelinlik bulmak için Anchorage'a gitmek üzere cipe bindiğimizde yollar açıldı ve gökyüzünden sadece tek tük kar taneleri süzülüyordu. Geç bir öğle yemeği için zamanında dönmeye niyetliydik. Ancak başarısız bir gelinlikçi dükkânı bir sonrakine, sonra bir başkasına yol açtı ve Trapper's Crossing'e doğru yola çıktığımızda saat biri geçmişti ve tahmincilerin bizi tehdit ettiği kış fırtınası iyice yaklaşmıştı.

"Connie kim? Connie diye birini tanımıyorum."

"Bu Connie'yi kesinlikle tanımıyorum ama görünüşe göre okulun tiyatro kulübünün tüm kostümlerini o dikeyormuş. Muriel şimdi ona sormak için oraya gidiyor."

"Ve ona gelinliğin *büyük* tadilatlarına ihtiyacı olduğunu mu söyledin?" Düzinelerce genel straplez balo elbisesi ve aşırı boncuklu seçeneği eledikten sonra gelinliği bulmaktan neredeyse vazgeçmiştim ve Agnes bir rafın derinliklerine gömülmüş yuvarlak yakalı ve uzun kollu basit ama zarif bir elbise keşfettiğinde güzel ama "daha önce binlerce kez görülmüş" bir seçenекle yetinmek üzereydim. Annem bile onayladı. Tek sorun neydi? Birkaç beden büyüktü. Gelinlik dükkânı sahibinin, yetenekli bir terziyle kolayca düzeltilebileceğine söz verdiği bir sorun. Ne yazık ki terzinin bunu zamanında yapmasına imkân yok.

"Evet! Neredeyse kelimesi kelimesine." Annem bunu kanıtlamak için mesajını yüksek sesle okuyor.

"Tamam. Eğer bu Connie denen kadının yapabileceğini düşünüyorsa, ben de onun yapabileceğine inanmak zorundayım." Zavallı Connie kapısını kararlı Muriel McGivney'e açtığında çok fazla "rica" olacağından şüpheliyim.

"Biliyor musun, komşuna çok fazla güveniyoruz." Annem okuma gözlüklerini çıkarıyor. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Umarım tüm bunların sonucunda hayal kırıklığına uğramazsın Calla."

Midem sıkışıyor, zihnimin arkasındaki o küçük ses onun düşüncelerini yankılıyor.

Jonah ve ben adliyeden eve döndüğümüzde, karar vermek için çılgınca bir koşuşturmaya başladık. Simon bize yardım etmesi için Muriel'i aramamızı önerdi. Kabul ettim ve yirmi dakika geçmeden kolunun altına sıkıştırdığı sekiz buçuğa on bir bobin bir defterle geldi. Kendi deyimiyle İncil'i -yıpranmış, bükülmüş ve sayısız karalanmış isim ve rakamla lekelenmiş- bize nasıl konusunda yardımcı olacaktı. Ama önce ne zaman, nerede ve kim olacağına karar vermemiz gerekiyordu.

Zamanı kolaydı. Yılbaşı gecesi. Tatil nedeniyle ruhsatı ayın otuzundan önce alamayacağız ve ebeveynlerin hepsi 2 Ocak'ta ayrılıyor, bu nedenle fırsat pencерemiz küçük.

Kimin katılacağına gelince, Jonah ve ben adliyeye giderken bir konuk listesi hazırladık. Yirmi beş kişi bulduk - beklediğimden daha fazla.

En büyük zorluk nerede olacağıydı. Bölgede sadece üç düğün mekânı vardı ve birkaç hızlı telefon görüşmesi hepsinin müsait olmadığını doğruladı. Muriel, karakterden yoksun olduğu ve yirmi beş kişi için çok büyük olduğu konusundaki ısrarlarıma rağmen bizi toplum merkezine yerleştirmeye hazırdı. Resepsiyon için herkesi evimize tıktırmaya karar vermiştik. Sonra Muriel'in aklına bir fikir geldi: Ale House. Rahattı, karakteri vardı ve biraz el emeği ile ideal olabileceğine ikna oldu.

Hepsinden iyisi, yakın ve ulaşılabilir olması.

İtiraf etmeliyim ki bu çok da kötü bir fikir değildi ve zaten misafirlerle yeterince kaotik olan evimizi daha da kaostan uzak tutacaktı.

Annem, orada bir düğün resepsiyonuna karar vermeden önce ihtiyatlı bir şekilde "şu sizin birahaneyi" görmemizi önerdi.

Biz de oraya gittik ve annem yarım saat boyunca daireler çizerek, kaldırılması ya da temizlenmesi gereken şeyleri işaret etti - dağınık ilan tahtası, ucuz katlanır masalar, balıkçılık kupaları.

Muriel tartışmadan kabul etti. Şok edici bir şekilde.

Annemin sözleri aynen şöyleydi: "Bununla çalışabilirim."

Ve böylece resepsiyonumuzun Ale House'da yapılmasına karar verildi.

En büyük kararları verdikten sonra Muriel, kısıtlı zaman çizelgesi göz önüne alındığında hem belirgin hem de alışılmadık tüm kaynak seçeneklerimizi listelemeye başladı. Lise yıllığındaki samimi fotoğraflarıyla bir fotoğraf yarışmasını kazanan ve Noel tatili için üniversiteden eve dönen yirmi bir yaşındaki Lacey Burns; yedi enstrüman çalan ve her Pazar kilisede şarkı söyleyen müzik öğretmenleri Michael ve Anne Bowering

Yıllardır Anchorage'da aşçılık dersleri alan ve Muriel'in tanıdığı en iyi aşçı olan Kış Karnavalı planlama topluluğu.

Cevaplayamayacağı bir soru ya da çözüm öneremeyeceği bir ikilem yoktu.

Muriel kendi elementindeydi.

Ve ona hiç bu kadar değer vermemiştim.

Birkaç saat ve bir düzine telefon görüşmesinin ardından fotoğrafçımızı, müzisyenlerimizi ve yemek şirketimizi ayarlamıştık. Annem çiçek seçeneklerimizi araştırmak için Wasilla ve Anchorage arasındaki tüm çiçekçileri aradı ve Astrid de pasta çeşitlerini önüne serdi.

Her şey çok kolay görünüyor.

Belki de öyledir. Belki de bu bir felaket olacak.

"Jonah'la evleniyor. Ne olursa olsun her şey mükemmel olacak," diyor her zaman omzumdaki melek olan Agnes arka koltuktan cıvıldayarak.

Annem bunu özümsemiş görünüyor. Agnes'in bakışlarıyla buluşmak için döner. "Biliyor musun? Haklısın. Calla gökyüzü kovboyuyla evleniyor-"

"Tanrım, anne!" Kahkaha korosunun arasından

sıyrılıyorum. Ama o haklıydı.

Jonah ile evleniyorum.

Sekiz gün içinde Bayan Calla Riggs olacağım.

Agnes'in beni havaalanından alması için gönderdiği o gün beni tamamen silen tüylü suratlı sık kafalı pilotun karısı. Bunun olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Kesinlikle ben değil.

Dikkatim parmağımdaki elmas kar tanesine kayarken midemde kelebekler uçuşuyor. Jonah aynı zamanda özel bir yüzük yaptırmıştı ama bana göstermeyi reddetti ve ben de henüz saklandığı yeri ortaya çıkaramadım. Denemediğim için değil.

Birden aklıma geldi. "Onun için bir yüzüğe ihtiyacım var!" Tamamen unutmuşum. "Ah. Doğru." Annemin derin kaşları onun da unuttuğunu söylüyor.

Saate bakıyorum. Noel arifesinde saat öğleden sonra üçü geçiyordu. "Sizi bırakıp Wasilla'da bir şeyler bulabilir miyim diye bakacağım."

"Ne? Hayır. Bugün dışarı çıkmayacaksın. Bu fırtına her geçen dakika daha da kötüleşiyor." Annem başını sertçe sallıyor.

"Ama bir yüzüğe *ihtiyacı var*." Bunu ilk kez düşündüğüm için içimde bir suçluluk duygusu uyanıyor. Jonah her zaman çok düşünceli davranmıştı; özel olarak yaptırmak için saatlerce yol kat ettiği uçak kolyesi ve nişan yüzüğüm konusunda.

"Perşembe günü bir tane bulabiliriz," diye söz veriyor Agnes. "Erkeklerin alyansları sade olur. Gösterişli bir şey istemeyecektir."

"Evet, ama yeniden boyutlandırmaları gerekecek. Kocaman yeti elleri var."

Elbise alışverişi konusundaki hevesi ilk mağazaya girdikten yarım saat sonra kırılan ve geri kalan süre boyunca çoğunlukla somurtmuş olan Mabel homurdanıyor.

"Takacak mı ki? Yani, mücevher takacak birine benzemiyor. Biliyorsun, baban yüzüğünü *sürekli* evde bırakırdı. Ona çok kızardım. Sonunda bir gün uçarken kaybetti."

"Jonah'a bugünlük bir tane lazım. Daha sonra giyse de fark etmez." Gerçi giyse daha iyi olurdu.

"Elbiseni bugün aldık. Yüzüğü perşembe günü alacağız. Sorun değil. Her şey yoluna girecek."

Agnes'in kırışmış gözleriyle karşılaşmak için dikiz aynasına bir bakış atıyorum. "Bana senin pembe gözlüklerinden bir çift lazım."

Gülümsemesi genişliyor. "Bu çok uygun çünkü sana Noel için bir çift almıştım."

Telefonum Bluetooth sistemi üzerinden çalışıyor ve bir saniye sonra Jeep'imın ekranında Diana'nın adı beliriyor.

"Beş dakika içinde evde olacağız. Onunla o zaman konuşabilirsin." Annem gergin bir şekilde ellerini sıkıyor.

Dün durumu açıklamak için Diana'yı aradığımda çılgılık attı, benden nefret ettiğini söyledi ve ondan haber alana kadar onun yerine bir sahtekar koymamamı istedi. O zamandan beri endişeyle aramasını bekliyorum.

Direksiyonumdaki cevap düğmesine bastım. "Bana iyi haberlerin olduğunu söyle?" Nefesimi tutuyorum.

"Jakuziyi hazırlayın çünkü baş nedimeniz önümüzdeki Pazartesi gecesi geliyor!" Diana'nın sesi cipin hoparlörlerinden duyuluyor.

"Ciddi misin? İşe yaradı mı? Aman Tanrım!" Çılgılık atıyorum, içimde bir heyecan akıyor.

"Alaska, bir yılda iki kez! Bu *çılgınlık*!"

Gözlerim yaşıyor ve göğsümdeki ağırlık kalkıyor. "Ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin! Sensiz evlenme fikrinden *nefret* ediyordum!"

"Calla, yavaşla!" diye bağılıyor annem heyecanlı konuşmalarımız arasında.

Virajı dönerken lastiklerimin çekiş gücünü kaybettiği anı hissediyorum. İçgüdüsel olarak ayağım frene basıyor ve yoldan çıkıyoruz.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Onu aramıyorum da ne demek?" Annem pantolonundaki karları fırçalarken durup bana bakıyor. "*Başka* ne yapmamız gerekiyor?" Bir elini hendekten zar zor çıkan, ızgarası gökyüzüne bakan cipimin ön tarafına doğru uzatıyor.

"Çekici çağırılım mı?" Bu bir soru olarak ortaya çıkıyor; pek de öyle değil.

İşe yaramaz direksiyonu kavradığım ve dik setten aşağı kaydığımız sırada tam bir dehşet anı yaşadım; kendimi takla atmaya ya da ağaçlara çarpmaya hazırlıyordum. Neyse ki, geriye doğru kayacak kadar döndük ve Jeep'im bir gümbürtü ve çıtırtı ile kara indi ve bize yarışan kalplerden başka bir şey bırakmadı. Gergin bir koronun ardından "Herkes iyi mi? Ben iyiyim. Hepiniz iyi misiniz?" korosundan ve tüm bu çileyi dehşet içinde dinleyen panik halindeki Diana'ya güven verdikten sonra kapılarımızı test ettik.

Araçtan kaçmak zorlu bir görevdi. Diz boyu karda dereden tırmanmak *neredeyse* komik bir cehennem seviyesiydi ve annemi mahvolmuş süet botları yüzünden buruk bir ruh hali içinde bıraktı.

"Eğer beni *dinlemiş* olsaydın-"

"*Dur.*" Bir elimi kaldırdım. "Düşünmem için bana bir dakika ver, tamam mı?" Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kar örtüsüne bakılırsa o virajda çok hızlı gidiyordum. Dikkatim dağılmıştı. Ve frene öyle basarak acemice bir hata yaptım.

Ve Jonah'tan bunun sonunu *asla* duymayacağım.

Annem derin, sakinleştirici bir nefes alır. "Biliyor musunuz? Kimse yaralanmadı. Evden sadece birkaç mil uzaktayız. Noel arifesindeyiz. Buna daha sonra güleceğiz." Kendini ikna etmeye çalışıyor gibi.

Onu kendi haline bırakıyorum. "Durum ne kadar kötü?" Hendeğın içinde dolaşan Agnes'e sesleniyorum, durumu incelerken kısa bacakları her adımda kayboluyor.

"Onu buradan çıkarana kadar bilemeyiz ama kesinlikle arabayla çıkaramayacağız. Jonah'ın vinci var mı?"

"Bilmiyorum. Belki. Vinç nedir?" Phil atölyede bir sürü alet bırakmış.

"Zaten senin o eski kamyonetin üzerinde yeterince güçlü olacağından şüpheliyim." Büyük boy parkasını giymiş ve eldivenli elleriyle dört ayak üzerinde yola tırmanmaya çalışan bir çocuğa benziyor.

"Kelly beni almaya geliyor," diye duyuruyor Mabel. Başparmakları telefonunun ekranında uçuşuyor, geçtiğimiz yaz pazarda tanıştığı on dört yaşındaki yeni en iyi arkadaşına bir yanıt gönderiyor. "Evi buradan iki dakika uzaklıkta."

Agnes'in kaşları çatılır. "Birlikte vakit geçirmek istemiyor musun-" "Akşam yemeğine döneceğim."

Bir süre sonra Agnes sadece başını sallar. Kızına sinirlenmiş olabilir ama onu asla açıkça azarlamaz. Bu hiçbir zaman Agnes'in tarzı olmamıştır. Dik başlı bir genç kıızı tek başına yetiştirmek de onun çöküşü olabilir.

Agnes dikkatini tekrar bana çeviriyor, derin örtüsünün bile koruyamadığı kar tanelerine karşı gözlerini kırpıştırıyor. "McGivney'lerin vinci var mı?"

"Belki, ama son zamanlarda *her şey* için onlardan yardım istiyormuşum gibi hissediyorum. Noel arifesinde Toby'yi *bu işe bulaştırmak istemiyorum*." Hava gittikçe kötüleşiyor gibi görünüyor, rüzgâr öyle bir noktaya ulaştı ki

Gözlerimdeki kar taneleri yere bakıyor. İnliyorum. "Özür dilerim. Bu benim hatamdı."

"Bir yolunu buluruz." Kolumu okşadı. "Ama senin evine dönsek iyi olur. Hava kararıyor ve sanırım herhangi bir kamyonun buraya gelmesi biraz zaman alacak."

"Sanırım artık ondan kaçamam, değil mi?"

Agnes sempatik bir gülümseme sunar. "Baş belası olabilir ama bunun tek nedeni seni *çok* önemsiyor olması."

İçimi çekerek telefonumu almak için cebime uzandım.

"Alo, Simon?" Annemin sesi duyuluyor. "Gelip bizi almanı istiyorum. Yolun aşağısındayız. Calla cipini hendeğe soktu..."

"Ugh. Harika." Jonah bunu benden duymadığı için çok kızacak. Bu iş gittikçe kötüleşiyor!

Agnes uzaktaki bir şeye doğru başını sallar. "Biri geliyor."

Görüş alanını farlara kadar takip ediyorum. Bu Kelly olamaz, kar motoruna binecek olan o. Jonah ve Simon diğer araçlarımızla birlikte evdeler.

Bu yolda bizim dışımızda yaşayan sadece bir kişi var ve onun da ziyaretçisi olmuyor.

Büyük siyah kamyon sürünerek ilerleyip yanımızda dururken kenara çekiliyoruz.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor

annem. "Bu Roy."

"Roy mu?" Annem bana bir bakış attı.

"Ne derse desin, kişisel algılama," diye uyarıyorum onu, gerçi ona uzun zaman önce saçmalıklarına katlanabileceğimi ama bunu sevdiklerime yaparsa benim için ölmüş olacağını söylemiştim.

Agnes motorun gürültüsü arasında, tel makarasına benzeyen bir şeyin monte edildiği ön ızgarayı başıyla işaret ederek, "*Bu bir vinç,*" diyor.

"Ve *bu* bir grinch," diye sessizce karşı çıkıyorum, Mabel'in kıkırdamasını kazanıyorum.

Şoför kapısı bir gıcırtyla açılır ve Roy zıplayarak dışarı çıkar, Jonah'nın o çok nefret ettiği Davy Crockett rakun kürkü şapkasını kafasına geçirir. Kamyonetinin ön tarafına yaklaşıyor. İçinde bulunduğum durumu incelerken yıpranmış yüzü hiç de memnun görünmüyordu.

Mizahla başlamaya karar verdim. "Off-road'a ilk girişimim planladığım gibi gitmedi."

Ağzının köşesi bir çentik atıyor. "Anlıyorum."

Agnes ona o geniş gülümsemesini sunar. "Tekrar merhaba Roy. Bizi hatırladın mı bilmiyorum. Ben Agnes. Bu benim kızım, Mabel. Ağustos'ta tanışmıştık."

Onaylama sayılabilecek bir homurtu çıkarıyor ama sonra ekliyor: "Calla'nın o ayıyı vurduğu gece."

Agnes başını sallar. "Çok güzel bir geceydi."

Anneme elimle işaret ettim. "Roy, bu benim annem, Susan."

"Roy." El sıkışmayı teklif etmekten vazgeçti -kolları ısınmak için vücuduna sıkıca sarılmıştı- ve selamlamak için başını eğdi. "Calla bana senden çok bahsetti. Beni kulübeyi görmeye götürdü. İşiniz kusursuz."

Bir kez başını sallamadan önce bir süre onu inceliyor ve sonra cipime geri dönüyor. "Herkes iyi mi?"

"Evet, biz iyiyiz. Sadece biraz sarsıldık. Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?"

"Her zamanki gibi çok mu hızlı gidiyorsun?"

"Gördün mü? Sana söylemişim! Ona söyledim," diye zaferle haykırıyor annem.

"Ve sonra frene bastı. Kayarken *asla* böyle frene basmazsın," diye ekliyor Mabel soğukkanlılıkla.

Roy kaşlarını çattı. "Kaç yaşındaydın?"

Mabel sanki kendini daha uzun göstermeye çalışıyormuş gibi duruşunu ayarlıyor. "On üç buçuk." Gerçi çene hizasındaki şık saçları ve köşeli çene hattıyla on altı yaşında gibi görünebilir.

"Görünüşe göre şimdiden Calla'dan daha iyi bir sürücüsün."

Aman Tanrım. "Tamam, burada işimiz bitti mi?" Şak diye söyledim. Roy sırtıyor. "Jonah yolda mı?"

"Evet, bu güvenli bir bahis." Eminim birazdan burada olur.

Roy önce benim cipime, sonra kendi kamyonuna, sonra vince bakıyor ve en sonunda bakışları parkası yerine daha hafif olan alışveriş ceketini giymeyi tercih eden ve kontrolsüzce titreyen anneme takılıyor. "Gidip kamyonetimde oturmalısın, orası daha sıcak."

Yolcu tarafına doğru koşar ve neşeli bir teşekkür eder. "Sen de istersen," diye ekliyor Mabel'a.

"Yok, ben iyiyim. Arkadaşım beni almak için buraya geliyor. Sanırım bu o." Uzakta yaklaşan küçük bir ışığı işaret ediyor.

Roy eldivenlerini giyer ve kamyonunun önünde eğilerek ağır hizmet tipi turuncu bir kancayı çözer. "Bunun içinde ne yapıyordunuz?" Bilmesem ses tonunda azarlar gibi bir ifade var.

"Alışveriş."

"Aslında Calla için gelinlik bakmaya çıkmıştık. İyi haberi duydun mu?" Her zamanki gibi Agnes onunla sanki umurundaymış gibi konuşuyor. "Yılbaşı gecesi evleniyorlar!"

Cevap olarak sadece homurdanıyor.

Kelly o sırada babasının sarı-siyah kar motosikletiyle geliyor.

"İzninizle." Agnes, Mabel'la konuşmak için yanımızdan ayrılır. kalkıyor.

Kulaklarımı dikip rölantide çalışan motorun üzerinden konuşmaları yakalamaya çalışıyorum. Agnes'in saat beş dediğini duyduğuma eminim. Mabel'ın bundan daha geç döneceğinden de eminim. Annesinin sabrını her geçen gün daha fazla sınıyor gibi görünüyor ki Agnes'in bu konudaki kusuru saymakla bitmez. Jonah ve ben, gelecek yaz buraya taşındıklarında Mabel'ı hizaya getirmek için devreye girmemiz gerektiğini konuştuk bile. Mabel'ın buna nasıl tepki vereceğini tahmin edemiyorum.

"Bir tane buldun mu?" Roy'un hırıltılı sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Ha?"

"Bir elbise."

"Oh. Evet. Ama bana uyması için ikiye böldürmem gerekiyor. Umarım parçalara ayrıldıktan sonra hala bir elbise gibi görünür."

"Eminim iyi görünecektir." Teli açmak için kordonu çekiştiriyor. Ve ben sessizce onu izliyorum.

Delyla'nın düğün gününde nasıl göründüğünü hiç merak etti mi? Onunla evlenirken yanında olamadığı için pişmanlık duyuyor mu? Nicole'ün otuz mutlu yılını birlikte geçirdiği bu adamın, onun yerine geçtiğini bilmek içini yakıyor mu?

Roy kızını ne kadar sık düşünüyor, özellikle de artık sadece uzak bir anı, otuz küsur yıllık bir mağaza portresindeki melek yanaklı bir bebek olmadığına göre?

Artık onun hakkında en azından oturup o mektubu yazacak kadar düşündüğünü bildiğine göre?

Bunların hepsi sormak istediğim sorular. Roy başka biri olsaydı, sorardım.

"Yani, sanırım kışından bir nikah çıkarmaya karar verdin, öyle mi?"

"Ben yaptım. Ale House'da ailemiz ve yakın dostlarımız için bir resepsiyon düzenliyoruz. Muriel tüm ölü hayvanları ve rüküş tabelaları kaldıracığına söz verdi ve annem çiçekçi olduğu için hemen hemen *her şeyi* güzel gösterebilir."

Annemden bahsedince Roy kamyonetinin kabinine, annemin büzülmüş bir şekilde oturduğu yere bir bakış attı. "Ona benziyorsun."

Gülümsüyorum. "Evet, bunu bir ya da iki kez duymuştum."

Çenesi başka bir şey söyleyecekmiş gibi çalışıyor, ama bundan vazgeçmek zorunda kalıyor, onun yerine sessizliği seçiyor.

"Yani, geleceksin, değil mi?"

"Neye? Düğününe mi? Neden *beni* orada istiyorsun ki?"

Aptalca bir mazeret bekliyordum ama verdiği yanıt beni hazırlıksız yakaladı. Daha doğrusu, sesindeki gerçek şok beni şaşırttı.

"Çünkü öyle mi?" Şu anda daha iyi bir yanıt bulamıyorum. Onun adı davetli listemizde ailemizin altında ama Marie, George ve Bobbie'nin önünde yer alıyor. Agnes, Mabel ve McGivney'lerle birlikte, kan bağı olmayan "aile" kategorisine girmeyen ama "arkadaş" kategorisine de girmeyen o arada kalmış kategoride yer alıyor. Onlar günlük hayatımızın dokusuna işlemiş önemli insanlar ve yoklukları, ortadan kaybolmaları halinde kesinlikle boşluklar bırakacaktır.

Cevap verene kadar uzun bir süre geçti. "Düğünde giyecek bir şeyim yok." İşte ezik bir bahane. "Eminim bir şeyler b u l a b i l i r s i n .

Bu geleceğiniz anlamına mı geliyor?"

Arkamdan yola bakıyor. "Bu yardım olmalı." Soruma cevap vermediğini fark ettim.

Farlar evimizin olduğu yönden geliyor ve hızla yaklaşıyorlar. Daha sakallı sürücüyü görmeden BMW'nin direksiyonunda Jonah'ın olduğunu anlıyorum. Simon yolcu koltuğunda değil.

Güneşli bir yaz gününde bile riske atamayacağım bir hızla karda mükemmel bir üç nokta dönüşü yapıyor. Sonra dışarı atlıyor ve sanki kapıdan çıkarken giyinmiş gibi botlarının önü açık ve paltosunun fermuarı açık bir şekilde bize doğru yürüyor. "Ne oldu?" Paniklediğinde kullandığı o acil, neredeyse tehditkâr ses tonuna sahip.

"Hendeğe kaydım."

"Hadi canım. Sen iyi misin?"

"Biz iyiyiz." Annemin Simon'a bunu söylediğini duydum ama tabii ki Jonah'ın buna kendi gözleriyle şahit olması gerekiyordu. O her zaman "inanmak için görmek" isteyen bir insan olmuştur.

Başını iki yana sallar. "Sana yolların kötüleştiğini *söylemiştim. Saatler önce geri gelmeliydin-*"

"Bir elbise buldum!" Onun dikkatini dağıtmaya çalışarak haykırıyorum.

Omuzları derin bir nefesle kalktı. Beni azarlamaya devam etme ihtiyacıyla savaştığını gösteren bir işaret. "İstediğin bu muydu?"

"Mükemmel. Ya da öyle olacak." Nefes verir. "Güzel. Buna sevindim."

Annem Roy'un kamyonetinden kayarak çıkıyor ve ağır kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. "Simon seninle gelmedi mi?"

"Ona geri çekilmesini söyledim. Neden arabayı alıp eve gitmiyorsunuz? Roy'un bunu halletmesine yardım edeceğim."

Annem Roy'a gülümsemek için yavaşlar ama sadece "Yardımanız için teşekkür ederim. Umarım yakında tekrar görüşürüz," dedikten sonra aceleyle arabanın sürücü koltuğuna atladı.

"Toronto'da kar yağmıyor mu?" Roy cipimin altını incelerken kayıtsızca soruyor. Sanırım o büyük kancayı takacak bir yer arıyor.

"Evet. Ve oradan da nefret ediyor."

Jonah, Mabel'ın yedek bir kask taktığını fark eder. "Nereye gidiyor?"

"Bir süreliğine Kelly ile dışarıda."

Kaşlarını çattı. "Bugün *Noel Arifesi*." "Biliyorum, ama Agnes ona-"

"Mabel!" diye bağırıyor. "Saat dört buçukta seni evimizde görmek istiyorum!"

Alacakaranlıkta bile yüzünün öfkeyle buruştuğunu görebiliyorum. "Ama annem dedi ki-"

"Saati izliyor olacağım. Ya Kelly? Sen yavaş git. Olması gerekenden çok daha hızlı." Mabel ve Kelly'nin birlikte kızakla kaymaya çıktığı her seferinde yaptığı bir uyarı.

Mabel arkasını dönüyor, ama ben göz devirmesini yakalamadan önce değil. Jonah da içten içe inlemesine bakılırsa bunu kaçırmıyor. "Senden nefret etmesine neden olacaksın."

"Sorun değil. En azından yaşayacak." Ceketinin fermuarını çekti. "Hadi, çıkın buradan. Dışarısı berbat."

Jonah beklediğimden çok daha tahammüllü davranıyor. "Daha sonra beni bir kez daha azarlayacaksın, değil mi?"

"Evet." Beni öpmek için eğildi. "Ama sadece seni sevdiğim için. Evde görüşürüz."

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Oh, sonra bana teşekkür edeceksin." Geçerken kıcıma bir tokat attı.

"Hey, Roy. Yarın akşam bizim evde Noel yemeği var. Dört gibi gelir misin?"

Kancayı takmak için c i p i m e dönmeden önce bana bir bakış attı.

"Şimdiden planlarım var."

Derin bir iç çektim. "Doğru ya. Tavuklarla Noel." "Ve keçilerle," diye bağırıyor arkamdan.

Yemek ve şarapla doymuş bir halde yorganımızın altına gömülüp Jonah'ın yatağa gelmesini beklerken ağırlaşan gözkapaklarımla savaşıyorum. O ve Roy bir saate yakın bir süre kar fırtınasıyla mücadele ederek cipimi hendekten çıkarmaya çalıştılar. Bu süreyi Astrid'in yemek pişirirken kirlettiği sonsuz bulaşık yığınıyla uğraşarak geçirdim, ta ki dikkatsizliğim yüzünden duyduğum suçluluk beni bunaltana kadar.

Botlarımı çekiştiriyordum, onları kontrol etmek için kar makinesini çıkarmaya hazırdım ki Jeep'immin farlarının yaklaşan ısıltısı garaj yolumuzda belirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde kazada çok az hasar almış; fren lambaları kırılmış, tamponda birkaç çizik ve Jonah'ın kozmetik olduğunu söylediği bir göçük. Hepsi de kolayca tamir edilebilecek şeyler.

Jonah beni üzemeyecek kadar yorgun ve üşümüştü ve neyse ki annem suçlama oyununu bıraktı, Astrid'in sıcak şarabı ve dizüstü bilgisayarımın ateşin yanındaki sandalyeye yerleşip Ale House için rustik kış resepsiyonu dekor fikirlerini araştırmakla meşguldü.

Telaşlı başlayan gün, yemek, aile ve kahkahalarla dolu keyifli bir geceye dönüştü. Astrid tabak tabak doyurucu Norveç yemekleri sundu: *ribbe* adını verdiği domuz kaburgaları, yumuşak haşlanmış patatesler, bahçemizden topladığımız brüksel lahanası ve kırmızı lahana ile lutefisk adını verdiği jelatinimsi bir morina yemeği. Yemekten sonra Jonah zencefilli evin çatısını yırttı ve ardından Noel filmleri izlemek için kanepeye oturdu, Björn ise Kılıçlar ve Kalkanlar masa oyununu çıkardı. Mabel bile nasıl oynanacağını öğrenmekle ilgileniyordu ve onun şaşkınlıkla kaşlarını çatmasını izlerken ve rekabetçi konuşmalarını dinlerken bir nostalji dalgasına kapıldım. Bu gece birkaç saatliğine eski Mabel'a kavuşmuştuk; her gece dama tahtasının başında babamın karşısında oturan Mabel'a.

"Hadi Jonah," diye inliyorum. Başka bir zaman olsa, kıcını kaldırıp buraya gelmesi için bağırırdım. Ama herkes iyi geceler dileyeli bir saatten fazla oldu ve Björn'ün sürekli horlaması dışında ev sessiz.

Diana'ya uyandığında alacağı bir Mutlu Noel mesajı göndermek için telefonuma uzanıyorum.

Bildirimi gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Delyla dün sabah ona gönderdiğim e-postaya cevap verdi.

Parmaklarım mesajı açmak için uğraşılıyor. Uzun yanıtı okurken nefesimi tutuyorum.

Jonah yatak odamıza girip kapımızı kapatırken kazağını başından sıyırdığında ikinci okumamı yapıyordum. "Yarın bütün gün elektrikler kesilirse hiç şaşırmayacağım. En azından jeneratörler hazır..." Sesi dalgalanıyor. "Sorun nedir?"

Titrek bir nefes verdim. "Roy'un kızı bana cevap yazdı."

Gözleri büyüdü. "Onunla gerçekten iletişime mi geçtin?"

"Dün." Dügün telaşı yüzünden bundan bahsetmeye vaktim olmadı. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam bundan bahsetmek istemedi.

abalarımaya değdi. Eğer Delyla, ayrı yaşadığı babasıyla yolun aşağısında yaşayan kadına cevap verseydi.

Gayet iyi cevap verdi.

Jonah kazağını şifonyerin üzerine atıyor. "Ve?"

"Ve onunla iletişime geçtiğim için bana teşekkür etti. Onu aramamı istiyor." Ne zaman müsait olursam, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Sözlerindeki sabırsızlığı ve coşkuyu kaçırmak mümkün değildi.

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp ona aldığım termal flanel uyku setini giyiyor. "Yapacak mısınız?"

"Onu aramak mı? Tabii ki arayacağım. Bu Roy'un ikinci şansı." "Ya ikinci bir şans istemiyorsa?"

"Biliyor. Öyle olduğunu *biliyorum*. Öyle olmasaydı kartı ve o resimleri saklamazdı."

"Peki neden babasının değil de senin aradığını sorduğunda?" "Ona gerçeği söyleyeceğim. Korktuğunu düşündüğümü."

Jonah yün çoraplarını çıkarıp köşedeki sepete atarken bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Onun için iyi bir şey yapıyorsun, o öyle görmese bile."

"Biliyor musun? Bir süreliğine benden nefret etse bile, eğer bu kızıyla bir ilişki kurabileceği anlamına geliyorsa, buna değer." Acaba Agnes babamın arkasından iş çevirip beni aradığında da aynı gerginliği hissetmiş miydi?

Jonah, yorgunluğunu belli eden bir i çekişle saatini çıkarır ve Yorganı kaldırıp içine girmeden önce komodinin üzerine koydu.

Donup kalıyor, kaşları çatılıyor ve o zaman bu gece giydiğim, beklerken pijamamın altına kısmen gizlediğim skandal kırmızı dantel ve beyaz suni kürk süslemeli bebek elbisesini hatırlıyorum. İki hafta önce Anchorage'da alışveriş yaparken almıştım. Bir mağazanın Noel i amaşı reyonunun önünden geçerken ani bir kararla satın almıştım.

ve Jonah'ın beni büyük boy fanila dışında bir şeyle sevebileceğine karar verdim.

"Erken gelen mutlu Noeller," diyorum nazikçe. Bir saat önce ona bunu göstermek için can atıyordum. Şimdi, uzuvlarım yumuşak bir şilte tarafından uyuşturulmuş, tenim sıcaklığa alışmış. Yorganlara uzanıp onları daha da yaklaşıtıyorum.

Yine de çok hızlı, onları aşağı çekiyor ve beni ürpertiyor. "Ayağa kalkıp benim için biraz dolaşmanı istiyorum."

"Hava soğuk!" Sızlanıyorum, ama bakışlarındaki ateşi izlemek karnımın alt kısmında arzu uyandırıyor.

"Soğuktan bahsetmişken, müstakbel eşimin ayağı kurşun olduğu için Noel arifesinde kar fırtınası sırasında bir saat boyunca bir hendekte oturarak taşaklarımı nasıl dondurduğumu duymak ister misiniz?"

Sürüşümü eleştirirken bile kalbim bu unvanla çarpıyor. "Peki." Yatağımızın rahatlığından sıyrılıyorum, çıplak ayaklarım serin ahşap zemine değerken ellerimi kalçalarımın üzerinde yumuşatıyorum. Düğmeleri açık pazen üstümün kollarımdan kayarak yuvarlanmasına izin veriyorum ve onun lanetini kazanıyorum.

Jonah yatağa yerleşirken yatak onun ağırlığının altında gıcırıyor ve üzerindeki tişörtü çıkarıp sayısız saatimi üzerinde geçirdiğim kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor.

"Özel bir isteğiniz var mı?"

Parmaklarını başının arkasında birleştirerek yastığına yaslanıyor ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırtıyor. "Bunun altında ne var?"

"Çok değil," diye takılıyorum, nabzım hızla atıyor. Şimdi bile, güvenlik kulübesinde mahsur kaldığımız ve birbirimizin önünde yağmurdan ıslanmış kıyafetlerimizi çıkardığımız gece hissettiğim aynı gerginliğin ipuçlarını yakalıyorum.

"Arkanı dön." Sesi sevdiğim o çakıllı tınıya büründü.

Jonah'nın keskin nefes alışının sesiyle yavaş bir daire çiziyorum.

"Göster bana."

Elektrik kesilip bizi zifiri karanlığa fırlattığında parmak uçlarım suni kürkle süslenmiş etek ucunu sıyrıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Jonah'nın hayal kırıklığı
k ü k r e m e s i geceye taşınıyor.

ONUNCU BÖLÜM

Jonah'nın yumuşak dudakları dudaklarımda, sakalı tenimi gıdıklarken uyanıyorum. "Mutlu Noeller," diye fısıldıyor, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Mutlu Noeller." Uzun bir süre onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum, gözlerimi kapatıp dalıp gidebileceğim o rahat alanda oyalanıyorum. Ama kötü çekilmiş perdedeki aralıktan, her zamankinden çok daha geç uyuduğumuzu gösteren karanlık bir şafak öncesi gökyüzü görünüyor. "Saat kaç?"

"Dokuzu geçti. Elektrikler hala kesik."

İnledim. Gerçekte ne zaman uyuduğumuzu söyleyemem ama geç olmuştu, karanlıkta saatlerce süren yavaş, işkenceli oyundan sonra, ikimizin de kazanmaya hevesli olduğu bir oyunu diğerine bozdururken durgun gecede sessiz kalmanın zorluğu.

"Gitmem gerek ama bensiz uyanmanı istemedim." Gülümsedim.

"Çok tatlısın."

Beni tekrar öpüyor. "Evet. Bu benim. Çok tatlısın."

"Dün gece bana yaptığın şeye böyle mi diyorsun?" Etimde parmak izi çürükleri haritası çıkarsa hiç şaşırمام.

Çırılçıplak ve havanın soğukluğuna aldırmadan yataktan çıkarken kıkırdaması göğsümün derinliklerinde titreşiyor. Dışarıya bakmak için perdeyi aralıyor ve pervaz boyunca uzanan kalın bir kar tabakasını ortaya çıkarıyor.

"Çok mu var?" Mırıldanıyorum, yorgana daha da gömülürken onun yontulmuş kasları ve sabahki ereksiyonu dikkatimi dağıtıyor.

"Bir gecede neredeyse iki fit düştü diyebilirim." "*Vay canına.*"

"Evet. Geçen yılki fırtınadan bile daha kötü olabilir." Gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyor. "En azından biraz yavaşladı. Garaj yolunu sürmeyi kolaylaştıracak."

"Ciddi misin? Noel'de mi? Sen bir iş atısın." Gerçi bazen o traktörün Jonah için işçilikle ilgili bir şeyden çok bir oyuncak olduğunu düşünüyorum.

"Şey, *evet*. Muriel ve onlar akşam yemeği için arabayla gelmek isteyeceklerdir." "Evet. Sanırım." "Ve Roy." diye ekliyorum.

Homurdanıyor. "Bebeğim, Roy Noel yemeğine gelmiyor."

"Göreceğiz." Muhtemelen haklı, ama huysuzdan henüz vazgeçmeyi reddediyorum.

Jonah önce termal giysilerini, ardından da dış giysilerini çekiştirirken vücuduna hayranlıkla bakıyorum. "Birazdan aşağı ineceğim," diye söz veriyorum.

Köşedeki yığınının benim askılı kıyafetimi almak için eğildiğinde kapıdaydı. Serçe parmağından tutup kaldırdı. "Bu gece tekrar performans sergileyeceğim, değil mi?"

Yüzüme sahte bir sempati yerleştirdim. "Oh, çok üzgünüm, ama Mrs. Noel Baba sadece Noel arifesinde ortaya çıkar."

Karşılık veren gülümsemesi hınzırcaydı. "Bunu göreceğiz."

Yirmi dakika sonra Michael Bublé'nin "White Christmas" şarkısının taşınabilir bir hoparlörden çaldığını ve dışarıdaki jeneratörün uğultusuyla yarıştığını görüyorum. Björn ocakta zaten yanmakta olan ateşe bir kütük atıyor, Astrid ise kanepede oturmuş, yapacağımız kütük evin tasarımlarını inceliyor.

İlkbaharda temelini atıyoruz. Balsam köknarı kokulu mumlar masa lambalarının yerine yanıyor.

Bu sırada mutfakta Simon bileklerini çiğ hindiye daldırmış, soğan ve sosis kokusu havada asılı duruyor. Annem her zamanki mimozası elinde ustaca tünemiş halde izliyor.

"Mutlu Noeller!" Simon'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Zamanını boşa harcamıyorsun."

"Bu yirmi beş kiloluk bir kuş! Birkaç saat sürer." Simon başıyla fırınımızı işaret ediyor. "İyi ki propan kullanmışsın, yoksa soğuk yemek artıkları yiyebilirdik."

"Gerekirse bütün kışı burada geçirebileceğimize eminim." Toyostove ve şömine için bir kış yetecek kadar odun sayesinde her zaman ısınabileceğiz. Elektrik ihtiyacımız için ağır hizmet tipi bir jeneratörümüzün yanı sıra yedek bir jeneratörümüz ve atölyede onları aylarca çalıştırmaya yetecek kadar yakıtımız var. "Ama sen hindiyi koymadan önce kahvaltı güvecini bir saatliğine oraya koymam gerekiyor."

"Zaten içinde ve pişiyor. Notta 350° mi yazıyordu?" Annem tezgâhın etrafında dönüyor ve kollarını bana dolayarak beni sert bir şekilde kucaklıyor. "Mutlu Noeller, tatlım. Noel'i sizinle geçireceğimiz için *çok mutlu* yuz. Al, sana bir tane doldurdum." Bana ikinci şampanya kadehini uzatıyor ama sonra elini geri çekiyor. "Tabii alkol içebildiğini varsayıyorum." Beni inceleyen bir bakışla süzüyor.

Bunun bir av tüfeği düğünü olmadığına *hâlâ* ikna olmuş değil. "Aman Tanrım, anne! Dün gece kaç tane sıcak şarap içtim ben?" Bardağı elinden kapıyorum ve bunu büyük bir yudumla noktalıyorum.

Yan kapı çatırdayarak açılır. "Ho ho ho!" Agnes'in cılız sesi, eşiğin dışından gelen bot sesleriyle birlikte duyulur. Koridorda beliriyor, soğuktan yanakları al al olmuş ve omzuna astığı yarı boyundaki kızılıcık rengi kanvas çantanın ağırlığı altında eğiliyor. Açık ucundan yeşil ve altın sargılı bir kutu sarkıyor.

Astrid kalkıp ona yardım etmek için planları sehpanın üzerine bırakır. "Bununla gölün karşısına geçmedin, değil mi?"

"Hayır, hayır. Jonah dün gece kamyonla getirdi." Parkasını ve şapkasını çıkarıp kırmızı ren geyiği Noel kazağını giyiyor. "Dışarıda çok fazla kar var."

"Tahminlere göre daha fazlası da gelecek." Astrid ağır çantayı, insanların son birkaç gündür gizlice paketleri sıkıştırdığı Noel ağacının yanına taşıyor. Bagaj kısıtlamaları kimseyi sınırlamıyor gibi görünüyordu. Büyük ve renkli bir hediye yığını şimdi ağacın eteğinin çoğunu kaplıyor.

Agnes ısınmak için ellerini birbirine sürter ve mutfak tezgâhının önünde durur. "Yardımcı olabilir miyim Simon?"

"Evet! Kendine bir mimoza ya da kahve doldurup ayaklarını uzatıp günü geçirerek bana yardımcı olabilirsin. *Her* şeyimiz tamam." Bunu baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle tamamlıyor.

"Tam bana göre bir Noel."

Kendime bir latte hazırlamak için mimozayı bıraktım. "Mabel hâlâ uyuyor mu?"

Agnes kıkırdar. "Hayır. Bugün onu yataktan kaldırmam gerekmeyen yılın tek günü. Jonah için Bandit ve Zeke'i beslemeye gitti. Bir şey için hangara gitmesi gerektiğini söyledi."

Kaşığımı bir şangırtıyla düşürdüm. "Hangara mı gidiyor?"

"Evet."

"*Şimdi* mi?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

Sanki bir işaretmiş gibi, kar makinesinin motoru çalışır.

Kahvemi bir hışımla bırakıp kapıya doğru koşuyorum. "Çünkü Noel hediyesi dışarıda bir yerde ve onu henüz bulmaması gerekiyordu!"

Birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdiğimde Jonah'ın sırtı bana dönüktü, atkım gelişigüzel boynuma sarılmıştı, ondan önce buraya gelmek için yaptığım beyhude yarış yüzünden yanaklarım acıyordu.

Önünde Toby'nin dün gece üzerinden geçtiği saten çelik grisi Chevy Silverado duruyor.

"Sanırım bunun için bir vinç almayı sormalıydım?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıp biraz daha bakmak için geri dönüyor. "Şimdi ne yaptın, Barbie?"

Bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum. "Onlar buradayken Steve'in kamyonetine baktığını fark ettim." Eski kulübeyi restore eden müteahhit onunkini öve öve bitiremiyordu. Jonah'nın arkasına geçip kollarımı beline doladım. "Ve kendin için asla bir tane almayacağını biliyordum."

"Çünkü çok pahalı bir kamyonet." "Benim Jeep'im de öyleydi."

"Evet, ama..." Sesi dalgın, gözleri parçalanmış halde duran eski Kunduz'a kayıyor. Ne düşündüğünü biliyorum - gerçekten ihtiyacı olmayan bir uçağa çok para harcıyor, ama bunu babamı onurlandırmak için yapıyor.

"Ama *hiçbir şey*. Phil'in eski kamyonu güvenilirmez ve senin de kendine ait bir araca ihtiyacın var. Uçmayan bir araca. İstersen bunu önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca kullanabilirsin."

"Artık o kadar uzun ömürlü kamyonlar yapmıyorlar." İnleyerek dönüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Bu *çok* fazla. Ama teşekkür ederim."

"Katılmıyorum. Ve rica ederim." Parmak uçlarıma uzanıyorum ve dudaklarımın şefkatli bir öpücükle onunkinde oyalanmasına izin veriyorum. "Tahmin etmediğine inanamıyorum. Yeterince ipucu verdim."

"Deli olduğunu mu? Evet, bunu biliyordum."

Yan tarafını çimdikliyorum. "İçeriye kontrol ettin mi?" "Dürüst olmak gerekirse, korkuyorum."

Gölüyorum ve ellerini tutarak onu sürücü tarafına doğru çekiyorum. Anahtar konsolda, Toby'nin bıraktığını söylediği yerde duruyordu. "Her şeyi seçmek çok eğlenceliydi." Kontak düğmesine bastım ve kamyon kükreyerek hareket etti. Radyodan kilise çanlarının sesi ve Noel şarkısı söyleyen çocuk sesleri yükseliyor. "Bakın burada ne kadar çok yer var!"

Jonah taksinin etrafına bakar. "Björn'ün havaalanına dönerken şikâyet edecek pek bir şeyi olmayacak. Beni içeri al."

Konsolun üzerinden yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

İçeri tırmanıyor, kapıyı arkasından kapatıyor. Sonunda gözlerindeki sevinç parıltısını görebiliyorum. "Bu çok güzel, Calla." Gaz pedalına basıyor ve motoru çalıştırıyor. "*Gerçekten* güzel."

"Biliyorum. Neredeyse sana erken verecektim, çünkü daha fazla bekleyemedim." Eldivenlerimi çıkarıyorum ve ısıtmak için düğmelere basıyorum. Havalandırma deliklerinden ilk soğuk hava üfleniyor ama birkaç dakika içinde ısınacak.

Elleri direksiyonu yumuşatıyor. Düşünceli bir şekilde duraklar. "Sanırım hediyeni şimdi vermeliyim, o zaman?"

"*Burada* mı?" Hangarı araştırmak için pencereden dışarı bakıyorum. Jonah ağzını sıkı tutuyor. Beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ama kendimi en azından bir şaka hediyesine hazırlıyorum.

"*İşte burada.*" Elini ceketinin cebine attı ve mektup büyüklüğünde küçük bir zarf çıkardı. Çarpık bir gülümsemeyle bana uzattı.

Mührü yırtıp açtım ve kağıtları çıkardım. Ve ciyakladım. "Sen ciddi misin?"

Kıkırdıyor. "Sadece bir kış kaçamağı olacaktı ama sanırım artık bir balayı olacak."

Ocak ortasında Hawaii'ye yapacağımız yedi günlük, her şey dahil iki kişilik seyahatin detaylarını gözden geçiriyorum. Bu kış sıcak bir yere uçması için onu aylardır sıkıştırıyordum ama tatil köyü fikrine hiç sıcak bakmıyordu.

bütün gün sahilde yatmaktan sıkılırdı. Her zamanki gibi arkamdan iş çeviriyor.

"Aman Tanrım, bu *harika!* Teşekkür ederim!" Kendimi ona atıyorum, yüzünü yakalıyorum ve dudaklarına sert, ateşli öpücükler bırakıyorum.

Sonunda geri çekiliyorum, ancak eli enseme sıkıca kavırıyor. Bana sunduğu öpücük ateşli ya da hızlı değil, uzun, yavaş ve derin, dili dudaklarımı birbirinden ayırıyor.

Ellerim kendiliğinden boğazının o seksi, keskin çıkıntısının üzerinde, geniş göğsünün çıkıntılarında, güçlü kalçaları boyunca ve yukarıya, sertleştiği yere kadar geziniyor. Sıcaklık anında içime doluyor, dokunuşunun beklentisi nabzımın yükselmesine neden oluyor. Ona yaklaşmak için vücudumu konsolun diğer tarafına doğru uzatıyorum.

"Arkada büyük bir taksi var," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

Bu imayı içimde hissediyorum. "Muhtemelen test etmelisin." Sesim soluğum kesilmiş bir halde kamyonetin ön panelini elimle yoklayıp ısı kontrollerini ararken çıkıyor.

Keskin bir nefes alıyor, yoğun bakışları benimkileri delip geçiyor. "İyi fikir. *Biz* gerekir."

Paltomu çıkardım, botlarımı tekmeledim ve arka koltuğa koştum. Jonah paltosunu çıkarıp sürücü tarafından indiğinde ve arka yolcu kapısını açıp içeri girdiğinde, ben çoktan dış giysilerimi çıkarmış, pijama pantolonumu ayak bileklerime kadar çekiştirmiş, çıplak tenimi soğuğa karşı dayanıklı hale getirmiştım.

"Birkaç yıl önce bu tonda bir tane olduğunu hatırlıyor gibiyim." Simon herkesin görebilmesi için robin yumurtası kazak yeleğini havaya kaldırıyor. "Gizemli bir şekilde ortadan kayboldu."

Bunda "gizemli" bir şey yoktu. Annem onun gardırobunu "eski püskü" bulduğu her şeyden arındırmayı kendine görev edinmişti. Ben de eskiden

Kocasının kıyafetlerini yönetme konusunda aşırıya kaçıyordu ama Jonah'ın dolabının yarısı benim sipariş ettiğim şeylerden oluşuyor ve ben sürekli çekmecelerini karıştırıyor, yırtık çorapları ve gömlekleri atıyorum.

"Ve şimdi yeni bir tane aldın!" diye bağıyor annem, parfüm şişesini içine çekiyor ve sanki ilk kez kokluyormuş gibi keyifle mırıldanıyor. Simon ona her yıl yeni bir tane alır. Hediye alışverişleri de bundan ibaret - kazak yelekler ve bir yıllık parfüm stoku.

Bundan on, on beş, yirmi yıl sonra Noel sabahı Jonah ile ne değişik tokuş edeceğimizi merak ederken gülümsüyorum. Muhtemelen tatiller ve yepyeni bir kamyonetin arkasında vücut sıvıları değil.

Astrid eğilip ağacın altını arıyor. "Geriye sadece Muriel ve erkekler için hediyeler kaldı. Sanırım hepsi bu kadar."

"Bizim evde iki hediye sınırı vardı." Björn gözlerini yere saçılmış kâğıt ve kurdelelerden oluşan dağa dikti. Arkasına yaslanıp yaklaşık iki saat boyunca paketlerin el değiştirmesini izlerken birkaç kez aynı Norveççe kelimeyi mırıldandığını duydum. Tahminimce olumlu bir şey değildi.

"Burası senin evin değil, değil mi?" Jonah bir kurabiye yemeden önce mırıldanıyor.

"Herkes teşekkür ederim!" Mabel, çoğunlukla giysi ve hediye kartlarından oluşan yığınının kanepenin yanında yere bırakırken gülümsüyor. Bunları yerleştirdikten sonra oturduğu yerden kalkıyor ve elinde telefonuyla portmantoya doğru koşuyor.

Jonah onun ardından kaşlarını çatıyor. "Nereye gidiyorsun? O nereye gidiyor?" "Kar yağmadığı sürece Kelly ile gezmeye."

Jonah ağzını açar - Noel olduğundan ve Mabel'in yerinin burası olduğundan yakınır.

Yemek üzere olduğum kurabiyeyi ağzına tıkıyorum. "Onu rahat bırak," diye fısıldıyorum dizini sıkarak. "Ayrıca, Kelly için ona vermek istediği küçük bir hediyesi var."

Düşünürken kurabiyeyi çiğniyor. "Mavi olanı al. Onda daha fazla gaz var."

Gülümsüyor.

"Ve bir saat içinde geri gel."

"*Tamam, Jonah,*" diyor adını söyleyerek. En azından sinirlenmiş görünmüyor.

"Oh, orada ne var? Sanırım bir şey kaçırdık." Agnes elini ağacın dallarına sokarak oraya kendisinin koyduğunu düşündüğüm küçük bir kutu çıkardı. Jonah'a uzatmadan önce etiketi okuyormuş gibi yapmak için kutuyu uzatıyor -görebildiğim kadarıyla etiket yok-. "Bu senin için."

Jonah merakla ona bakıyor, sonra bana, ben de omuz silkiyorum çünkü hiçbir fikrim yok.

-Sonra da ona. "Ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Aç ve öğren."

Yakalamayı başarana kadar bandın köşesini kurcalıyor. Saniyeler içinde kâğıdı çözdü ve küçük mücevher kutusunu açtı. İçinde basit bir beyaz altın yüzük vardır.

Jonah dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor. "Bu senden mi?"

Başımı sallıyorum, fırçalanmış yüzeyini ve düz kenarını inceliyorum. "Hayır, ama *gerçekten* güzel." Ve tam zamanında, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce, bir taneye ihtiyacı olduğunu unuttuğum için panikliyordum. Agnes bunu nasıl başarmıştı?

"Bana evlilik yüzüğümü mü aldın, Aggie? Bu bir teklif mi?" Sesinde mizah var.

"Tam olarak değil." Agnes ve annem birbirlerine gergin bir bakış atıyorlar. "O yüzüğü baharda Wren'in evini temizlerken buldum. Bir şekilde yatak odasındaki süpürgelik ile halı arasına sıkışmıştı. Ona ait olabileceğini düşündüm ama fotoğrafını çekip Susan'a gönderdim."

"Bu benim ona aldığım. Basit ama sıkıcı olmadığını düşünerek seçtiğimi hatırlıyorum. Baktığım tüm erkek yüzükleri *çok* sıkıcıydı." Annem kıkırdarken sesi boğuklaşıyor, gözleri parlıyor. "İş yerinde motorlara ve diğer kirli şeylere dokunurken hep çıkarırdı. Sanırım bu yüzden uçarken kaybettiğinden o kadar emindi ama evde cebinden düşmüş olmalı."

"Yirmi beş yıl boyunca o evde mi kayboldu?"

"Oralarda bir yerde." Annem dalgınca Simon'ın eline uzanıyor ve parmaklarını onunkilerin arasında dolaştırıyor. "Agnes bunu Jonah'a devretme konusunda ne düşündüğümü sorduğunda, açıkçası emin değildim. Bunun kötü şans ya da başka bir şey olduğunu düşünürsün diye düşündüm-"

"Hayır." Jonah başını hararetle sallıyor, dikkatle incelerken kaşları çatılıyor. "Hiç de öyle düşünmüyorum."

Annem omuzlarından bir yük kalkmış gibi iç geçirir. Gülümsüyor. "Agnes böyle bir şey söyleyeceğini söylemişti."

"Bu... teşekkür ederim." Adem elması sert bir yutkunmayla sallanıyor.

Kendimi de aynı şeyi yaparken buluyorum, kendi duygularım da kıpırdanıyor, ancak nedeninden emin olamıyorum - Jonah'ın babamın alyansını takacak olması mı, yoksa şiddetle sevmeye başladığım babamın evlenmek üzere olduğum adam için çok şey ifade etmesi mi?

"Düğünden sonra yeniden boyutlandırmamız gerekecek," diye onu uyarıyorum. Wren Fletcher küçük bir adam değildi ama Jonah onu gölgede bırakıyordu.

"Hayır, yapmayacaksın." Agnes sırtıyor. "Ben çoktan yaptırdım."

Jonah yüzüğü sol yüzük parmağına geçiriyor. Tam oturdu. "Nereden bildin-"

"Sen hastanedeyken, uçak kazasından sonra. Uyuşturulmuştun ve uyuyordun. Parmağına bir ip bağladım ve kuyumcuya götürdüm. İşe yaradı!"

Ani ve yumuşak bir hareketle ayağa kalkar ve Agnes'i yerden kaldırıp ayı gibi sarılır, minik bedenini bir kez döndürdükten sonra

geri çekil. "Sensiz ne yapardık Aggie?"

Noel kazağını düzeltirken kıkırdıyor ve sonra bana dönüyor. "Gördün mü Calla? Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştik."

"Artık Jonah'ın yüzüğünü unuttuğun için kendini suçlu hissetmene gerek yok," diye ekliyor annem.

Jonah'nın ağzı, başıma büyük bir bela olmak üzere olduğunu anlatan o dramatik şekilde açık kalıyor.

İnledim. "Teşekkürler anne."

"Bir yüzüğe ihtiyacım olduğunu *unuttun mu?*"

İşte başlıyoruz. Koltuktan kalkıp paket kâğıtlarını toplamaya başladım.

"Bir hafta içinde düğün planlamak kolay değil. Noel'de. Alaska'da."

Jonah annesinden çöp torbasını alıyor ve arkamdan geliyor. Hâlâ alyansını takıyor. "Gelinliğini unutmamışsın."

"Şey, hayır! Bu benim *gelinliğim*."

"Peki ya uygun ayakkabılar?"

"Yan tarafta bir ayakkabı dükkanı vardı." Belli ki cipin arkasındaki kutuyu görmüş.

"Düğünde bana ihtiyacın var mı, yoksa ayak bağı mı olacağım?"

"Saçmalıyorsun." Gülüyorum ve yüzüne bir top kâğıt fırlatıyorum.

Knuckles yan girişin camına bir saniye vurduktan sonra derin bir erkek sesi "Ho! Ho! Ho!" Teddy dar koridorda yürürken ziller çalıyor, hemen arkasından Muriel ve Toby ellerinde birkaç paketlenmiş kutu taşıyor.

"Mutlu Noeller!" Muriel selam veriyor, yüzünü gerçekten mutlu bir sırıtış kaplıyor. "Görüyorum ki çoktan dışarı çıkmışsın, garaj yolunu sürüyorsun." Jonah'a başıyla onay işareti yapıyor.

"Çünkü o bir psikopat!" Jonah bir kolunu belime doluyor ve beni zahmetsizce ayağımdan kaldırarak çılgılığımı kazanıyor.

"Biraz erken geldiğimizi biliyorum ama oturup vakit öldürüyorduk, biz de arabayla gitmeye karar verdik."

"Arabayla *gitmemize* karar verdi. Umarım sakıncası yoktur," diye düzeltiyor Teddy, ağır kışlık paltosundan sıyrılarak. Paltosunun altında tepeden tırnağa kırmızı

-Kırmızı düğmeli gömlek, kırmızı pantolon, kırmızı pantolon askısı, kırmızı çorap.

"Bugün hangara gittin mi?" Toby kayıtsızmış gibi davranarak soruyor. Jonah kıkırdıyor ve beni yere bırakıyor. "Evet, dostum."

Toby sırtıyor. "Güzel bir kamyon! Dün gece karda onu içeri sokarken biraz eğlendim."

"Al, Calla. Bu senin için." Muriel dış eşyalarını atmadan önce taşıdığı kutuyu ellerime tutuşturuyor. "Bunu düğün günümde giydim ve *senin de* düğün gününde giyebileceğin bir şey. Bilirsin, eski ve ödünç alınmış bir şey."

"*Oh*. Ben ..." Kutuya bakıyorum, içime bir çekingenlik yerleşiyor. Kutunun büyüklüğüne bakılırsa, bunun düğün kıyafetlerime ince bir ekleme olmadığını tahmin ediyorum. Kutuyu yemek masasına taşırken gülümsemeye zorluyorum ve içimde merak ve korku karışımı bir hisle ambalajı yavaşça açmaya başlıyorum. Bu kadın bir keresinde bana en çok kocasının tulumunu giymekten mutlu olduğunu söylemişti. Kıyafet gibi "anlamsız şeyleri" önemsememekle gurur duyuyor.

"O kağıdı tekrar kullanmayı mı planlıyorsun? Hadi yırtın!" Muriel beklentiyle ellerini sıkarak haykırıyor.

Derin bir nefes alarak büyükçe bir şerit koparıyorum ve kutunun kapağını kaldırıyorum. Kâğıt mendilin içinde bir yığın kürk duruyor.

"Bugünlerde kürk giymenin büyük bir tabu olduğunu biliyorum, ama o vizonlar neredeyse kırk yıldır ölü, bu yüzden onları yürüyüşe çıkarabilirsiniz."

Dokusu parmaklarımın altında lüks bir yumuşaklıkta olan etolü çıkarıyorum. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, babam onları

tavuklarımızı öldürmek."

"Oh, Muriel! Bu çok güzel!" Omuzlarıma örttüğümde annem yaltaklanıyor. Sanki benim için özel yapılmış gibi oturuyor.

Astrid de ona katılıyor ve kürkünü okşuyor. "Şu renklere bak! Gördüğüm mavi bir ipucu mu?"

"Cerulean gümüşü diyorlardı," diyor Muriel gururla. "Sanırım bu da senin 'mavi bir şeyin'? Fildişi çizgileri görüyor musun?"

Üzerimden çıkarıp ışığa tuttuğumda bir ooh ve aah korosu oluştu.

"Muhteşem Muriel," diye itiraf ediyorum, ondan şüphe ettiğim için bir parça suçluluk duyuyorum. "Sadece elbisemle uyumlu olması için böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu söylüyordum."

"Artık sende. 'Ödünç bir şey' dediğimi biliyorum ama sende kalabilir."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Emin misiniz? Demek istediğim, bu ailenize aktarmanız gereken bir şey gibi görünüyor." İlk silahı ve şimdi de bu mu?

"Ben de bunu yapıyorum." Bir kolunu omuzlarıma atarak beni garip ama sıkı bir şekilde sıktı. "Dinle, Deacon gitti ve Toby'nin bana bir gelin vermesinden vazgeçtim-"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Toby bıkkınlıkla inliyor. "*Daha* otuz beş yaşındayım!"

"Evet, Emily gibi bir kızı yemeğe davet etmekten korkan otuz beş yaşında biri," diye karşılık verdikten sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yani, o sensin, Calla. Kızıma en yakın şey sensin. Bunu düğününde giyebilirsin ve belki bir gün kızın da *kendi* düğününde giyer."

"*Beşi de* bunu giyecek," diye cıvıldıyor Jonah buzdolabının yanından, bir kase annesinin pudingini içine çekerken.

Muriel'e gülümsemeden önce ona bir göz devirme hareketi yapıyorum.

"Teşekkür ederim. Bayıldım." "Bir şey değil." Omzumu okşadı.

"Şimdi, ne giyeceğine karar verdin mi?"

menünüz henüz

gelmedi mi?"

"Henüz

değil-"

"Güzel, çünkü bir fikrim var." Anneme döndü. "Geyiğe pek hevesli görünmüyordun Susan, peki orman tavuğu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Orman *tavuşu mu?*" diye yankılanıyor annem, gözlerini kısarak

düşünürken. "Bu bir kuş, değil mi?"

"Orman tavuğuna bayılırım," diye söze giriyor Björn yattığı yerden, kırdığı bir ceviz kabuğunu karıştırmakla meşgulken.

"Tadı biraz keklige benziyor," diye onaylıyor Astrid.

"Şey, şimdi, *bunu* yedim. Hatırlıyor musun Simon, o restoranda keklik sipariş etmiştik?" Onay için ona bakıyor.

Simon kürk etolu merakla incelerken duraksayıp hararetle başını salladı. "Evet. *İstiyorum.*"

Muriel gülümser. "Güzel! Çünkü Wendy ve John Keating'in bir av kuşu çiftliği var ve bana bir iki iyilik borçlular. Bahse girerim ihtiyacın kadar orman tavuğunu yok pahasına bulabilirim. Gloria da bu tarifi elma ve cevizle yapıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yememiştim. Genelde bu yabani pirinç pilavıyla servis eder ama Calla'nın geçen yaz bolca yetiştirdiği patatesle de çok güzel olur."

Hanımlar yemek masasının etrafına sandalyeler çekip mahzenimizin envanterini hafızalarından gözden geçirmeye ve fikirler üretmeye başladılar.

Simon sessizce, "Muriel senin adına pek çok iyilik yapıyor," diyor.

"Trapper's Crossing'in vaftiz babası gibi." Tüm ısrarcılığı ve işgüzarlık işe yarıyor.

Simon gözlüklerinin kenarından bana bakıyor. "Bu yolda daha fazla ilerlemelerine izin vermeden önce bilmemiz gereken güçlü bir orman tavuğu karşıtlığı var mı? Şimdi konuşun."

"Hayır. Pansiyonun sahibi bir keresinde bizim için yapmıştı. Çok lezzetliydi." Andrea ve George'u düğünümüze konuk olarak davet etmemiş olsaydık, onlardan yemeği pişirmelerini isteyecektim.

Kaşları çatılıyor. "Peki, tadı tavuk gibi mi?"

"Hayır. Bu oyun gibi." Kaşlarımı çattım. "Annemin bahsettiği keklik yemeğini hatırlamıyorsun, değil mi?"

"En ufak bir fikrim yok," diye itiraf ediyor Simon utangaç bir tavırla.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Evde böyle şeyler yapıyor mu?"

Patates soymaya ara verip öfkeli Jonah'ın pencerenin önünde durmasını izliyorum, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları pencereden kasvetli gökyüzünde. Daha önce gökyüzünden süzülen birkaç rastgele tanecik katlanarak çoğalmış ve bizi kar fırtınası bölgesine doğru sürüklüyor.

Mabel neredeyse tam bir saat gecikti.

"Bazen," diye itiraf ediyor Agnes bir tencereyi ovduğu lavabodan. "Eğer keyfi yerindeyse. Ama bugün iyi görünüyordu."

"Size şimdiden söyleyeyim, yazın buraya taşındığınızda işler değişecek. Ben yanıdayken bunu denemeyecek."

"Neden olmasın? Sen artık buralardasın ve o bunu *denemiyor, yapıyor.*" Björn elindeki kartları uzun bir süre inceledikten sonra bir tanesini destenin üzerine bırakıyor. O, Muriel, Simon ve annem sehpanın etrafında euchre oynarken, Astrid ve Teddy de Kılıçlar ve Kalkanlar masa oyununda karşı karşıya geliyorlar. Phil'in eski fenerlerinden birkaçını yaktık ve gün geceye dönerken ve elektrikler kesikken daha fazla ışık için ana alanın etrafına yerleştirdik.

Jonah'ın gözleri üvey babasına dikildi. İki gün önceki büyük patlamadan bu yana birbirlerinden uzak durarak iyi bir iş çıkardılar ama korkarım bu değişmek üzere.

"O yaşlarda nasıl olduğunu unutuyorsun, değil mi?" Astrid, muhtemelen yaklaşmakta olan tartişmayı sezerek araya giriyor. "İnatçı, tartişmacı. *Her zaman* haklıydın."

"Yani on üç yaşındaki Jonah'la evlenmek üzere olduğumu mu söylüyorsun?" Toby'ye soyulmuş patatesi küp küp doğrayıp tencereye atması için uzatarak alay ediyorum.

Annem kakhahalarla gülüyor. "Sen konuşmayı seven birisin. Toronto şehir merkezinde gezmene izin vermediğim için ne kadar adaletsiz davrandığım konusunda bana bağırmıyorsan, odana kapanıp somurtuyordun."

"Bu *hiç* doğru değil!"

"Simon? Sence bu doğru mu?"

"Ortağım için kalp yapacağım," diye duyuruyor, sorusunu kaçırmış gibi görünüyor. Ya da görmezden gelmeyi seğıiyor.

"Simon-"

"Gençlerin meşgul edilmeye ihtiyaçı var." Muriel bir tanesini masaya koymadan önce kartları elinde evirip çeviriyor. "Deacon ve Toby'nin yaramazlık yapmaya hiç vakitleri olmadı. Tatil köyünde çalışmakla çok meşguldüler. Sen merak etme. Mabel'ı kulübeleri temizlemek, çimleri kesmek ve çöpleri toplamakla meşgul edeceğiz. Yoğun gecelerde mutfakta bile çalışabilir. Para kazanmak ve sorumluluk öğrenmekle o kadar meşgul olacak ki, yaramazlık yapmaya vakti olmayacak. Geceleri ayakta uyuyacak!"

"Ve kadınlarla nasıl konuşulacağını neden hiç öğrenemediğimi merak ediyor," diye mırıldanıyor Toby.

"Belki de kulübede takılıyorlar ve mesajlarımı almıyorlar." Agnes ellerini havluya kuruyor. "Sanırım oraya gidip bakacağım."

"Gitmemi ister misin?" Jonah kapıya doğru bir adım atarak teklif ediyor.

Agnes hemen, "Hayır, hayır, sen burada kal," diyerek paltosuna ve botlarına yöneliyor. "Zaten biraz temiz hava alsam iyi olacak."

Ve eğer Mabel kulübedeyse, kızgın bir Jonah'ın ona patlaması iyi karşılanmayacaktır.

"Son bir tane." Soyulmuş patatesi Toby'nin eline tutuşturuyorum ve evde yetiştirilmiş bir havuca uzanıyorum. Muriel yine haklıydı. Hindi dışında bugün yediğimiz her şeyin bir zamanlar k   msediğim bahçede yetiştiğini bilmekten b  y k bir memnuniyet duyuyorum.

"Ah!" Agnes açık kapıda haykırıyor ve bir an için Mabel olduğunu sanıyorum, gezintiden dönmüş, kar arabasının sesi jeneratör tarafından bastırılmış. "Seni görmek güzel Roy. Calla yemeğe gelip gelmeyeceğinden emin değildi."

Roy burada mı?

Roy gerçekten Noel yemeğine geliyor mu?

Bir anlık dalgınlık ve şokla soyacağı başparmağımın köşesinin üzerinden kaydırıyorum. Bir lanetle havucu bırakıp, acı veren hasarı değerlendiriyorum. Küçük bir yara ama bir damla kan oluşmaya başlamıştı bile.

"Kovuldun." Toby bana bir k ğıt havlu uzattı ve sonra beni uzaklaştırdı. "Hey, Jonah. Roy'a yardım eder misin?" Agnes bağırıyor.

Bunu Roy'un homurdanması izliyor, "Yardıma ihtiya ım yok. Kamyonda var. Kamyondan * ıkaracağım*."

Jonah çıkarken bana meraklı bir bakış attı.

Muriel, "Roy'un bir akşam yemeği davetini kabul edeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor. "Dışarıda ne yapıyor Teddy?"

Teddy oturduğu yerden pencereden dışarıyı görmek için boynunu uzatırken kaşlarını çatıyor. "Bilemiyorum. Her ne ise, bir çarşafa sarılmış."

Kapıda bir kargaşa var.

"Tanrım, Roy. Bunu kamyonuna tek başına nasıl soktun?" Jonah geri geri adımlarla ilerlerken kasları geriliyor, örtülü nesnenin bir ucunu tutuyor.

"Garip bir durum, hepsi bu." Roy diğer uçta belirir, ayakları halı yollukta s r nmektedir.

Yüzümü kaplayan geniş zevk sırtışına engel olamıyorum. Aslında paketleyip evine bıraktığım lacivert kışlık montu ve yün havacı şapkasını giyiyor. Ona tam oturdular ve o köhne ekose ceket ve rakun şapkasından çok daha sıcak görünüyorlar.

Roy duraksıyor, dikkati oturma odamızda ve mutfağımızda geziniyor, bayram dekorunu incelerken kaşları havaya kalkıyor. Benim gülümsememle karşılaşmadan önce yemek masasının üzerinde duraksıyor.

Ağzının kenarları kıvrılıyor. Sadece bir dokunuş. Yine de benim için yeterli.

"Bu nereye gitmeli Roy?" Jonah sorar.

"İşte orada." Çenesini şöminenin yanındaki köşeye doğru uzatıyor.

"Buraya. Bana bırak." Jonah eğilerek elindeki kiriş gibi görünen şeyi Omuz. Homurdanarak ayağa kalkıyor ve onu yerden kaldırıyor.

"Oğlum. Öküz," diye düşünüyor Astrid, Jonah Roy'un sürpriz teslimatını odanın diğer ucuna taşıırken. Onu sıkıcı bir gümbürtüyle yere bırakır.

Roy kapının yanında duruyor, hâlâ paltosu ve botları içinde, şapkası elinde, onu hiç görmediğim kadar rahatsız görünüyor.

Agnes, Mabel için kamarayı kontrol etme planından geçici olarak vazgeçerek Roy'a yaklaşıp. "Astrid, Björn ya da Simon'la henüz tanışma fırsatın olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Tanıştırma işini o yapar.

"Görünüşe göre bu yıl Calla'ya iyi bakmışsın," diyor Simon selamlayarak.

Roy sırtıyor. "Bu kızın bakıma ihtiyacı yok. Her şeyi kendi başına hallediyor."

Simon kendi kendine gülümseyerek başını sallar. "Sanırım haklısın."

"Bunu yapıyor muyuz, Roy?" Jonah, Roy'un eserini dik tutuyor. Roy'un ahırında onu şaşırttığım gün üzerinde çalıştığı şey bu olmalı.

"Dur, sana yardım edeyim." Muriel çarşafı çıkarmak için ilerliyor.

Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı: bir şömine rafı. Doğal akça ağaç boyalı, her iki yanında iki sütun bulunan çarpıcı, rustik bir ahşap yapı

Yan taraf, ocağı çerçevelemek içindi.

"Bu kadar büyük bir taş şöminenin şöminesiz olmasının aptalca olduğunu düşünmüşümdür hep," diye mırıldanıyor.

Daha iyi görebilmek için yemek masasının etrafından dolanırken bir sandalyenin ayağına takılıyorum. "Geçen gün *tam anlamıyla* bunu düşünüyordum."

"Evet, şey..." Roy ayaklarının üzerinde kayar. "Sonbaharda buradayken ölçülerini almıştım, o yüzden uyacağını biliyorum. Benim yapmam için hazır olduğunuzda kolay bir kurulum olacaktır."

Düşünceli hediye yüzünden değil, herkesin başkalarını düşünemeyecek kadar bencil damgası vurduğu adam beni düşündüğü için boğazımda bir duygu düğümleniyor. Onların yanıldığını defalarca kanıtladı. "Bu mükemmel. Buraya koymak için daha *mükemmel* bir şömine rafı seçemezdim." Elimi uzun çapraz kirişin üzerinde gezdiriyorum. Bu kadar büyük ve güzel bir tahta parçasını nereden bulmuştu?

Toby de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "Bunun için çok sağlam bir ahşap kiriş kullanmış olmalısın, değil mi Roy?"

"O canavar yıllardır dükkanımda duruyordu. Doğru proje için onu saklıyordum."

Birden aklıma geldi. "Üzerine düşen kiriş bu muydu?" Kirişin tüm ağırlığı, düşen diğer tahta parçaları tarafından engellenmemiş olsaydı, onu ezebilirdi.

Roy omuz silkiyor. "Hâlâ iyi bir odun parçası."

Başımı sallıyorum ama gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diye meydan okuyor, ama ağzının kenarındaki kıvrım bana çarpık mizahı anladığını söylüyor. Sadece Roy onu neredeyse öldürecek bir şeyden böyle güzel bir hediye çıkarabilirdi.

"Bu ne güzel bir sürpriz." Jonah şömine rafını taşa yasladıktan sonra elini uzatıp ciddi bir sesle, "Teşekkür ederim Roy," dedi.

Roy tereddüt etmeden kabul eder.

Ne kadar ilerlemişsin, huysuz herif. Bir zamanlar, daha bir yıl bile olmamıştı, Roy aynı dostça hareketle alay ederdi.

Şimdi, eğer kızıyla yeniden bağlantı kurmaya başlarsa.

Onun için hâlâ umudum var. Bu konuşmanın etrafından nasıl dolaşacağımı bulmam gerekiyor.

Her şeyden önce Delyla ile konuşmam gerekiyor. Bu sabah e-postasına cevap verdim. Ona, evet, onunla konuşmak istediğimi söyledim. Sorun ne zaman olacağı. Kesinlikle bugün değil. Ve önümüzdeki altı gün düğüne hazırlanmak için burası tımarhane gibi olacak. Onunla zamana ihtiyacım var. Roy Donovan gibi basit görünen bir adamın karmaşıklığını açıklamak için zamana. Çatık kaşlı dış görünüşünün altında yatan iyiliğe onu hazırlamak için zaman.

Ona zarar veremeyeceğinden emin olma zamanı. Kendimi, ormanın derinliklerinde geçmişinden saklanan bu yalnız adamı korumayı her şeyden çok isterken buluyorum.

"Şey..." Dönüyor ve kapıya doğru bir adım atıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Pat diye söyledim.

"Ev."

"Akşam yemeğine kalmayacak mısın?"

"Hayır. Yapacak işlerim var. Sadece bunu bırakmaya geldim." Ağacı, masayı, mutfak tezgâhına taşınmış yarısı yenmiş zencefilli kurabiye evi bir kez daha tarıyor. "Size iyi geceler."

Bunu beklemem gerektiği halde hayal kırıklığım artıyor. "Glen bana mesaj attı," diye sesleniyor Toby, telefonu elinde. "Onlar Kelly'nin de şimdiye kadar dönmesini bekliyordum ve o da telefonuna cevap vermiyor."

"Tamam. Alarmları çalmadan önce kulübede olup olmadıklarına bir bakayım." Agnes tekrar kapıdan çıkıp kaybolur.

Roy onun gidişini izler. "Bu da neydi şimdi?"

"Mabel, Glen Prichard'ın kızıyla gezintiye çıktı," diye açıklıyor Toby, soymak için bir havuç toplarken. "Bir saat içinde evde olmaları gerekiyordu."

ve kimse onları ele geçiremiyor."

"Huh." Roy kaşlarını çatı. "Batıdan şiddetli fırtına geliyor. Orada kaybolmak çok kolay."

Yıllar önce annesinin fırtınada yemek için dışarı çıktığı ve bir daha geri dönmediği o geceyi mi düşünüyor?

"Muhtemelen bir arkadaşlarının evinde takılıyorlar ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardır." Ama Muriel'in çatık kaşları buna inanmadığını gösteriyor.

Yıllar önce oğlunun tek başına ava çıktığı ve bir daha geri dönmediği o geceyi mi düşünüyor?

Jonah'nın neden kafesteki bir hayvan gibi volta attığını ve bunun ne kadar tehlikeli bir durum olabileceğini anlamaya başladığımda korku omurgamdan yukarı tırmanıyor.

Bir süre sonra Roy, tipik Roy tarzıyla tek kelime etmeden kapıdan çıkar.

Beş dakika sonra Agnes geri döner, yüzü endişeyle kaplanmış. "Orada onlardan iz yok," diye onaylıyor.

Jonah nefesinin altında küfrediyor. "Tamam. Gidip onları arayacağım."

"Toby-" diye sesleniyor Muriel ama o çoktan görevini bırakmış ve kapıya doğru gidiyor.

Jonah, Agnes'e söz verir: "Merak etme. Onu bulacağız. Ne kadar uzun sürerse sürsün."

Bu bana Ağustos ayında bu evde güçsüz bir şekilde oturup Jonah'tan haber almayı beklediğim ve hiçbir şey yapamadığım o geceyi hatırlatıyor. Aklımı kaybedeceğimi düşünmüştüm.

Bunu tekrar yapamam.

"Bekle!" Paltomu ve eldivenlerimi almak için acele ediyorum.

Etrafımdaki seslerin uğultusunu dinlerken ellerimi ateşin yanında ısıtıyorum, kendimi kendi evimde bir ziyaretçi gibi hissediyorum. Agnes bir köşeye çekilmiş

Eyalet polisiyle telefonda konuşuyor, Mabel hakkında hatırlayabildiği kadar detay veriyor - boyu, kilosu, ne giydiği gibi. Muriel torpido gözünden bölgenin bir haritasını çıkardı ve Jonah sarı bir fosforlu kalemle iki saat boyunca soğuk rüzgarda taradığımız patikaları işaretliyor. Toby, hepsi onunla ve Kelly'nin babasıyla birlikte büyümüş arkadaşlarından oluşan küçük bir orduyu yirmi dakika içinde kar motorlarıyla hangarda toplanmak üzere bir araya getiriyor. Teddy evde, aramızda bize katılabilmeleri için malzeme topluyor.

Noel günü saat neredeyse akşam altı. Akşam yemeği güveç kaplarında ve tabaklarda soğuyor. Başka bir durum olsaydı, Simon'ın tüm emeği boşa gittiği için üzülürdüm. Ama tek düşünebildiğim dışarısının ne kadar karanlık ve soğuk olduğu ve Agnes'in çocuğunu Alaska'daki hayatın acımasız gerçekleri karşısında nasıl kaybedemeyeceği. Zaten çok şey kaybetti.

"Glen muhtemelen nehir boyunca kuzeye gittiklerini söyledi." Toby işaret parmağıyla haritadaki çizgiyi izliyor. "Bu havada ben bile orada birkaç kez geri döndüm ve o bölgeyi avucumun içi gibi bilirim."

Björn haritaya kaşlarını çatıyor. "Peki ya batı?"

"Hayır. O tarafa gitmelerine izin yok. Güzel havalarda bile orada kaybolmak çok kolay, özellikle de bir grup çocuk için."

Björn soğukkanlılıkla, "O zaman böyle gittiler," diyor.

Toby'nin kaşları çatılır. "Kelly kurallara uyma konusunda oldukça iyidir." "Gençler her zaman kendilerine söyleneni yapmazlar. Bahse girerim batıya gitmişlerdir."

Björn bastırıyor.

"Bu bir at yarışı değil-" Jonah sözünü yarıda kesti ve söyleyeceği başka bir şeyi ısırarak için dişlerini sıktı.

Muriel, "Elbette kuzeye doğru yola çıkmış, yollarını şaşırmış ve birkaç yıl önceki çocuklar gibi batıya gitmiş olabilirler," diyor. "Onları hatırlıyor musun? Onları on sekiz mil ötede donmuş halde bulmuştuk."

Yardımcı olmuyorsun, Muriel.

Jonah, "Nehri kuzeye doğru takip ederek başlayacağız ve sonra şu patikalar boyunca yayılacağız," diyor ve Björn'e karşı koyması için meydan okurcasına bakmaktan başka bir şey yapmadan bana doğru ilerliyor. "Burada mı kalacaksın?"

"Hayır. Ben de seninle geliyorum."

Başını iki yana sallar. "Uzun bir gece olabilir, Calla."

"Umurumda değil." Ona uzanıp elini sıkıyorum. "Eğer sen bütün gece dışarıdaysan, ben de dışarıdayım."

Başını sallıyor. "Tamam. Ama bir ya da iki katman daha eklemelisin."

Björn paltosu ve şapkası elinde, yanımıza geliyor. "Hangi makineyi kullanabilirim?"

çıkartır mısın?"

Jonah kaşlarını çatıyor, şaşkınlıktan mı yoksa kızgınlıktan mı bilemiyorum. "Öyle bir şey yok."

Elimizde sadece iki tane var ve biri Mabel'da."

"Diğerini nereden bulabiliriz?"

"Bilmiyorum ve senin için bir tane arayacak vaktim de yok." Kesinlikle kızgınlık.

"O zaman ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Ateşi yakmaya devam

et." Björn kaşlarını çatır. "Ama-"

"Bunun için zamanım yok." Jonah şapkasını kafasına geçirdi. "Calla, iki dakikan var."

Daha fazla kat bulmak için merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Araba yolundan eve doğru ilerlerken Jonah'nın vücudu benimkine karşı kaskatı kesilmiş durumda ve bunun iliklerimize kadar işleyen dondurucu soğukla bir ilgisi olmadığını biliyorum.

Mabel ya da Kelly'yi bulamıyoruz.

Saatlerce patikalarda gezinen insanların sayısını unuttum. Ama kızlardan eser yoktu, yağın kar ve esen rüzgar

Rüzgar, bırakmış olabilecekleri izleri kapatıyor.

"Böyle yerde olmaktan nefret ediyorum. Keşke uçağımı kullanabilseydim," diye hırlıyor Jonah kaskını çıkarırken.

Merdivenleri tırmanırken kalbim boğazımda atıyor, bacaklarımız yolculuktan uyuşmuş durumda. Yaklaşan kar motorlarının vızıltısı arkamızdan geliyor. İstesek de istemesek de bu gece bizi terk etmeye hiç niyetleri olmayan McGivney'ler olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Bu bizim rutinimiz haline geliyor - bir trajedi yaşanıyor ve biz bir araya geliyoruz. Bu tür korkunç olaylardan ilham almasaydık, bu moral verici olurdu.

Agnes bizi kapıda bekliyor. Yüzündeki keder, eyalet polisinden görüş mesafesinin düşük olması nedeniyle aramayı sabaha kadar durdurduklarına dair kötü haberi çoktan aldığını söylüyor.

Jonah selamlama amacıyla, "Benzin alıp kendi başıma geri döneceğim," diyor.

"Hayır, değilsiniz!" İkimiz de hep bir ağızdan cevap veriyoruz, hemen ardından Astrid ve annemden de benzer tepkiler geliyor.

"Bu gece tekrar dışarı çıkamazsınız. İkinize de bakın. Donmuşsunuz!" Annem derdini anlatmak istercesine boynumdaki sert, karla kaplanmış atkımı sıyrıyor.

"Ve dışarıda *donmuş* iki genç kız var!" "Jonah!" Astrid azarlıyor.

Bir avucunu alnına götürüyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Özür dilerim. Ama o dışarıdayken ben burada oturamam."

"Sen ve Björn'ün bu gece haydutluk yapmanıza izin veremem." Astrid'in sesinde çaresizlik var.

Jonah'ın gözleri şişer. "Ne demek istiyorsun? Björn hangi cehenneme gitti?" Sadece yorgun görünümlü Simon kalmış, bir yağ lambasının loş ışığında yemek masasında sessizce oturuyor. Bütün yiyecekler saklanmış ve mutfak tertemiz.

"Herkes dışarı çıkarken kendisi geride kaldığı için üzgündü." Astrid tereddüt ediyor. "Böyle durumlarda kendini işe yarar hissetmeye ihtiyacı var ve sen ona kendini yaşlı ve işe yaramaz hissettirdin."

Şaşkınlık Jonah'ın yüzünü karartır. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Şu anda Björn'ün egosu umurumda bile değil. Senin de umurunda olmamalı."

"Ne olduğunu açıklıyorum." Astrid Jonah'ın laf kalabalığını durdurmak için elini kaldırdı. "Kelly'nin annesi bir şey duyup duymadığımızı öğrenmek için burayı aradı. Björn cevap verdi. Evde iki küçük çocuğu olduğu için kızını aramaya gidemediğinden bahsetti. Björn de aramaya katılmak için kar motorunu ödünç alıp alamayacağını sordu. Kadın da ona ödünç vermeyi kabul etti."

Jonah annesinden tokat yemiş gibi görünüyor. "Bana altmış dokuz yaşında Norveçli bir adamın Alaska'nın vahşi doğasına kar fırtınasında *tek başına* gitmesine izin vermediğini söyle?"

"Onu durdurmaya çalıştım," diye başlıyor Astrid.

"Yalnız değil. Roy da onunla gitti," diyor Agnes sakince. Böyle bir zamanda soğukkanlılığını nasıl koruyor bilmiyorum. "Roy siz gittikten yaklaşık bir saat sonra geldi. Motor seslerini duymuş ve bunun Mabel'la bir ilgisi olabileceğini düşünmüş, o yüzden bir gelişme var mı diye bakmaya gelmiş. Björn'ün oraya gitmeye ne kadar kararlı olduğunu görünce onunla gideceğini söyledi. Roy onu kar makinesini alması için Prichard'lara götürdü ve yola çıktılar."

Jonah ensesini ovuşturuyor. "En azından *tamamen* yalnız değil." "Roy'la birlikteyse emin ellerde demektir," diyor Muriel, içeri girip konuşmanın sonunu yakaladım. "Geri döndüklerinden emin olacak."

Astrid ona minnettar bir gülümseme sunar. "Mabel'ın kazağını da yanlarında götürmüşler. Oscar'ın özellikle kokularla arasının iyi olduğunu söyledi."

"Bu havada mı?" Jonah elini karmakarışık saçlarında gezdiriyor. "*O kadar da* değil. iyi."

"Aslında araştırdım ve araştırmalara göre kurtlar avlarının kokusunu iki buçuk kilometre öteden alabiliyorlar, hatta av birkaç metre karın altında olsa bile." Simon kaşlarını çatıyor. "Yani, öyle olduklarını düşündüğümünden değil." Boğazını temizleyerek, "Çay için biraz su kaynatacağım," der ve mutfağa koşar.

"O ikisi *dört saat* önce mi çıktı?" Jonah kolunu yukarı çeker ve saatini kontrol eder.

"Evet ve Björn o şeylerden birinin üzerine oturmayalı en az otuz yıl oldu. Sırtındaki sorunlarla şu anda çok rahat olduğunu düşünemiyorum."

Jonah kuru bir sesle, "Egosu zarar görmediği sürece," diye mırıldanıyor.

Tüm bunların Jonah'ın yapacağı bir şeye benzediğini belirtme dürtüsüne karşı dilimi ısırıyorum. Bu daha sonra, herkes güvenli bir şekilde eve döndüğünde konuşulacak bir konu.

"Üzgünüm anne, ama geri dönmem gerek."

"Ama bu haldeyken neyi görebileceksin ki?" Astrid yalvarıyor.

"Bilmiyorum ama Mabel dışarıda donarak ölürken burada parmağımı kıcıma sokarak oturmamın imkanı yok."

"Neden unutmadan önce haritaya bir göz atıp daha önce gittiğimiz yerleri işaretlemiyoruz?" Muriel haritanın hâlâ serili olduğu masayı işaret ediyor. "İçimize sıcak bir çay koyarız ve sonra hep birlikte tekrar oraya atlarız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Jonah başını sallar, kaşları sürekli çatıktır.

Agnes ellerini ovuşturarak, "Ben de dışarı çıkmak istiyorum," diyor. "Artık burada oturamam-"

"Bak ne diyeceğim, ben Teddy ile gideceğim, sen de benim makinemi al. Toby, sen şu haritayı çıkarmaya başla. Bir mesane molasına ihtiyacım var." Geçerken Agnes'in omzunu sıkar - çocuğu sonsuza dek kaybolmuş bir kadının, çocuğu kaybolmuş bir kadına sessiz bir sempati jestidir bu.

Patika üstüne patika işaretlemeye koyulduğumuzda midemin çukurunda korku çalkalanıyor. Çok yol kat ettiğimizi biliyordum ama bu kadarını fark etmemiştim.

Yirmi dakika sonra, hâlâ iliklerime kadar donmuş bir halde, geçen yıl Agnes'ten aldığım ve bu gece ayaklarımı kurtaracak olan değerli Noel hediyesi tavşan botlarımı giyyordum ki bir motor sesi duyduğuma yemin edebilirim. Agnes ve Jonah da duymuşa benziyor, çünkü hepimiz aynı anda ön verandaya koşuyor ve beklentiyle izliyoruz.

Nefesimi tutuyorum.

İki kar arabası garaj yolunda ilerliyor. Ve sonra iki tane daha beliriyor.

Bu mesafeden sürücülerin kim olduğunu söylemek imkânsız - eğer kontrol için gelen arama ekipleri iseler.

Ta ki yanlarında yarışan iki dört ayaklı hayvanı görene kadar.

"Bu Roy!" Kalbim göğsümde çarpıyor, çaresizce rahatlamak istiyorum. Ama Roy, Björn ve yol boyunca topladıkları gönüllüler mi?

On saniye sonra, Mabel evimizin önünde durdu.

Ve saatlerdir beni saran korku, kollarımdan bacaklarımdan kalkıyor ve beni ağırlıksız hissettiriyor.

"Tanrı'ya şükür." Agnes verandanın kapısını iterek dışarı çıkıyor ve patikadan aşağı, kar makinesinden inen kızına doğru koşuyor. Jonah ve ben de hemen arkasındaydık.

Birbirlerine sarılırlar, hıçkırıkları yakındaki jeneratörün uğultusuna karışır.

"Kaybolduk! Nereye gidersek gidelim, yanlış yöne gidiyorduk. Sanki daireler çiziyorduk. Çok korkmuştum! Çok özür dilerim." Mabel'in kelimeleri ağzından sürekli bir bulanıklık içinde dökülüyordu.

Şimdi Agnes'in üzerinde yükseliyor ama yine de Agnes'in sert kucağında bir şekilde küçük görünüyor. "Sorun yok. Artık güvendesin."

Herkes evden dışarı süzüldü ve bir koro halinde rahatlamış iç çekişler ve ünlemler duyuluyor.

"Oscar beni buldu!" Mabel gözyaşlarının arasından güler. "Buna inanabiliyor musun? Roy kokumu bir mil öteden aldığını ve doğruca bize doğru koşmaya başladığını söyledi."

"Bu da bir şey değil mi?" Agnes önce geri çekilen kurt köpeğine, sonra da Roy'a bakar. "Onları bulup geri getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Björn'e doğru başını sallıyor. "Batıya gitmemiz konusunda ısrar eden oydu. O tarafa gideceklerini sanmıyordum ama peşini bırakmadı. İnatçı baş belası."

"İçimde bir his vardı." Björn koltuğundan kalkmak için çabalıyor. Norveççe bir şeyler söylüyor ve Astrid koşarak denge için onun elini tutup kalkmasına yardım ediyor. "Dört saat boyunca bunlardan birinin üzerinde oturmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Bu hiç iyi değil."

"Şuna bakın. Her şey yolunda gitti." Muriel patikada ilerliyor ve Björn'ün az önce boşalttığı makineye tırmanıyor. "Bunu senin için Noreen'e geri götürmeme ne dersin?" Teddy ve Toby'ye başıyla işaret ederek onların da aynı şekilde ve hızla gelmelerini ister. "Hadi Kelly. Seni de eve götürelim. Eminim ailen endişelenmeyi bıraktıkları için mutlu olacaklardır."

Kelly Roy'a dönerek utangaç bir gülümseme takdim eder.

"Teşekkür ederim." O da yanıt olarak homurdanır.

"Bu "Sen hoş geldiniz' içinde Curmudgeon. O ustalaşmış "diye açıklıyorum, onların kıkırdamalarını ve Roy'un sivri bakışlarını kazanıyorum.

"Tamam. Hadi seni içeri götürelim." Agnes öfkeyle kızının omuzlarını ovar. "Seni bir doktora kontrol ettirmeliyiz."

"Sanırım iyi olacaklar. Eski, terk edilmiş bir kulübe bulmuşlar ve ateş yakmışlar. Birbirlerine sokuldular. Akıllı kızlar."

"Ve sen iyi bir adamsın, Roy Donovan!" Muriel motorun uğultusu arasında bağıyor. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler!" Havalanıyor, ardından

Kelly, Toby ve Teddy tarafından yakından.

Sadece Jonah, Roy ve ben karanlıkta paltolarımız ve şapkalarımızla dışarıda kaldık, jeneratörün yaktığı tek spot ışıktan başka ışık veren bir şey yoktu.

"Ben Mabel'ı kontrol edeceğim." Jonah yanağıma bir öpücük konduruyor ve isteksizce ekliyor, "Ve Björn için sözlerimi ye."

Gülümsüyorum. Jonah ne kadar dik kafalı olursa olsun, yanıldığında bunu kabul eder. "Ben oraya gidene kadar gerçekten iyi yalakalık yap. Bunu izlemeyi seviyorum."

Homurdanıyor. "İyi geceler Roy. Ve tekrar teşekkürler." Yola çıkmadan önce Roy'un cevabını beklemez çünkü cevap alamayacağını bilir.

Kollarımı göğsümün etrafında kıvırıyorum. "Ne Noel günü, ha?" Ben de geçen yılın unutulmaz olduğunu sanıyordum.

"İçeri girmelisin. Isınman Cuma gününe kadar sürecek."

Isınmaktan bahsetmişken... "Lacivert sana çok yakışıyor." Yeni şapkasına doğru başımı salladım. Tavşan kürküyle astarlanmış, seçerken içim cız etti ama sonra Roy'un Roy olduğuna ve sahte kürk giymeyeceğine bahse girdim. "Belki sen Zeke'i görmeye geldiğinde Haydut saklanmayı bırakır."

Paltosunun kolunu düzeltiyor. "Yeni bir şey giymeyeli uzun zaman olmuştu."

"Ve şimdi düğünümüzde giyecek bir şeyin var."

Homurdanıyor.

"Ben ciddiym Roy. Lütfen gel." O gece yoldayken cevabımın ne olması *gerektiğini* daha çok düşündüm. "Biz senin için o kadar önemli olmayabiliriz ama sen bizim için önemlisin. *Benim* için. Sen, Muriel, Toby ve Teddy... Siz benim ailemsiniz. Siz olmasaydınız hala Alaska'da olur muydum emin değilim. Jonah ve ben buraya kadar gelebilir miydik bilmiyorum." Birbirimizi ne kadar şiddetle seversek sevelim, bazen bu yeterli olmuyor.

Ailem bunun kanıtıydı.

Gözlerimin duygularla dolduğunu hissediyorum. "Senin için masada bir yer ayarlayacağım ve umarım orayı doldurmak için orada olursun. Tozlu eski bir kot pantolon ve o korkunç Davy Crockett şapkasıyla olsan bile." Ona başka bir saçma bahane bulması için zaman tanımak istemediğimden geri çekiliyorum. "Sanırım akşam yemeğinde orman tavuğu yiyeceğiz ve onları avladığını biliyorum, bu yüzden bana onu yemeyeceğini söylemeye çalışma bile."

Yolun yarısına gelmiştim ki, garip bir şekilde kasvetli bir tonda, "Onunla konuşmaktan çok korkuyorum," dediğini duydum.

Ayaklarım durdu.

"Annesini ve onu yetiştiren adamı kaybetti. Onların yerini dolduracak birini arıyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratacak huysuz, yaşlı bir adamım. Kimseye verecek sevgim yok. Ne ona, ne de çocuklarına." Dudakları bükülür. "Artık *nasıl* seveceğimi bile hatırlamıyorum."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Ona geri dönüyorum. "Ve onların yerini almak istediğini sanmıyorum. Seni tanımak istiyor." Biliyorum çünkü bir zamanlar ben de onun yerindeydim.

Yıpranmış eldivenlerini inceliyor ve ben de ona yeni bir çift eldiven almayı aklıma not ediyorum. "Bilinecek pek bir şey yok. Oldukça sıkıcı bir adamım."

Kıkırdıyorum. "Pek çok şeysin Roy, ama sıkıcı olmak bunlardan biri *değil*." Hâlâ ikna olmamış bir şekilde başını sallıyor. "Annesine yaptığım şeyden sonra mı?" "Belki sana bunu sorar," diye kabul ediyorum. "Belki bilmek isteyecektir.

Neden olduğunu. Ve belki de o günden beri her gün pişmanlık duyduğunuzu bilmek ona ihtiyacı olan kapanışı sağlayacaktır. Onunla konuşana kadar bilemezsin. Ama deneyimlerimden bildiğim bir şey var ki, ikiniz de denemeye istekli olduğunuz sürece *asla* çok geç değildir. O da öyle Roy. O yüzden telefonu kaldırıp onu arayacak cesaretin olsun. Ya da ona yaz. Hayatının geri kalanında vereceğin en iyi karar bu olacak." Tereddüt ediyorum. "Bunu yaptığında yanında olabilirim. Eğer istersen."

Roy bu teklifi çiğniyor gibi görünüyor. "Burada daha fazla durursan buzlu şeker gibi olacaksın. Şimdi içeri gir, duydun mu?" Başlıyor

Motoru çalıştırıp garaj yolundan aşağı iniyor, Oscar ve Gus da peşinden.

Gidişini izlerken gülümsüyorum. "Sana da mutlu Noeller."

Verandaya giden yolu yarılamlıştıım ki elektrikler geldi ve beyaz parıldayan ışıkların göz kamaştırıcı görüntüsüyle karşılaştıım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Burada bir tane daha var," diyor annem dişlerinin arasında tuttuğu tokayla. Tokayla dağınık bir saç topluyor ve geri çekilerek son bir saattir hazırladığımız gevşek saç modelini inceliyor. Gülümsüyor, göz kamaştırıcı ela yeşili gözleri gelinliğimin üzerinde boylu boyunca geziniyor. Connie bir sihirbaz olduğunu kanıtladı, gece geç saatlere kadar çalıştı, birkaç gece boyunca dikişleri söktü, fazla malzemeyi kesti ve bedenime uyacak şekilde tekrar dikti. "Mükemmellik."

"Kesinlikle mükemmel," diye yankılandı Diana, sanki bir fotoğraf çekimi için poz vermiş gibi yatağımızın üzerine uzanmış, iki buketi de tutuyordu. Ona ne isterse giymesini söyledim. Diana'nın evden getirdiği annemin elbisesinin tonuyla uyumlu, donmuş fonda göze çarpacak kızcık rengi seksi ve boho şık bir elbise seçti.

"Her şey öyle. Her detay." Boğazımda bir yumru alevleniyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

Ellerimi avuçlarının arasına alırken annemin gözleri parlıyor. "Elbette tatlım. Ben *sadece* bugünün unutulmaz olmasını istedim. *Senin için.*"

Lacey sanki orada değilmiş gibi etrafımızda dolaşarak an be an fotoğraf çekerken artık sivri uçlu objektifi neredeyse hiç fark etmiyorum. Bana kazanan fotoğraflarından bazılarını gösterdi ve yeteneğinden hiç şüphe yok. Fotoğrafları görmek için şimdiden can atıyorum ve gün henüz bitmedi.

Son altı gün alışveriş, çöp karıştırma, toplama, el işi yapma ve temizlik telaşıyla geçti. Ale House'un duvarlarındaki en rüküş tabela ve resimleri söktük ve şimdilik kutulara yerleştirdik. Şaşırtıcı bir şekilde annem geyik ve geyik kafalarını bırakmak istedi. Rustik cazibeye katkıda bulundukları konusunda ısrar etti.

Şimdi, Muriel'in bile bu sabah içeri girdiğinde bir an için nutkunun tutulduğu, ormanlar kadar yeşilliği ve ambiyans yaratmak için yalvardığımız, ödünç aldığımız ve satın aldığımız fenerleri gördüğü şaşırtıcı bir dönüşümün üzerinde sessizce duruyorlar. Toby ve Jonah halk merkezinden masalar getirdiler ve bunları kiraladıkları bakır ve kristal tabaklar, süslü şamdanlar ve Anchorage'ın yüz mil uzağındaki tüm al ve bordo çiçeklerle süslenmiş ziyafet tarzı uzun bir masaya dizdiler. Jonah dün mallarla birlikte geldiğinde Archie bir çiçekçinin mahzeni gibi kokuyordu.

"Tık... tık," diye sesleniyor Simon çatlak yatak odası kapısının arkasından. "Seni beklediklerini ve havanın oldukça soğuk olduğunu söylemek için gönderildim, bu yüzden" -başını içeri sokar- "eğer evlenmeye karar vermediysen

..." Mavi gözleri elbisemde ve yüzümde gezinirken sözleri havada uçuşuyor. "Evet, görünüşe göre gitmeye hazırsın." Garip, hüzünlü bir gülümseme dudaklarına değiyor.

"Sanırım moda gereği geç kalmak, insanları Alaska'da donmuş bir gölün kenarında beklettiğinizde pek işe yaramıyor." Vizon şala uzanıyorum, sinirlerim midemde çırpınıyor.

Diana ciyaklayarak yataktan kalktı. "İşte, tut şunları." Buketleri Simon'ın ellerine tutuşturdu ve ona hediye ettiğim fildişi kürk etolü giymek için kendi ellerini serbest bıraktı.

Simon sessizce beklerken kokulu gülleri ve okalıptüs yapraklarını içine çekmek için eğiliyor, üç parçalı gri balıksırtı tüvit takım elbisesi içinde seçkin bir beyefendi, Diana sayesinde evden başka bir tedarik.

"Teşekkür ederim." Onları adamın elinden alıyor ve dışarı çıkmadan önce eğilip yanağına bir öpücük konduruyor. "Ben aşağıda olacağım!"

Annem, Simon'ın yanından geçip koluna vurarak, "Benim için bir kez daha tuvalete git," diyor.

"Bize biraz izin verir misiniz lütfen?" diye sorar Lacey.

Söğüt gibi sarışın gülümseyerek dışarı çıkıyor ve yolda şifonyerden beresini alıyor.

"Son büyük bilgelik sözleri var mı?"

Simon derin bir nefes çeker. "Tuvalet şifreli. Biz konuşurken annen arabayı arka tarafa çekiyor. Kaçmak için hâlâ zaman var."

Bir kahkaha patlattım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Peki o zaman..." Bir an yeleğinin karamel rengi düğmeleriyle uğraşıyor. "Biliyorum, senin havalı ve vahşi, çalı uçağı uçuran baban değilim, ama sakıncası yoksa" - boğazını temizliyor ve tekrar konuştuğunda o İngiliz tonu sertleşiyor - "seni şimdi evlenmen için oraya götürmek istiyorum."

Uzak tutmayı başardığım gözyaşlarım şimdi özgürce akıyor. Varlığımın her zerresiyle babamı özlüyorum. Keşke onun yumuşak kıkırdamasını tekrar duyabilseydim. Keşke o çok sevdiği uçaktan inişini izleyebilseydim. Keşke burada olsaydı da Jonah'la evlendiğimizi görseydi. Biliyorum ki o da bunu isterdi.

Ya hayatta olsaydı? Benimle koridorda yürüyor olurdu.

Simon sol tarafımda yürürken o benim sağ tarafımda olacaktı. "Haklısın. Sen benim havalı, uçan babam *değilsin*." Annemin kızılılık rengi elbisesine tıpatıp uyan kravatını düzeltmek için uzandım. "Sen benim bilge, sabırlı ve güvenilir babamsın, *asla* kimseye ikinci planda kalmayacaksın. Wren Fletcher bile."

Yutkunuyor, kendi gözleri de buğulanıyor. "Sanırım bu da oldukça havalı." Kıkırdıyorum, parmak uçlarımla gözyaşlarımı siliyorum.

"Evet, öyle."

Soğukkanlılığını toparlamak için derin bir nefes daha alıp bana dirseğini uzatıyor. "Bunu yapacak mıyız?"

Gölümsüyorum. "Öyleyiz."

Diana evin köşesini döner dönmez Michael gitarını tıngırdatmaya başlar. Onu Ann'in melodik tınısı takip ediyor.

"Oh, çok *güzeller*," diye mırıldanıyor Simon, yaprak dökmeyen vazoların sıralandığı temizlenmiş patikada *i l e r l e r k e n* bana sıkıca sarılıyor. "*Gerçekten güzeller*." "Evet. Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyorum, işaretlenecek bir kutu daha, bir rahatlama daha. Geçtiğimiz Pazar günü uzaktaydılar, bu yüzden kiliseye bile gidemedim. Muriel'le birlikte onları dinlemek için.

"Bu şarkıyı daha önce duydum mu bilmiyorum. Çok güzel."

"Öyle." Kalbimde bir nostalji kıpırtısı. Bunu ilk kez babamla *Notting Hill*'i izlerken duymuştum. O filmi -ve koleksiyonundaki tüm Julia Roberts filmlerini- son haftalarda yarım düzine kez izlemiş olmalıyız.

Huş ağaçlarının arasından geçerken heyecandan karnıma ağrılar giriyor. Işıldayan tanıdık yüzlerden oluşan bir grup bizi karşılıyor ve ben sırayla hepsini tanımaya çalışıyorum. Davet edilen herkes burada. Bobbie ve George erzak almak için şehirdeyken telefonlarına gelen mesajı almışlar ve uzak kulübelerindeki tatillerinden erken dönmüşler. Andrea ve Chris kulübenin yılbaşı gecesi kalabalığını müdürlerine emanet etti. Jonah'ın bu yaz birlikte yangınlarla mücadele ettiği yangın patronu ekibinden ikisi Kaliforniya'daki sözleşmeli işlerinden sırf bunun için evlerine uçtular.

Herkes geldi.

Roy bile.

Yan tarafta, herkesten uzakta duruyor, geniş kenarlı kovboy şapkası gözlerini benden saklıyor. Tören bitmeden kaçmaya hazır görünüyor.

Ama o geldi.

Herkesi en azından bir bakışla selamladıktan sonra nihayet dikkatimi Jonah'a yöneltiyorum, üç parçalı kömürlü dimi takım elbisesi içinde yakışıklı ve sadık dayanağım uzun kırmızı halının sonunda duruyor, güneşin batmasına bir saat var. Archie onun arkasında oturmuş, bizi karı koca olarak ilk uçuşumuza götürmek için bekliyor, Jonah'ın reddedemeyeceğim bir ısrarı. Teddy sol yanında duruyor, ıslıl ıslıl ve nikâhı kıymaya hazır; sağ yanında ise göz kamaştırıcı siyah bir elbise giymiş ve sağdıç olarak görev yapacak olan cilalı Marie duruyor.

Jonah'nın buz mavisi gözlerindeki yoğunluk, yaklaşmamı izlerken kalbimin teklemesine ve sonra ilk bakışlar, ilk dokunuşlar, ilk öpücüklerle geçen o saatler, günler, haftalarda olduğu gibi şimdi de güçlü bir şekilde çarpmasına neden oluyor. Ancak şimdi bu tepkiyi uyandıran şey yakışıklı bir yüz ve güzel gözlerden çok daha derin.

Jonah'ın korkusuz özgüveni kanımı kaynatıyor.

Her odada onu aramama neden olan sarsılmaz sadakati. Dizlerimin bağını çözen evcilleşmemiş tutkusu.

Bu vahşi adamın kalbini oluşturan her şey -içte ve dışta, iyi ve kötü-.

Ve ölüm bizi ayırana kadar benim olmak üzere.

Jonah yerinden ayrılp hızla bana doğru ilerliyor.

Marie yine de hızlı davranıp kolundan tutuyor. "Hayır! Hatırladın mı? Onu beklemen gerek!" diye kıkırdayarak azarlıyor. Arkamızdaki küçük kalabalık da kahkahalarla bize katılıyor.

Çenesi gerilir ve "Acele et" der.

Karla kaplı zeminden ayrılp halıya ilk adımımı atarken iç çekiyorum.

"Rahatlamış görünüyorsun," d e d i Simon. "Gerçekten de gelmeyeceğinden mi korkuyordun?"

"Hayır. Ama şu herrebunad şeylerinden birini giymesinden korkuyordum." Geleneksel Norveç kıyafeti.

Lederhosen, bence. Jonah'ın bile bu görüntüyü yakalayabileceğinden emin değilim. "*Bir şeylerin* peşinde. Bunu biliyorum."

"Ah, evet." Simon'ın kaşları çatıldı. "Tam olarak emin değilim ama bunun o rakunla ilgili olabileceğinden biraz endişeliyim. Ve yüzüğünle."

EPİLOG

Temmuz

"Onlarla dolu *kocaman bir* alan vardı, bu yüzden Jonah oraya *inmeye* karar verdi. Bunu yapmasına alışabilecek miyim bilmiyorum." Canlı mor kır çiçeklerinden oluşan buketi su dolu kavanoza koyup beyaz haçın yanına yerleştirirken kıkırdıyorum. "Yine de çok güzeldi."

Mezarlık böylesine ılık bir yaz günü için garip bir şekilde sessiz. Buraya gelirken Bangor'dan geçtim; tozlu yollarda yürüyen, alışveriş torbaları taşıyan ve komşularıyla selamlaşan insanlarla doluydu. Meyer'in park yeri tıklım tıklımdı. Agnes, uzun süren bir fırtına sisteminin kargo uçaklarını günlerce yere indirmesinin ardından mağaza raflarının tüm hafta boyunca boş kaldığını söyledi. Sanırım yeniden stok yapmış olmalılar.

Küçük model uçağı çiçeklere daha yakın oturacak şekilde ayarlıyorum. "Agnes ve Mabel bugün bizimle birlikte eve uçuyorlar. Yeni evlerini görmelisin." Prefabrik kütük evi inşa etmesi için tuttuğumuz inşaat şirketi, zemin düzleştikten sonra binayı dikmenin uzun sürmeyeceğini söylemişti. Yalan söylemiyorlardı. Bir hafta önce gölün kenarında ağaçların olduğu yerde düz bir zemin vardı. Sonraki hafta? Küçük ama güzel iki katlı bir ev.
A

O zamandan beri, elektrik ve sıhhi tesisat, döşeme ve mutfak dolapları kuran esnafın geçit töreni yapıldı.

Şimdi son rötuşları yapma sırası Roy'dadır. İşini bitirmekten çok uzak ama Agnes yerleşmek için sabırsızlanıyor, Bangor'daki evi satılmış ve kişiliği boşaltılmış. Ayrıca huysuz adamın elinde keski ve testereyle ortalıkta dolanmasına aldırmadığını, pek bir şey söylemediğini söyledi. Adam da Agnes'in gevezeliğine aldırıyor gibi görünüyor.

"Bahçe *çılgınca* büyüyor. Bin kavanoz çilek reçeli yapmış olmalıyım. Yani gerçekçi olmak gerekirse elli taneydi ama sanki bin taneymiş gibi *hissettim*. Ve bir kabak var ki şimdiden diğer tüm kabakların üç katı büyüklüğünde. Bu bir mutant. Muriel büyüdüğünde onu dev sebze yarışmasına sokmamız gerektiğini söylüyor. Ama muhtemelen çiftçi pazarında satacağım." Babamın adını heceleyen harflerin izini sürüyorum. Muhtemelen yakında yeni bir kat boya kullanabilirler. "Delyla geliyor. Bunu sana daha önce söylemiş miydim? Söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum. Gelecek hafta çocuklarıyla birlikte geliyor. Bizimle kalacaklar." Noel'in ertesi günü uyandım ve onu aradım. Kahveden önce, hâlâ yataktaydım. Beklemedim. Boş boş konuşmadım. Aradım ve üçüncü çalışta cevap verdi, tatlı güneyli tınısı telefon hattında şaşkınlık yaratıyordu.

Ona tanıdığım Roy Donovan hakkında her şeyi anlattım, ihtiyacı olan bir komşusu için her zaman orada olan, doğru kelimeleri seçemeyebilir ama bir şekilde her zaman *gerçekten nasıl* hissettiğini size bildiren kişi. Kendi ailemden biriymiş gibi değer verdiğim bir adam.

Göründüğünden çok daha fazlası olan ve pişmanlıkları dipsiz olan adam.

Annem sabırsızlıkla saatine vurarak içeri girene kadar bir saatten fazla konuştuk.

Delyla bana teşekkür etti ve ileride beni arayıp arayamayacağını sordu. Ertesi hafta aradı.

Ondan bir hafta sonra, Roy'un düğünümüzden birkaç samimi fotoğrafını ona e-posta ile gönderdim. Bana bolca teşekkür etti.

Ertesi hafta Roy'a bir mektup gönderdi ve çıktısını alıp ona vermemi istedi. Mektubu mutfak masasına bıraktım. Üç gün boyunca homurdandı, hırladı ve bana Muriel Junior adını taktı. Sonra birdenbire evimize geldi ve ona şu lanet bilgisayarlardan birini nasıl kullanacağını öğretmemi istedi. Ben de ona bir hesap açtım ve düşüncelerini yazması için onu yalnız bıraktım. İlk e-postayı bitirip Gönder tuşuna basması üç saatini aldı. Delyla bana sadece yedi cümle uzunluğunda ve özürlerle dolu olduğunu söyledi.

Ondan sonra Roy her pazartesi saat gibi el yazısıyla kızına söylemek istediklerinin taslaklarıyla evimize gelmeye başladı. Onu ofiste bırakıyorum. Bazen saatlerce orada kalıyor, klavyeye küfrediyor, iki parmağıyla acı verecek kadar yavaş yazıyor.

Nisan ayında, ikisi için bir video görüşmesi ayarladım. Zar zor iki kelime söyledi. Şaşkın görünüyordu. Önemli değildi çünkü Delyla konuşmayı seviyordu. Bir süre kulağının koptuğundan şikayet edeceğinden korktum ama etmedi. O zamandan beri görüntülü arama becerilerini geliştirdi, sorular soruyor ve onlara tam cümlelerle cevap veriyor. Onu nadiren gülümserken bile yakaladım, ki bu artık o kadar da nadir değil gibi görünüyor, özellikle de Gavin ve Lauren varken.

Delyla ile ya Roy'la olan bağlantımız ya da babamla aramdaki yabancılaşma nedeniyle bir yakınlık kurdum. Uzun kış ayları boyunca kendi arkadaşlığımızı kurduk, bazen FaceTime'da saatler geçirdik, güldük ve hiçbir şey ve her şey hakkında sohbet ettik.

Alaska'ya gelmeyi önerdiğinde, ona kalacak bir yer teklif etmekte tereddüt etmedim. Roy'a kızının buraya gelip onunla yüz yüze görüşeceğini söyleyecek cesareti bulmam üç günümü aldı. Başta sinirlendi ama burnunu soktuğum için beni cehennemle lanetlemedi.

Huysuzun kesinlikle yola geldiğini söyleyebilirim.

Telefonumu kontrol ettim. "Jonah, Marie'yi köylere uçurmaktan dönmüş olmalı." Geçen gün öfkeyle evimize geldi ve Bangor'a yapacağımız bu geziye katılmak için yalvardı. "Her şeyden" uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. "Her şeyin" ne olduğundan emin değilim ama Toby'nin kavgalı olduğunu söylediği kızak köpeği yetiştiricisiyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

Yerleştirildiği günü hâlâ hatırlayarak sade ve ciddi haçı inceliyorum. Göğsümde bir sızı hissediyorum. "Neden seni geride bırakıyormuşuz gibi hissediyorum?" Sanki Batı Alaska'yla olan son bağlarımız da kopuyor. Agnes ve Mabel Trapper's Crossing'deyken, artık bu tarafa gelmek için gerçek bir neden yok. "Sanırım bu pek mümkün değil, değil mi? Sen hâlâ benim için her yerdesin." Tepemde bir uçağın vızıltısını duyduğumda, onun Wren Fletcher olduğunu, en sevdiği şeyi yaptığını, dağların üzerinde, çok sevdiği toprakların üzerinde uçtuğunu düşünmek isterim. Sadece artık inmeye ihtiyacı yok.

"Hey, Calla!" Jonah'ın derin sesi mezarlığın kenarından geliyordu. Yanaştığını duymadım. "Kusura bakma ama orada işin bitti mi? Çünkü önünü almak istediğim bir hava durumu var. Aggie'nin her şeyi hazır."

Onu George'un ödünç aldığı kamyonu yaslanırken görüyorum, USAF şapkasını alnına indirmiş, yumuşak, siyah pamuklu tişörtü güçlü bedenine yapışıyor. Beni orada bekleyecek. Babamın mezarı başında geçirdiğim zamanı asla bölmez.

"Buraya bir daha ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Midemde çılgınca kelebekler uçuşurken dudağımı ısıırıyorum. "Ama sana küçük bir sır verebilir miyim? Henüz Jonah'a bile söylemediğim bir sır?"

Eğiliyorum.

Ve kocamı çok mutlu edecek sözleri fısıldıyorum.

Calla, Jonah ve Trapper's Crossing, Alaska'nın geri
kalanı ile
Dr. Marie Lehr'in hikayesi.

Başlık ve çıkış tarihi gelecek.

YAN KOMŞUNUN OYUNCUSU - SNEAK PEEK

Birinci Bölüm

2007

İlk günü kusmadan ve ağlamadan atlattım.

Bu sloganla tişört yapıyorlar mı? Yapmalılar. Yaz tatilinden sonra kırık bir kalple okula dönen tek kişi ben olamam. Gerçi o tişörtü giyersem yalan söylemiş olurum. Bugün ağladım ama bunu herkesin içinde yapmadım. İlk iri gözyaşım yanağımdan aşağı yuvarlanırken bir tuvalet kabinine girdim ve sonra tüm öğle yemeğimi kıcımı klozet kapağına dayayarak, kıkırdayan kızlar içeri girip çıkarken hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak geçirdim.

Ve bu tepkiyi vermek için Shane Beckett'in bir bakışı yetti. Daha doğrusu, bir bakışın olmaması. Üçüncü ve dördüncü ders arasında koridorda yollarımız kesiştiğinde, o güzel viski rengi gözleri benimkilere dokundu ve sanki anlık bir bağlantı tesadüfmüş gibi uzaklaştı.

Sanki Polson Falls Panthers'ın on yedi yaşındaki, bir metre boyundaki yıldız oyun kurucusuyla yazı yarı kalıcı bir dudak kilitlenmesiyle geçirmemişiz gibi.

Sanki dün gece, apartmanımın önünde babasının arabasında otururken, bana çok ciddileştiğimizi, çok hızlı olduğumuzu ve

futbola odaklanması gerektiğini ve benim çok fazla dikkat dağıtıcı olduğumu söyledi.

Shane Beckett'in bugün koridorda attığı o boş ve anlamsız bakış, yapabileceği her şeyden daha kötüydü ve yok olmuş ruhumu arkamda sürükleyerek tökezlememe neden oldu.

Günün geri kalanı acı verici bir bulanıklık içinde geçti; son zil çaldıktan sonra kalabalıktan kaçmak için aynı tuvalet kabinine girdim. Orada çok zaman geçireceğimi tahmin ediyorum. Belki de bir dolu tabelası asmalı ve okul yılı boyunca benim olduğunu ilan etmeliyim.

"Hey, Scarlet." Adımları canlı Becca Thompson, Polson Falls Lisesi'nin ön kapısının önündeki merdivenlerde yanımdan geçerken sempatik bir gülümseme yayıyor.

"Selam," diyorum ama şen şakrak sarışın çoktan gitmiş, kaldırımda koşar adım ilerliyor, arkasına bile bakmıyor, sanki beni hiç selamlamamış gibi. Yeterince iyi biri ama ılık samimiyetine şaşırmamalıyım. Hiçbir zaman aynı çevrelerde bulunmadık; o popüler bir amigo kız, ben ise yazın her hafta sonu yerel arabalı sinemada çalışan suskun bir matematik öğrencisiydim. Shane ve ben çıkmaya başlamadan önce, annelerimiz kuaför salonunda yıllarca birlikte çalışmasına rağmen, kibarca selamlaşmaktan başka bir şey yapmamıştık.

Buna bir de Becca'nın Penelope Rhodes'un, nam-ı diğer Kızıl Şeytan'ın, yani bu nemli koridorlarda yürüyebilecek en kötü insanın en yakın arkadaşı olduğu ve bütün yaz İtalya'da olduğu gerçeğini ekleyince, bir kez daha istenmeyen adam ilan edilmeme şaşırmadım.

Becca belli ki Shane'le ayrıldığımızı biliyor. *Hepsi* biliyor olmalı. Ama en azından beni kabul etti, sanırım bu da var.

Şu anda otoparka doğru gidiyor. Sporcuların, amigo kızların ve diğer popüler kalabalığın takıldığı, ailelerinin onlar için aldığı arabaların etrafında toplandıkları, konuştukları, güldükleri ve köylüleri görmezden geldikleri yer.

Saatimi kontrol ettim. Son zil çalalı yirmi dakika olmuş. Çoğu şimdiye kadar gitmiş *olmalıydı*. Ağır bir iç çekişle, fare kahverengisi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, sırt çantamı omzuma atıyorum ve göz temasından kaçınmaya ve hayatımın geri kalanında - ya da en azından gece boyunca - yatak odamda saklanabileceğim sekiz blokluk eve doğru yürümeye hazır bir şekilde patikadan aşağı iniyorum.

Virajı dönerken Steve Dip'in futbol takımından iki çocukla birlikte bu yöne doğru gittiğini görüyorum. Midem sıkışıyor. Shane'in en iyi arkadaşı olan top toplayıcının lakabının Dipshit olmasının bir nedeni var. Acımasız bir espri anlayışı olan iğrenç bir herif.

Herkesin yaptığı gibi beni görmezden geleceğini umarak nefesimi tutuyorum.
ol.

Gözlerimiz buluşuyor ve o göz kırptıyor. *Öyle bir şans yok*. "Hey, BB. Bana elli dolara mal oldun.
dolarlar!"

Kaşlarımı çattım. *Ne?* Bana neden böyle seslendiğine dair hiçbir fikrim yok, ama bu gurur okşayıcı bir şey olamaz, özellikle de ardından gelen şamatalı kahkahalarla birlikte.

Bir elini kırpılmış saçlarının arasından geçiriyor. "Dottie'ye daha sonra *hızlı bir sevişme* için geleceğimi söyle, olur mu?"

"Isır beni," diye karşılık veriyorum, geçerken yanaklarım yanıyor. Ne zamandır bu aptal şakanın üzerinde oturuyordu? Bu tarz bir şeyi ilk defa duymuyorum. Anneniz kasabanın bisikletçisi olunca, herkes kendi esprisini sizinle paylaşma ihtiyacı hissediyor. Shane'le birlikteyken annem hakkında tek kelime etmeye cesaret edemezdi ama sanırım artık hiçbir engel kalmadı.

"Bu bir teklif mi?" Steve sırtıyor. "Çünkü Bex'in bu yaz aldığından daha fazla aksiyon olacak gibi görünüyor."

Orta parmağımı havaya kaldırıp hızlanıyorum, boğazımdaki bu düğüm gözyaşlarına dönüşmeden önce mümkün olduğunca fazla mesafe koymak istiyorum. Dedim ki

Shane yavaştan almak istedim ve o da sorun olmadığını söyledi. Beni hiç zorlamadı.

Arkadaşlarına söyledi mi? Onlarla birlikte gülüyor muydu? Benimle alay mı ediyordu?

Park yeri boşalmış, sadece birkaç öğrenci kalmıştı. Dekan Fanshaw dışında Shane ve o kalabalıkla ilişkisi olan kimse kalmamıştı. Tanrıya şükür.

Dean, Shane'in en yakın arkadaşı ve Steve'in aksine hıyarlığıyla tanınmıyor. Tanık olduklarıma bakılırsa, iyi bir nedenle, istekli olan her kızla yatmakla tanınıyor. Şu anda Virginia Grafton'ın boynunu kamyonetinin kaputuna dayamakla meşgul olduğu için beni fark etmedi.

Onların ve kırmızı pikabının yanından hızla geçerken gözlerimi ileriye diyor, Shane'in uzun, kaslı kalçalarının arasında, sırtımı göğsüne yaslamış, arkasına uzandığım sıcak yaz gecelerini düşünmemek için elimden geleni yapıyor, ilerideki açık hava sinemasında oynayan filme odaklanmaya çalışıyorum.

Dean'in dikkatini çekmemeye o kadar odaklanmışım ki, açık bagaj kapağının üzerinden sarkan ve birbirine dolanmış iki çift bacağı neredeyse kaçırıyorum.

Neredeyse.

Bir set, uzun ve erkek, hemen tanıdım. Aslında tanıdığım ayakkabılar, beyaz Vans. Shane'in favorisi.

Diğer bacaklar düzgün ve ikinci dönem İngilizce dersinden hatırladığım kısa, pudra pembesi bir eteğin içine giriyor.

Shane ve Penelope Rhodes'un öpüşmelerini izlerken olduğum yerde donup kalıyorum; Shane'in parmakları Penelope'nin ateş kırmızısı saçlarında gezinirken, diğer eli de o küçücük eteğin altından kayıyor.

Çok yanılmışım.

Shane Beckett'ın bugün yapabileceği en kötü şey beni görmezden gelmek *değildi*.

İkinci Bölüm

Ağustos 2020

Oturma odasındaki bayat havayı içime çekiyorum, yazın nemiyle demlenmiş eski ahşap kokusuyla dolu. Dul Iris Rutshack en azından evi tertemiz bırakmıştı. Daha doğrusu çocukları bırakmış olmalı, çünkü doksan yaşındaki kadını elleri ve dizleri üzerinde kalın çam süpürgeliklerin kirini temizlerken hayal edemiyorum.

Başım dönerek
gülümsüyorum.

Burası *benim*.

Her gün okuldan eve dönerken bu büyüleyici fiçı tahtası evin önünden geçerdim. Soluk mavi dış cephesine ve o zamanlar bile yaşlı olan Bay ve Bayan Rutshack'in her öğleden sonra doldurdukları sallanan sandalyelerle süslü, ön taraf boyunca uzanan kapalı verandaya hayranlıkla bakar, çocukların geçişini izlerdim. Dikkatli bakışlarının yemliklerinde öten bir kuş tarafından dağıtıldığı tek bir günde, elimi çitin parmaklıkları arasına sokar ve kaldırımı çevreleyen vahşi İngiliz tarzı bahçeden bir çiçek çalardım.

Sonra eve, düşük kirali apartmanımıza kadar devam ederdim, ayaklarım her adımda daha da ağırlaşırdı. Geceleri gözlerimi kapattığımda, çok ince bir duvarın diğer tarafında annemi beceren bar sineğiyle değil, gıcırdayan sandalyelerin ve cırcır böceğinin ritmik sesiyle daldığımı hayal ederdim.

"Teşekkürler büyükbaba. Her kimsen." Dolaşırken sesim boşlukta yankılanıyor. Teknik olarak, evi benim için babamın babası almıştı. Hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmadı, ama kim olduğumu biliyordu - yirmi sekiz yaşındaki kamyon şoförü oğluyla

bir sabıka kaydı ve o zamanlar on beş yaşında olan annem vardı ve vasiyetinde bana da yer verecek kadar nazikti.

Evin biraz bakıma ihtiyacı var, mobilyalar gittiğine göre bu daha da belirgin. Yeni bir boya, yeni ışıklar ve yıpranmış altın meşe zeminleri zımparalamanın düzeltemeyeceği hiçbir şey yok. Teklif verdiğimde bunu biliyordum ve satış belgelerini imzaladığımdan beri kığım Newark'taki dairemin eski püskü kanepesine yapışmış, ilham almak için ev-reno programlarını izliyorum. Tabii ki çoğuna param yetmiyor. Yine de yavaş ama emin adımlarla burayı her zaman hayalini kurduğum büyüleyici bir deniz kenarı inzivasına -deniz hariç- dönüştüreğim.

Saate bakıp en iyi arkadaşım Justine'e hızlıca "Neredesin?" diye mesaj attıktan sonra U-Haul'u beklemek üzere verandaya çıkıyorum. Bir saat önce burada olmaları gerekiyordu. Sinirlendim ama Joe ve Bill'in -Justine'in erkek kardeşi ve erkek arkadaşı- bira, hamburger ve havalı yataklarda bir gece geçirme karşılığında beni taşımak için iki saat yol geldiklerini görünce çok da sinirlenemedim.

Eminim Justine, Bill'e düşünmek istemediğim iğrenç bir şekilde borcunu ödeyecektir.

Direğe yaslanıp, mahalledeki çimleri biçen çim biçme makinesinin uğultusuna gülümsüyorum. Kendi çim biçme makineme param yetene kadar ön bahçemi biçmesi için mahallenin çocuğuna para vermem gerekecek. Bahçelere ise kendim bakacağım. Iris ve kocası altmış yıl boyunca bu mülkün üzerine titrediler ve ben de ona bahçelerin gelişmesini sağlayacağıma söz verdim. Henüz bir kaktüsü bile canlı tutamadığımı düşünürsek, belki de bu çok zor bir görev. Yarın ilk işim uzun zamandır kayıp olan kütüphane kartımı değiştirmek olacak, böylece birkaç bahçe kitabı ödünç alabileceğim.

Ön bahçeyi çevreleyen alçak kazıklı çit -amaçlı olmaktan çok dekoratif- daha iyi günler görmüş, beyaz boya katmanları soyulmuş, tahtaların çoğunun dik durması için yeni çivilere ihtiyacı var. Ahşap sallanan sandalyelerin de bakıma ihtiyacı olacak. Her zaman oldukları yerde duruyorlar.

Iris bu verandaya ait olduklarını söyleyerek onları bıraktı. Henüz bir tanesine oturmaya cesaret edemiyorum, onun yerine verandanın eğimli basamaklarına yerleşiyorum.

İki çocuk meşe ağaçlarıyla kaplı sessiz sokakta bisikletleriyle ilerliyor ve bana meraklı bir bakış fırlatıyorlar. Kaldırımdaki satılık ilanını haftalar önce gördüklerine eminim. Bu kadar küçük bir kasabada herkes mahalleye taşınan kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor.

Gerçi benim için endişelenmelerine gerek yok. Ben Polson Falls, Pennsylvania'nın yerlisiyim, sadece New York'ta üniversiteye gittiğimde, insanların Scarlet veya Dottie Reed isimlerini duymadıkları büyük bir şehirde yeniden başlama fikrinin cazibesine kapılarak on iki yıl boyunca yerimden edildim. Bir süre için eğlenceliydi ama o zamandan beri büyük şehirlerin sanıldığı gibi olmadığını ve anonimlik lüksünün kendine has zorlukları olduğunu öğrendim. Mesela, hiçbir bağlantınızın olmadığı bir okul yönetim kurulunda bir fırsat yakalamanın ne kadar zor olduğu gibi. Geçinebilmek için akşamları garsonluk yaparken yedi yıl vekil öğretmenlik yapmak bu hayatın parlaklığını köreltti.

Doğum günü için annemi ziyaret etmek üzere zorunlu olarak eve gittiğimde ve 7-Eleven'da ilkokul müdürümle karşılaştığımda, bu bana takdiri ilahi gibi geldi. Wendy Redwood beni bir öğrenci olarak hep sevmiştir. Öğretmenlik kariyerim hakkında konuşmaya başladık. Otuz dakikalık bir sohbetin ve doğaçlama bir röportajın ardından bana kendisi için çalışmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Bir de baktım ki *hala* Polson Falls İlkokulu'nun müdürüymüş ve sonbahar için altıncı sınıf öğretmeni arıyormuş. Elbette işe alımla ilgili hususlar ve kurul kuralları falan vardı ama o bunların üstesinden gelebiliyordu. Wink, wink. Dürt, dürt.

Gülümsedim, teşekkür ettim ve düşünceğimi söyledim. O zamanlar bu düşünceyi aklımın ucundan bile geçiremiyordum ama sonra Hickory Caddesi'nden aşağıya doğru arabayla giderken çocukluk hayalimdeki evin önündeki açık ev tabelasını gördüm.

İçeri girdikten sonra on beş dakika içinde iş için Wendy Redwood'u arıyor ve mülk için ne teklif etmem gerektiğini düşünüyordum. Bu

Her şey kismet gibi görünüyordu. Yani, ev neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi bir fiyattaydı ve okul iki blok ötedeydi!

Soğuk, yanmış benzin istasyonu kahvemini son yudumunu yudumlarken iç çekiyorum. Tanıdık yüzlerle dolu eski bir dünyada bile olsa bu yeni bir başlangıç. Ayrıca, buradaki herhangi bir okulun koridorlarında en son dolaşmamın üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. O acı dolu yıllar ve zalim insanlar çok geride kaldı.

Gün ortasının huzurlu sakinliği, garaj kapısının sürünerek açılması ve ardından bir araba motorunun derin gürültüsüyle bozulur. Uzun, kırmızı, klasik bir kaslı araba yandaki garajdan çıkıyor ve mavi bir Ford pikabın yanındaki açık alana giriyor. Ne tür bir araba olduğunu söyleyemem, ama eski ve bozulmamış durumda, parlak boya tabakası Ağustos güneşinde parlıyor.

Iris'e komşuları hiç sormadım. Buraya iki kez geldim - bir kez açık ev sırasında ve bir kez de teklif için evrakları imzaladıktan sonra - her iki tarafta da kimse yoktu. Yine de her iki mülk de bakımlı görünüyor. Kaslı arabası olan bungalovun yeni pencereleri ve ön tarafında yeni yapılmış bir sundurması var. Bahçe olarak pek bir şey yok -birkaç çalı ve ağaç- ama çimler bakımlı.

Şoför kapısı açılıp uzun boylu, dalgalı, kestane rengi saçlı bir adam dışarı çıkarken merakla izliyorum, ön cam sileceğiyle uğraşırken sırtı bana dönük. Siyah tişörtünün vücuduna yapışışını, geniş, biçimli omuzlarını, kaslı kollarını ve sivrilmiş belini takdir etmekle meşgul olduğum için yutkunmakta geciktiğimde kahve ağzımda birikiyor. Koyu renk kot pantolonunu mükemmel bir şekilde giymiş; kışından sarkacak kadar bol değil ama kovboy çizimleri ve geniş kenarlı şapkayı akla getirecek kadar da dar değil.

Lanet olsun.

Nefesimi tutmuş bekliyorum, komşumun bana o fitness modeli vücuduna uygun güzel bir yüz göstermesini umuyorum. Muhteşem bir adamın yanında yaşamak ne büyük bir şans olurdu. *Bekâr, muhteşem* bir adam olsun diye dua ediyorum.

Sonunda, dönüp bakışları bana doğru kayarken sessiz yalvarışım karşılık buluyor.

İlgim dehşete dönüşürken ağızımdan kahve kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Aman Tanrım.

Lütfen biri bana bunun bir hata olduğunu söylesin.

Lütfen bana Shane Beckett'ın komşusu olmadığını söyle.

Yan Kapıdaki Oyuncu'yu şimdi okuyun!

katuckerbooks.com/theplayernextdoor

TEŞEKKÜRLER

Umarım bu tatil romanında Calla ve Jonah ile biraz daha fazla zaman geçirmekten keyif almışsınızdır. Onlarla sonsuza kadar takılmayı çok isterdim ama artık devam etme zamanı geldi. Simple Wild dünyası bu ikilinin ötesine geçerek dinamik karakterlerle dolu bir kadroya dönüştü. Özellikle biri kendi mutlu sonunu hak ediyor. Yani, arzusunun nesnesinin en iyi arkadaşı olan yeti olduğu karşılıksız bir aşk mı? Yürek parçalayıcı. Ayrıca yeni bir hikaye için de iyi bir yem. Yazmak için sabırsızlanıyorum ve umarım siz de okursunuz.

Bir dakikanızı ayırıp okurlarıma kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Beni dinleyen herkese bu seri hakkında bağırmaya devam ediyorsunuz ve ben de bu karakterleri ve genel olarak kitaplarımı keşfetmiş olmaktan heyecan duyan yeni okuyuculardan hoş mesajlar almaya devam ediyorum. Siz bağırmaya devam edin, ben de yazmaya devam edeyim, anlaştık mı?

Bu kitabın bir araya getirilmesindeki yardımları için aşağıdaki kişilere teşekkür etmek istiyorum:

Linda Marie Drage, Norveç kontrol noktam.

Amber Sloan, Alaska hakkındaki rastgele sorularımı yanıtladığı için. Jenn Sommersby, bu sevgiliyi düzenlediğin için... sevgilin için.

Chanpreet Singh, beni programınıza dahil ettiğiniz ve o sinir bozucu son küçük hataları yakaladığınız için.

Hang Le, kapak cadı sihrin için.

Nina Grinstead ve Valentine PR ekibi, bu kitabın yayınlanmasını duyurdukları için.

Donaghy Literary Group'tan Stacey Donaghy, bana destek olduğu ve sesimi duyurduğu için.

Tami, Sarah ve Amélie, bugünlerde Facebook'ta bulunmaktan keyif aldığım tek yer olan olumlu ve drama içermeyen bir okuyucu grubunun sürdürölmesine yardımcı oldukları için.

Ailem, sırf bu yüzden.

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor. Ten Tiny Breaths ve Burying Water serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, The Simple Wild, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır. TEN TINY BREATHS ile 2013 Goodreads Choice En İyi Romans Ödülü'ne ve THE SIMPLE WILD ile 2018 En İyi Romans Ödülü'ne aday gösterilmiştir. KEEP HER SAFE, Suspense Magazine'in Romantik Gerilim dalında 2018'in En İyileri listesine girdi.

K.A. Tucker şu anda Toronto'nun dışında şirin bir kasabada yaşıyor.

K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgiyi katuckerbooks.com adresinden edinebilir veya zaman zaman gönderdiği bültene [buradan](#) kaydolabilirsiniz.